

ANALECTA CRITICA

IN

ANTHOLOGIAM GRAECAM

CUM

SUPPLEMENTO EPIGRAMMATUM MAXIMAM PARTEM INEDITORUM.

COLLEGIT

IMM. G. HUSCHKE.

JENAE ET LIPSIAE,

SUMTIBUS FRIDERICI FROMMANNI.

MDCCC.

FRIDERICO JACOBS

VIRO AMICISSIMO

HUNC LIBELLUM CONSECRAVIT

EDITOR.

Praefatio.

Quum viri, in re critica probe exercitati, iidemque magna eruditionis laude florentes, nunc ipſum hoc agant, ut Anthologiam Graecam animadverſionibus illuſtrent, priſtinoque ſuo nitori reſtituant, mirum videbitur, quid ſit, quod ego in hoc ſtadium ingredi, edendoque libello meo ingenii vires qualescunque periclitari apud animum conſtituerim. Erunt fortaſſe etiam, qui, titulo horum commentariorum inducti, cenſorium me munus ſuſcepiſſe, et non tam epigrammata, quam eorum, qui de his ſcripſerunt, conjecturas examinaſſe arbitrentur. Ad quam cogitationem incumbens, faciendum mihi eſſe putavi, ut inſtituti mei rationem breviter exponerem. Poſteaquam cum Analectis Brunckianis uſum aliquem ac quaſi familiaritatem contraxiſſem, accidit, ut

aditum ad bibliothecam ſuam mihi patefaceret doctiſſimus Boſchius, qui multa et praeclara ad hanc rem bene peragendam ſubſidia ſuo ſibi comparavit aere. Hic opportunitatem nactus, aliquot melioris notae Apographa cum editis epigrammatum exemplis paulo diligentius componendi, peculiarem operam dicare coepi Anthologiae Graecae, notanda non ſolum lectionis varietate, quam a Brunckio omiſſam viderem, ſed ſcribendis etiam obſervationibus, quibus aliquando illuſtrarem Florilegium Planudeum. Enimvero, mutatis temporibus, mutata eſt conſiliorum meorum ratio. Neque de hac re poſtea cogitaſſem, niſi acceſſiſſet Apographi Gothani notitia, et egregia carminum ineditorum collectio, quam mecum communicavit Jacobſius, ita, ut, dum ipſe majori operi promovendo animum intenderet, equidem his reliquiis vel corrigendis vel illuſtrandis aliquid curae ac temporis impertirem, arbitrioque meo rem

peragerem. Data igitur edendi potestate, haud alienum me facturum existimavi, si eidem fasciculo ea etiam epigrammata insererem, quae ab aliis viris doctis post Brunckium in lucem sunt protracta, adjiceremque animadversiones criticas in Analecta veterum poetarum graecorum. Etsi enim non defuturos esse intelligebam, qui me inutilem operam posuisse in iis certe retractandis carminibus sibi persuaderent, quae interpretem nacta sunt, praeclaris illum ingenii ac doctrinae adminiculis instructum, tamen, quum ea sit in Anthologia Graeca rerum ubertas, ut tantae materiae exhauriendae ne doctissimus quidem par esse possit, aut parem se esse arbitretur, aliquot epigrammata denuo sub censuram vocare, eorumque lectionem faciliorem reddere conatus sum, hac mihi scripta lege, ut in emendando atque explicando temeritatis invidiam, quoad ejus fieri posset, caverem. Quam rationem secutus etiam sum in aliorum scriptorum locis,

quae hic vel in transcursu corriguntur, vel de industria et uberius illustrantur. Neque enim tam angustis finibus negotium, quod suscepi, circumscribendum videbatur, ut nunquam a spatio hoc grammatico deflecterem, sed evagatus interdum, (pro modulo libelli mei fortasse paulo liberius) res, nondum satis explicatas, quibus aliqua cum his carminibus intercederet conjunctio, quam fieri potuit, accuratissime enarravi. Quo inprimis pertinet disputatio de Sophoclis tumulo, quae tamen, quamvis facilem ad digressionem praeberet exitum, nondum ad finem est perducta. Multa hic addi poterant, quae brevitatis studio omisimus, v. c. de fragmento Pindarico, quod aliter apud Pausaniam Phoc. p. 810. aliter legitur apud Galenum T. III. P. V. p. 615. ed. Bas. E Galeni verbis, utcunque depravatis, clarum est, id quod confirmat Philostratus, Pindarum rem ita instituisse, ut diceret, aut fingeret, Sirenes istas Delphicas, quarum memoria paulatim

abolevit, repositas fuisse in templi Apollinei pinnaculo fastigato. Hanc aedium partem superiorem, anaglyphis interdum adspectabilibus ornari solitam, Graeci vulgo dicebant πτέρυγας, ἀέτωμα. Quas voces illustrans Galenus his utitur verbis. οὕτως γὰρ ἐοίκασιν εἰκάσαντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος, δε τὸν δὲ καὶ οἶδε (lege, ἀετὸν δὲ καὶ οἶδε, scil. οἱ παλαιοὶ, cum Foesio in v. Ἀέτωμα,) καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς πλείασιν· χρυσαῖ αἱ δ' ὀξυμπεραὶ αἱ τοῦ ἀετὸου Κληδόνες. Quorsum, quaeso, haec protulit Galenus? Nimirum ut ostenderet, Pindarum eodem sensu dixisse ἀετὸν, quo Hippocrates dixerat ἀέτωμα. Atqui hujus verbi ne tenuissimum quidem vestigium apparet in versiculo Pindari apud Pausaniam. Hinc suspicio oritur, locum interpolatum esse a librariis. Forte vera lectio latet in syllabis αἱ τοῦ apud Galenum, unde facile aliquis eliciat ἀετοῦ. Sed haec latius patent, neque commode in praefatione tractari possunt. Utinam Valckenarius,

qui eadem via Euripidis fragmentum, ibidem a Galeno defcriptum, egregie reftituit Diatr. p. 214. manum non abftinuiffet a corrupto Pindari verfu, quem fignificavimus. Nunc nihil aliud, nifi, *hoc ulcus*, ait, *fatius erit non attigiffe.*

Jam quod in priore hujus libelli parte data opera feci, ut loca veterum fcriptorum, quibus labem aliquam adfperfit librariorum incuria, corrigerem, id in altera parte, qua Inedita continentur, quamvis fumma effet faciendi voluntas, tamen facere interdum non potui. Tot enim tamque gravibus mendis haec carmina inquinata deprehendi, ut de iis corrigendis faepenumero defperarem. Neque tamen propterea intra privatos parietes diutius ea latere paffus, oculis virorum doctorum, fi a perpaucis difcefferis, cuncta fubjeci, fperans, fore, ut, quae a me emendari non potuerint, ab aliis emendentur. Magna inprimis non modo verborum, fed rerum etiam obfcuritas ineft fatyricis carminibus, quo-

rum haud exiguum numerum nunc primum edimus. Hic facilis error erat. Et lapſus haud dubie ſum cum alibi, tum in explicando epigrammate (XXXII.) quod, aliud agebam, quum referrem ad Rufinum. Intelligerem nunc potius, (quamquam ne hoc quidem ad liquidum perduci poteſt,) C. Julium Rufinianum, qui fiſci patronus, et Rationum Summarum dicitur in inſcriptione apud Maffejum Veron. illuſtrat. P. I. p. 360. n. XL. et Muratorium Inſcr. p. MXIX. 2. Idem, mutato nomine, Rufus vocatur L. 4. Cod. Juſt. de Vectigal. docente, cui haec loca debemus, Ruhnkenio in praefatione ad Rutilium Lupum. — In aliis turpe non eſt viſum fateri, ſi quid non aſſequerer; praeſertim quum conſolari me poſſem forte eorum, qui hoc aut ſuperiore ſaeculo, Codicem Vaticanum tractantes, carmina iſta deſcripſerunt quidem, ſed, quantum mihi, Apographorum aliquot receſſus perveſtiganti, colligere licuit, ad integritatem reducere non potue-

runt. Quamquam quis ignorat, qui modo unquam historiam Anthologiae Graecae mediocriter scire curavit, tantum omnino fuisse hominum eruditissimorum a Josepho inde Scaligero in carminibus illis perpoliendis studium ac quasi concertationem, ut temerarium paene sit, dubitare, quin multa loca, in quibus nos haeremus, ab istis artis criticae coryphaeis feliciter sint explanata! Sed haec fere omnia, iniquo quodam literarum fato, aut perierunt, aut in scriniis haeredum, quos juvat incubare libris, etiamnum latent. Profecto si apud animum reputamus, quot labores a quantis viris in ornando hoc praeclaro antiquitatis graecae monumento sint consumti, non possumus non dolere, tales eruditionis reconditae thesauros adhuc premi ab hominibus, vel bona sua ignorantibus, vel ea etiam aliis invidentibus, sine ullo privatae utilitatis fructu, maxima contra rerum, ad humanitatem spectantium, clade ac detrimento. Quod

inprimis ad Dorvillii apparatum pertinet. Nam Salmasii multae animadversiones cum ipsis carminibus, suppresso saepe auctoris nomine, descriptae, et per varia Apographa longe lateque dispersae, tandem manarunt in Analecta veterum poetarum graecorum. Caeterum vehementer laetamur, conversis denuo ad Anthologiam Graecam virorum doctorum studiis, spem injectam esse, fore, ut illud etiam damnum aliquando resarciatur. Qua de re ne dubitare quidem nos sinit Jacobsii eruditio, qui universa haec carmina, quae consuetudo communi nomine epigrammatis complectitur, egregio commentario illustrare instituit. In eodem laudis curriculo versatur elegantissimo vir ingenio, Chardon-la-Rochette, quem in eo esse audimus, ut Codicem Vaticanum, nunc Parisinum, a capite ad calcem descriptum, perpetuaque annotatione instructum edat. Neque vero me fugit, doctissimum Boschium hoc inprimis age-

re, ut Schedulas Dorvillianas e tenebris, quibus diu oppreſſae jacuerunt, in lucem protrahat, iisque ornet ſplendidae, quam paravit, editionis Tomum quartum, cui inſeret aliorum etiam, quas in bibliotheca jam repoſitas habet, Notas Ms. Quorum conſiliorum ut ad effectum perveniant viri praeſtantiſſimi, bonarum literarum cauſa valde optamus, eosdemque, ut hanc ſymbolam noſtram aequi bonique conſulant, rogamus.

I n d e x

epigrammatum, aliorumque carminum Anthologiae Graecae, quae in hoc libello edita ſunt et illuſtrata.

Index

Scriptorum, Rerum et Verborum.

A.

B.

C. K.

D. Δ.

E.

Ἦτα.

F.

G. Γ.

H.

I.

L. Λ.

M.

N.

O. Ω.

P. Π.

P.

S. Σ.

T.

U. Υ.

Φ.

X.

Verzeichnifs

einiger Bücher philologifchen, philofophifchen und vermifchten Inhalts.

Wer von nachftehenden, oder andern meiner Verlags-Bücher 5 Exemplare zu gebrauchen weifs, fich an mich felbft wendet, und den Betrag für 4 frey einfendet, erhält das 5te gratis; die Zahlung gefchieht in Laubthalern à 1 Thlr. 14 gr. oder Preuff. Court. und nach Gulden und Kreuzern berechnet im Reichs-Fufs, den Karolin à 11 fl.

Arnold Th. kurzgefafste Englifche Grammatik, verbeffert von M. J. B. Rogler, 10te verb. Auflage, gr. 8. 1860. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

24 Exemplare für 12 Thlr. oder 21 fl. 36 kr.

Arnold Th. Vocabulary Englifh and German, oder vollftändig kleines Wörterbuch, Englifch und Deutfch, durchaus verbeffert und vermehrt mit einem Deutfch-Englifchen Wörterbuch, von M. J. B. Rogler, 5te Auflage, gr. 8. 1797. fonft 1 Thlr. 8 gr. iezt 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

24 Exemplare für 20 Thlr. oder 36 fl.

— — zweyter Theil befonders, oder M. J. B. Roglers vollftändiges Deutfch-Englifches Wörterbuch, gr. 8. 1790. iezt 12 gr. oder 54 kr.

Bayley. N. compleat Englifh Dictionary, oder vollftändiges Englifch-Deutfches und Deutfch-Englifches Wörterbuch, 2 Thle., völlig umgearbeitet von J. A. Fahrenkrüger in Hamburg.

Die 10te Auflage ift unter der Preffe.

Campe, Joach. Heinr. Robinfon fecundus, Tironum caufa latinitate donatus a Phil. Jul. Lieberkühnio, iterum recenfitus et copiofiori indice inftructus a Lud. Fr. Gedicke, Editio tertia, 8. 1791. 14 gr. oder 1 fl. 5 kr.

12 Exemplare für 5 Thlr. oder 9 fl. 24 Exemplare für 9 Thlr. oder 16 fl.

Ciceronis, M. T. Tusculanarum Disputationum Libri V. secundum Textum Wolfianum edidit, commentario perpetuo illustravit, I. G. C. Neide. Accedit index historicus. 8. maj. 1798. 1 Thlr. 6 gr. oder 2 fl. 15 kr.

12 Exemplare für 10 Thlr. oder 18 fl. 24 Exemplare für 18 Thlr. oder 32 fl. 24 kr.

Döring, F. W. Anleitung zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Lateinische. Erster und zweyter Cursus. Erzählungen aus der Römischen Geschichte in chronologischer Ordnung mit lat. Phrasiologie, 8. 1800. 18 gr. oder 1 fl. 24 kr.

12 Exemplare für 7 Thlr. 12 gr. oder 13 fl. 6 kr. 24 Exemplare für 14 Thlr. oder 24 fl. 12 kr.

Fülleborn, G. G. Beyträge zur Geschichte der Philosophie. 12 Stücke, in 3 Bänden, 1792 — 1800. 6 Thlr. 14 gr. oder 12 fl. 51 kr.

Geschichte Kaiser Friedrichs des zweiten mit einer Titelvignette von Lips, gr. 8. 1792. 1 Thlr. 10 gr. oder 2 fl. 33 kr.

Greiling, I. C. populäre Abhandlungen aus dem Gebiete der practischen Philosophie. Zur Beförderung einer vorläufigen Bekanntschaft mit Kantischen Ideen, gr. 8. 1797. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Halbkart psychologia homerica seu de homerica circa animam vel cognitione vel opinione Commentatio. 8. 1797. 10 gr. oder 45 kr.

Jacobi Fr. über die Lehre des Spinoza in Briefen an den Herrn Moses Mendelssohn, neue vermehrte Ausgabe mit Kupfern. 8. 1789. 1 Thlr. 16 gr. oder 3 fl.

Jakob, L. H. Beweis für die Unsterblichkeit der Seele aus dem Begriffe der Pflicht. Eine Preisschrift. Zweite gänzlich umgearbeitete Auflage. 8. 1794. Drkppr. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Löhlein, G. F. Clavierschule, oder Anweisung zum Clavierspielen und dem Generalbasse, mit prakt. Beyspielen, 5te Aufl. verbessert und vermehrt von I. G. Witthauer. 2 Thle. 4. 1792. 2 Thlr. 4 gr. oder 3 fl. 54 kr.

12 Exemplare für 20 Thlr. oder 36 fl. 24 Exemplare für 38 Thlr. oder 68 fl. 24 kr.

— — Anweisung zum Violinspielen mit praktischen Beyspielen und zur Uebung mit 12 kleinen Duetten erläutert, zum drittenmal mit Verbesserungen und Zusätzen, auch mit 12 Balletstücken aus der Oper Andromeda und der Oper Brenno vermehrt herausgegeben von I. F. Reichardt. 4. 1797. 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

12 Exemplare für 9 Thlr. oder 16 fl. 12 kr. 24 Exemplare für 16 Thlr. oder 28 fl. 48 kr.

Mellin, G. S. A. Grundlegung zur Metaphysik der Rechte oder der positiven Gesetzgebung. Ein Versuch über die ersten Gründe des Naturrechts, gr. 8. 1796. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

— — Marginalien und Register zu Kants Critik der reinen Vernunft zur Erleichterung und Beförderung einer Vernunfterkenntniss der kritischen Philosophie aus ihrer Urkunde, 2 Thle. gr. 8. 1794. 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 12 kr.

— — Kunstsprache der kritischen Philosophie oder Sammlung aller Kunstwörter derselben mit Kants eigenen Erklärungen, Beyspielen und Erläuterungen, aus allen seinen Schriften gesammelt und alphabetisch geordnet, gr. 8. 1794. 1 Thlr. 6 gr. oder 2 fl. 45 kr.

— — encyclopädisches Wörterbuch der kritischen Philosophie oder Versuch einer fasslichen und vollständigen Erklärung der in Kants Schriften enthaltenen Begriffe und Sätze etc. m. Kupfern, 1ster — 3ter B. 1ste Abthlg. gr. 8. 97 — 1800. 6 Thlr. 16 gr. oder 12 fl.

Miscellaneous Letters, vermischte Briefe, aus den besten englischen Schriftstellern in ihrer Originalsprache nebst beygefügter deutschen Uebersetzung. Ehemals von Theodor Arnold herausgegeben, aber aufs neue übersetzt von I. I. Ebert. 8. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

12 Exemplare für 5 Thlr. oder 9 fl. 24 Exemplare für 8 Thlr. oder 14 fl. 24 kr.

Persius Satyren. Text und Uebersetzung mit Einleitungen und Erläuterungen versehen von G. G. Fülleborn, gr. 8. 1794. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Le Repertoire du Vaudeville ou Recueil des meilleurs pieçes en Vaudeville. Premier Cahier. Contenant le Val de Vire et Comment faire? 8. broché 22 gr. oder 1 fl. 40 kr.

Schneider, I. D. kritisches griechisch - deutsches Handwörterbuch beym Lesen der griechischen profanen Scribenten zu gebrauchen, 2 Bände, gr. 8. 1797. u. 98. 5 Thlr. 12 gr. oder 9 fl. 54 kr.

12 Exemplare für 50 Thlr. oder 90 fl. 24 Exemplare für 96 Thlr. oder 172 fl. 48 kr.

Schneider, I. D. Historia amphibiorum naturalis et litteraria. Fasciculus Primus. Continens Ranas, Calamitas, Bufones, Salamandras et Hydros in genera et species descriptos notisque suis distinctos. c. 2. tab. aer. incis. 8 maj. 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 42 kr.

— — Ἐκλογαὶ Φυσικαὶ. Eclogae Physicae, ex scriptoribus praecipue graecis excerptae, in usum studiosae litterarum juventutis, oder Sammlung von Elementarkenntnissen

aus der Naturgeschichte und Naturlehre der Alten, vorzüglich der Griechen. Erste Abtheilung. Naturgeschichte, gr. 8.

Auf Schrbppr. 20 gr. oder 1 fl. 30 kr. auf Drckppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

Sprachlehre, kleine lateinische, oder 70 nach logisch grammatischen Regeln geordnete Uebungen des Auslegens und Lateinschreibens, gr. 8. 1792. 5 gr. oder 24 kr.

12 *Exemplare für 1 Thlr. 18 gr. oder 3 fl. 9 kr.* 24 *Exemplare für 3 Thlr. oder 5 fl. 24 kr.*

Torquato Tasso's befreites Jerusalem in der Versart des Originals übersetzt von Dr. I. D. Gries. Erster Theil. kl. 4.

Auf Velinppr. geglättet und geheft: 2 Thlr. 12 gr. oder 4 fl. 30 kr. auf Schrbppr. ghft. 1 Thlr. 8 gr. oder 2 fl. 24 kr.

Terenzens-Lustspiele. Aus dem Lateinischen übersetzt von M. Chr. V. Kindervater. In zwey Theilen. gr. 8. 1799 — 1800.

Jeder Theil auf Velinppr. ghft. 2 Thlr. 4 gr. oder 3 fl. 54 kr. auf Drkppr. 1 Thlr. 4 gr. oder 2 fl. 6 kr.

Θεοφραστου χαρακτηρες. Theophrasti Characteres, seu notationes morum atticorum. Graece ex librorum scriptorum copiis et fide interpolati et aucti, virorumque doctorum conjecturis correcti. Editor. I. G. Schneider. 8 maj. 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

— — Editio minor in usum studiosae juventutis, Indiculo nominum et vocabulorum aucta. 8. Drkppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

24 *Exemplare für 14 Thlr. oder 24 fl. 12 kr.*

Tieck L. romantische Dichtungen. 2 Theile. 8. Jeder Theil 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 42 kr.

Zerboni, einige Gedanken über das Bildungsgeschäfte in Südpreussen. 8. Schrbppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

JENAE
Typis Frommanni et Wesselhöftii.

ANALECTA CRITICA

IN

ANTHOLOGIAM GRAECAM.

Caput I.

Mira Veterum commenta de Sophoclis tumulo examinantur. Eum alii Sirene, alii hirundine ornatum dixerunt. Haec lis componitur. Intelligenda est Sirenis Pindaricae forma, delineata etiam in vase quodam, Locris reperto. Haec fabula paullatim in oblivionem abiit. Ejus vestigia passim obliterata sunt a librariis, ut apud Lucianum, qui corrigitur. Probabile est, in tumulo Lysiae oratoris stetisse Κηληδόνα. *In eundem sensum explicatur Dioscoridis epigramma. Adjiciuntur quaedam, ad vitam Tragici spectantia. Sophocles, ab Hermesilao hospitio exceptus, disputat de discrimine, quod est poesin inter et picturam, secundum Jonis Chii fragmentum, quod partim illustratur, partim emendatur. Erycii epigramma in Sophoclem. Hoc ansam praebet inquirendi in formulas aliquot minus notas, ut* ἐπιμαίνεσθαι τινὰ, *insanire aliquem, quae restituitur Moscho.*

Dioscoridis

epigramma in Sophoclis tumulum.

Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὦ 'νθρωπε, Σοφοκλέος, ὃς παρὰ Μουσῶν
　Ἱρὴν παρθενίην, ἱερὸς ὤν, ἔλαχεν,
Ὃς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα
　Πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
Καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἁλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
　Εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.

Ὄλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἡ δ' ἐνὶ χερσὶ
Κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;
Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Εἴτε καὶ Ἠλέκτρην· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Antholog. Planud. III. Tit. XXV. ep. 41. Anal. Brunck. T. I. p. 500. De praeclaro hoc Dioſcoridis epigrammate variae extant, eaeque valde diſcrepantes virorum doctiſſimorum ſententiae. Alii loquendi partes a poeta Virgini, neſcio cui, delatas eſſe ſtatuunt, id quod linguae ipſius ratio non patitur; alii Virginis mentionem omnino nullam hic factam eſſe rati, ut fit, locum emendare, quam explicare maluerunt, in quibus eſt Brunckius; qui ſubſtituit παρθεσίην. Nos recepimus lectionem Codicis Vaticani, quam confirmavit Planudes. Sed quaeritur, quae iſta ſit παρθενία, de qua loquitur Dioſcorides! Brodaeus eo inclinabat, ut crederet, poetam alludere ad Sirenem, quam Sophoclis tumulo impoſitam fuiſſe Veteres tradiderunt. Enimvero hanc rem dubiam reddidit Biographus Tragici, qui narrat: φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ χελιδόνα χαλκῆν. *Pictoribus* ſcilicet *atque poetis*, auctore Horatio, *Quidlibet audendi ſemper fuit aequa poteſtas.* Quamquam, ſi veri eſſe velimus, fateamur neceſſe eſt, rem

tam novam hic proponi atque inauditam, ut valde verendum ſit, ne librarii in deſcribendo hoc loco negligentius ſint verſati. Quid enim? Adeone hallucinatos eſſe dicemus Athenienſes, ut tumulo Sophoclis imponerent hirundinem? Et quomodo haec confundi potuit cum Sirene? Mirum, repertos etiam eſſe, qui hanc fabulam probarent ac defenderent. Nos verba illa paullo diligentius examinemus, ut appareat, qua ratione ea et inter ſe, et cum Dioſcoridis epigrammate, quod deſcripſimus, conciliari poſſint.

Aves tumulis impoſitas eſſe, vel inſculptas, nemo eſt, qui neſciat. Ex quo fonte manavit, niſi fallor, bonum illud dictum, quo Smicrines Archippam, cum Sophocle, aetate jam nimis provecto, conſueſcentem exagitavit, apud Athenaeum Lib. XIII. p. 592. B. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου (Σοφοκλῆς) ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρίνης ἐρωτώμενος ὑπό τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη· ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. Antipater Sidonius ep. LXXXVIII. Anal. T. II. p. 30. I

Μὴ θάμβει, μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σήματι λεύσσων,
Γλαῦκα, βιόν, χαροπὸν χᾶνα, θοὰν σκύλακα,

Adde ejusdem epigramma XCII. p. 32. unde discimus, aquilam fortitudinis, columbam timiditatis, seu ignaviae, fuisse, in tumulis etiam, symbolum. Hinc non defuere, qui sibi persuaderent, hirundinem, cui gratam vocem interdum tribuunt poetae, in isto Tragici monumento collocari potuisse ad significandam poeseos Sophocleae dulcedinem, quam jure praedicasse Veteres, etiamnum legendo intelligimus. Quo in numero inprimis est Menagius (ad Diogenem Laert. Lib. VI. Segm. 78.) qui, etsi antea substituerat ἀηδόνα, tamen, posteaquam incidisset in aliquot scriptorum graecorum loca, quibus hirundineae vocis perhonorifica fit mentio, mutata sententia, χελιδόνος patrocinium suscipiendum sibi esse putavit. Exemplis a Menagio collectis adjiciamus epigramma Anthologiae Graecae in Homonoeam, Atimeti conjugem Anal. T. III. p. 310.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
Καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
Ἡ λαλίη φαιδρή τε χελιδονὶς, ἔνθ' Ὁμόνοια
Κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
Τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο.

Quid? quod hirundines Apollinis reditum ex Hyperboreis regionibus ad templum Delphicum cum cicadis et lusciniis cantu celebrare dicuntur in praeclaro illo Alcaei Hymno, quem,

metro licet solutum, nemo facile sine quadam animi voluptate legerit apud Himerium Orat. XIV. 10. p. 622. ed. Wernsd. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτὸ ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτε δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἁβρύνεται. Ἄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ ὁποῖον εἰκὸς ᾄσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι. Quibus verbis comparandus est egregius Euripidis locus in Jone v. 170. ubi, commemoratis aquila et cygno, pergit:

Ἔα, ἔα. τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
Μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
Ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων —
Κτείνειν δ' ἡμᾶς αἰδοῦμαι
Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας
Θνατοῖς.

(Hirundinem laedere, ejusve pullos interficere, omnino nefas habebatur. Vide Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 48.) Ejusmodi igitur exemplis adduci se passus est Menagius, ut, quam antea ejecisset, postliminio quasi restitueret hirundinem. Klotzius contra

lusciniam in animo habuisse videtur, quum ita scriberet ad Tyrtaeum p. 78. „nec omittere debeo, Sophoclis sepulcro Sirenen impositam fuisse, teste antiquo illius vitae auctore: φασὶ δὲ ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν, *ut luscinia cum pullis Orphei sepulcrum ornabat*, vide Pausan. L. IX. p. 769." Mirum commentum! Pausaniae verba haec sunt: Λέγουσι δὲ οἱ Θρᾶκες αἳ τῶν ἀηδόνων ἔχουσι νοσσιὰς ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέως, ταύτας ἥδιον καὶ μεῖζόν τι ᾄδειν. Neque vero video, quid proficiamus, si hirundini substituatur luscinia. Aeque haec in ista statione ridicula foret, atque illa; quandoquidem nunc non de voce aviculae qualiscunque, sed de figura agitur, cui omnino aliqua intercedat similitudo cum Sirene. Quid multa? Scripsit Biographus: φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ ΚΗΛΗΔΟΝΑ χαλκῆν. Quod quid sit, nunc accuratius dicendum. Nam hinc fortasse pendet sensus epigrammatis, quod explicandum mihi sumsi.

Satis constat, Mythologiam Graecorum, tempore poetarum inprimis lyricorum, magnas subiisse mutationes, eamque rem vim etiam habuisse ad artes elegantiores. Hujusmodi exemplum plane luculentum suppeditant istae Κηληδόνες. Eae acceptae referendae sunt

ſublimi ac foecundo ingenio Pindari, qui novum hoc Sirenum genus invenerat, omnibusque canendi copiis inſtruxerat in Paeane quodam deperdito, cujus fragmentum extat apud Pauſaniam Phoc. c. V. p. 810. τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ εἰς τὰς ᾠδοὺς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ·

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον Κηληδόνες.

(Male vulgo legunt, Κηλημόνες, aut Κληδόνες, ut eſt apud Galenum T. III. p. 615. Baſil.) Addit Pauſanias: οὗτος μέντοι ταῦτα ἐς μίμησιν ἐμοὶ δοκεῖν τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Qua in re conſentientem habet Euſtathium, etſi jam dubitantem, utrum nomen Κηληδὼν merum ſit epitheton Sirenum, an Pindarus deſignare voluerit ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια, ad Odyſſ. M. p. 1709. Ἰστέον δὲ ὅτι Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει, ποιούσας τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφαυαίνεσθαι· οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἴτε κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρῆνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, Ὅμηρος ἂν εἴποι, κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια. Unde apparet, rem ipſam prorſus in oblivione jacuiſſe aetate Euſtathii. Sed omnino verum eſt, quod idem tradit ad Odyſſ. Λ. p. 1689. ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνες παράγονται, ἃς Ἀθήναιος

μέμνηται (p. 290.) ὡς θελγουσῶν οὐδὲν ἔλαττον ἤπερ αἱ τοῦ μύθου Σειρῆνες. *) Ejusdem commatis verba ſunt e. g. ἀλγηδών, χαιρηδών, et, quod imprimis notandum, *Siredon*, apud Auſonium Eidyll. XI. 20.

Tres in Trinacria Siredones: *omnia trina.* Nunc hoc modo teneamus, Κηληδόνας factas eſſe exemplo Sirenum Homericarum. Quae quum ita ſint, dubium videri vix poterit, easdem etiam ab artificibus imitando expreſſas eſſe et collocatas in tumulis poetarum et oratorum, (ut Sirenes) id quod egregie comprobatur pulcherrimo vaſe, Locris reperto, in quo conſpicitur figura virginis, lyram pulſantis, adſcripto nomine ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ. Nam quod literis mandavit doctiſſimus Mich. Ardito, **) repraeſentari in iſto opere imaginem

---

*) Habemus mythum Platonicum, huic fabulae ſimillimum, in Phaedro Vol. X. p. 347. ſeq. ed. Bip. Ibi, de cicadis ac Sirenibus agens, verbo κηλεῖν data opera uſus eſſe videtur Philoſophus: εἰ οὖν ἴδοιεν (οἱ τέττιγες) καὶ νῷ, καθάπερ τοὺς πολλοὺς, ἐν μεσημβρίᾳ μὴ διαλεγομένους, ἀλλὰ νυστάζοντας, καὶ κ η λ ο υ μ έ ν ο υ ς ὑφ᾽ αὐτῶν δι᾽ ἀργίαν τῆς διανοίας, δικαίως ἂν καταγελῷεν; — ἐὰν δὲ ὁρῶσι διαλεγομένους, καὶ παραπλέοντας σφᾶς, ὥσπερ Σειρῆνας, ἀ κ η λ ή τ ο υ ς, ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν ἀνθρώποις διδόναι, τάχ᾽ ἂν δοῖεν, ἀγασθέντες. Jam vide reliqua.

**) In libello, cui titulum fecit: *Illuſtrazione di un antico Vaſo trovato nelle ruine di Locri* — Napoli 1791. Egre-

Honestae Voluptatis, latine ut dicam, inanis fabula est. Quis enim unquam, vel fando audivit, vel legendo cognovit, Graecos e vocibus καλὴ et ἡδονὴ composuisse vocabulum Καληδονὴ, eoque designasse *honestam* voluptatem, similem Virtuti, quae apparuit Herculi Xenophonteo? Neque reliqua, quae in libello isto, caeteroquin bonarum rerum pleno, ad stabiliendam hanc opinionem prolata sunt, graece doctis facile probabuntur. Positum igitur sit hoc, quod ad nostram disputationem maximi est momenti, argumentum vasculi illius, in sepulcro quodam reperti, referendum esse ad Κηληδόνας Pindaricas. Vide Heynium ad Fragmenta p. 55. Ita omnia egregie inter se conspirant. Pindarus, Homerum imitatus, novum induxerat Sirenum genus, tanta item canendi vi ac dulcedine praeditum, ut audientes teneret, et in sui admirationem raperet.

---

giam operam posuit vir doctissimus in explicandis literarum formis antiquis, constituendaque vera inscriptionis lectione. Sed falsam verbo illi subjecit significationem. Quod attinet ad alteram sententiam, me adhuc sollicitum tenet hoc, quod nullum exemplum succurrit, quo demonstrari possit, Dores pronuntiasse καλεῖν pro κηλεῖν. Theocritus quidem, praeter alios, ἀκήλητος scribit. Sed Theocritus nova usus est dialecto Dorica. Vide de hac re egregie disputantem Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 204 — 209.

Hoc exemplum intuentes artifices, et ſuo more imitantes, ſummae pulchritudinis figuram aliquam formarunt, artis muſicae inſtrumento, velut cithara, aut lyra inſtructam, eamque interdum tumulis poetarum et oratorum impoſuerunt. Ejusmodi ſignum facile permutari potuit cum Sirene, ut quae eodem fere habitu in priſcae artis operibus repraeſentatur. (Ita in Gorii gemmis aſtriferis t. 134. Siren occurrit, citharam pulſans.) Igitur recte mihi videor hirundinem e loco exturbaſſe, quem nimis diu obtinuit, ibique repoſuiſſe Κηληδόνα. Atque haec conjectura dudum confirmata eſt judicio ac conſenſu Heynii, peritiſſimi harum rerum arbitri.

Caeterum quemadmodum nullus dubito, quin Κηληδόνες iſtae ſaepius in ſepulcra cum mortuis deſcenderint, in vaſis ſcilicet graecis aut graecanicis depictae, ita veri perquam ſimile mihi videtur, easdem apud priſcos etiam ſcriptores paſſim obliteratas jacere librariorum monachorumque culpa. Quae non de nihilo eſt ſuſpicio. Latent iſta ᾠδικὰ δαιμόνια, niſi omnia me fallunt, in loco quodam Luciani, a nemine adhuc intellecto. Sermo eſt de Nigrino philoſopho, ſumma dicendi facultate praedito T. I. p. 41. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ

γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινὰ μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἈΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγξατο. Solanus ibi „quas hic, ait, *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. *Fabuloſas* voluiſſe caetera non obſcure innuunt. Conſule Spanhem. 255. ubi de Luſciniis multa.“ Quid Spanhemius l. c. de luſciniis monuerit, quaerere nunc non licet. Neque tamen facile perſuaderi mihi patiar, vulgatam lectionem ibi probabili modo vel explicatam eſſe, vel contractae labis ſuſpicione liberatam. Scripſit haud dubie Lucianus: τοσαύτην τινὰ μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ΚΗΛΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι. Idem fere verborum nexus eſt in illo Athenaei loco Lib. VII. p. 290. ubi coquus quidam ἀλαζονικὸς Hegeſandri, ſive Hegeſippi, inter alia haec deblaterat:

— ἐὰν δὲ δὴ λάβω
Τὰ δέοντα, καὶ τοὐπτανεῖον ἁρμόσωμ' ἅπαξ,
Ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
Ἐγένετο, καὶ νῦν ταὐτὸ τοῦτ' ὄψει πάλιν.
Ὑπὸ τῆς ὀδμῆς γὰρ οὐδὲ εἷς δυνήσεται
Ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί,

Ὁ δὲ παριὼν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
Ἑστήξετ' ἀχανὴς, προσπεπατταλευμένος
Ἄφωνος, ἄχρις ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος
Τὴν ῥῖν' ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ. —

(Valckenarius ad Herodotum p. 526. 80. ejecta voce ἄφωνος, ex interpretamento, ut tum putabat, voci ἀχανὴς olim adjecta, fcribebat: Ἄγχρις γ' ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος. — Mutata deinde fententia, in Adnotat. ad Theocrit. Adon. p. 232, interpretationem H. Stephani contra Pierfonum ad Moer. Attic. p. 59. recte defendit: *ad januam ftabit*, os magno diducens hiatu: „*neo enim*, quod vere fcribit Stephanus, *ibi dici poteft de eo qui ftupefactus obmutuit*, *ut patet ex ἄφωνος paulo poft fequente.* Ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixo egregie congruit, tanquam fcilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, fed et ore fuavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi:" Suidas in v. Βησᾶς ἕστηκεν οἷον ἀχανής. οὗτος ἕστηκεν ἀχανὴς, καὶ παταγώδης καὶ ὑπερμωρός. Pertinet huc etiam proverbium, Λύκος ἔχανεν. — λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ, ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασίν, quae verba funt Suidae. Hinc eleganter Euphron in fragmento apud Athen. Lib. IX. p.

379. de homine, cui nomen erat Lycus, τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην. Quod imitatus est Aristaenetus II. Ep. XX. p. 104. Λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς, καὶ μηκέτι κάλει θηρία τὰς φυλαττομένας αὐτῶν περιπεσεῖν τοῖς θηρίοις. Idem nomen est Λύκων, Λύκος et Λύκιος, monente Ruhnkenio ad Rutil. Lupum p. 100. Pergit Hegesippus:

Μέγας εἶ τεχνίτης. — Ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς.
Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων
Οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

His statim subjiciuntur haec: πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι. *)

*) Quid Pindarus intellexerit nomine Κηληδόνων, se cum Eustathio nescire fatetur h. l. Casaubonus. Olearius contra hunc nodum solvisse adfirmat Philostratum, qui ita de Apollinis templo scribit Vit. Apoll. VI. c. 11. ἑνὸς δὲ αὐτῶν καὶ χρυσᾶς Ἴυγγας ἀνάψαι λέγεται, Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας πειθώ. Vidimus supra, librarios Κηληδόνα confudisse cum Hirundine. Nunc Olearius eandem confundit cum *motacilla*, quae graece dicitur Ἴυγξ. „Erant vero Jynges illae motacillae aureae, quales etiam in regia Persarum suspensas Philostratus commemorat lib. I. c. 25. — Haec vero Symbola ipsius forte avis, quae ἴυγξ Graecis dicitur, motacilla Romanis, *formam* habuere.“ Addit deinde Olearius: avem illam apud Graecos for-

Quem vero ſenſum ineſſe putabimus illi omnium obſcuriſſimo Philiſci epigrammati, quod ſervavit Plutarchus Vit. Orat. T. II. p. 836. An prorſus aliena videbitur conjectura, qua poetam non, quod Marklandus Vit. Lyſiae p. 156. adfirmat, Muſam ſuam, aut, quod Reiskio in mentem venit, ſe ipſum, ſed ſignum, in tumulo oratoris poſitum, fortaſſe Κηληδόνα, lyram pulſantem, ἀρετῆς κήρυκα, alloqui ſtatuimus?

Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
'Εν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον —

Anal. T. I. p. 184. Vide Toupii Emend. in Suidam p. 304. ed. Lips. Jacobſii Animadv. Vol. I. P. I. p. 353. Notanda eſt dictio verſus tertii, qua utitur etiam Dioſcorides v. 4.

— ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο.

Quae denique eſt iſta ἱερὰ παρθενία in epigrammate, cujus cauſa tota haec diſputatio

---

ſan eloquentiae pellacis ſymbolum eſſe ob linguae longitudinem. Satis ridiculo! Graeci omne, quod pelliciendi vim habet ac ſeducendi, ἴϋγγα vocant. Hinc Philoſtratus Κηληδόνας etiam dixit ἴϋγγας. Nihil amplius. Schol. ad Theocrit. Idyll. II. 17. Ἴϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. ἥν φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴϋγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν.

inſtituta eſt? „Vir doctus in Cod. Scaligeri παρθενίην legendum eſſe notavit, eique aſſentitur Huetius p. 27. Utinam interpretationem addidiſſet doctiſſimus Praeſul, ut intelligeremus, quo ſenſu acceperit vocem in graecis ſcriptoribus vix obviam. Fortaſſe typographorum culpa depravatum eſt vocabulum, ut multa in his Huetii notis. Nec Brunckianae emendationis ſenſus ſatis perſpicuus. Παρθεσίη pro παραθεσίη ſive παράθεσις, id eſt, quod apponitur, ſaepe pro ferculis epulisque uſurpatur. An igitur Bacchus, ſe Sophoclem, ait, ut ſacrum aliquod accepiſſe donum, ſive ut deum aliquem ipſi πάρεδρον? Vulgaris ſermo ſic tuliſſet, Σοφοκλέους, παρὰ τῶν Μουσῶν ἐμοὶ παρατεθέντος, ſive ἀνατεθέντος, ἀνάθημά τι τῶν Μουσῶν.“ Verba ſunt Jacobſii Animadv. Vol. I. P. II. p. 395. Me non poenitet ſententiae accedere Brodaei hactenus, ut poetam non ad Sirenem, ſed ad Κηληδόνα, ſacram Muſis virginem, reſpexiſſe putem. Video tamen, quid obſtet huic explicationi. Παρθενία non eſt virgo, ſed virginitas. Verum enim hunc loquendi uſum ſatis bene nuper vindicavit doctiſſimus Eichſtaedt in Specim. Quaeſt. philolog. p. 72. Quae ſi tibi non probantur, per me licet, una literula adjecta, legas ἱρὴν παρθενικήν. At, inquit, ex ipſo epigrammate appa-

ret, Bacchum, ſive aliam perſonam tragicam, non Σειρῆνα aut Κηληδόνα in iſto tumulo ſtetiſſe. Audio! Idem tamen fateor, me non intelligere, quid impediat, quo minus non unam, ſed duas figuras in Sophoclis ſepulcro poſitas fuiſſe nobis perſuadeamus. Verbo, ſi vera eſt lectio Florilegii Planudei, de quo nemo facile dubitaverit, in Sophoclis tumulo, certe ſecundum ſententiam Dioſcoridis, efficta fuit figura Κηληδόνος, juxta poſito ſigno Bacchi, aut Satyri, manu tenentis perſonam κουρίμου παρθένου. In his aliquam agnoſco ſimilitudinem ac conjunctionem cum ſomnio Lyſandri, de quo refert Pauſanias Attic. c. XXII. p. 48. Λέγεται Σοφοκλέους τελευτήσαντος ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν Λακεδαιμονίους, καὶ σφῶν τὸν ἡγούμενον ἰδεῖν ἐπιστάντα οἱ Διόνυσον κελεύειν τιμαῖς, ὅσαι καθεστήκασιν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι, τὴν Σειρῆνα τὴν Νέαν τιμᾶν· καὶ οἱ τὸ ὄναρ Σοφοκλέα καὶ τὴν Σοφοκλέους ποίησιν ἐφαίνετο ἔχειν. εἰώθασι δὲ καὶ νῦν ἔτι ποιημάτων καὶ λόγων τὸ ἐπάγωγον Σειρῆνι εἰκάζειν. Eandem rem narrat auctor vitae Sophoclis, addens, Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ Κηληδόνα χαλκῆν.

Reliquum eſt, ut Hugonis Grotii verſionem examinemus T. II. p. 249.

Hoc Sophocles situs est sub marmore, quem pia cura
Musarum sanctum praestitit a Venere.
Iliceum qui me spinas Phliunte terentem
Vidit, et ex auro tu mihi, dixit, eris:
Purpureamque simul vestem dedit: hic requiescunt
Illius edocti rite salire pedes.
Ille quidem tumulo felix; *sed dramate de quo*
Ista, manus portat quam tua tonsa comas?
Sive haec Antigone tibi, sive Electra vocetur,
Non errabis; habet utraque grande decus.

Grotius, vocem παρθενία cum Obsopoeo accipiens pro virginitate, posuit aliquid, quod reliquis veterum scriptorum testimoniis omnino repugnat. Sophocles, vel in extremo vitae actu, non modo Archippae, quam supra commemoravimus, verum etiam Theoridis amore irretitus fuit, teste Athenaeo XIII. p. 592. A. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς, ἤδη γέρων ὤν, ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας· ἱκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησί·

Κλῦθί μευ εὐχομένου, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
Τήνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνὴν,
Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν, νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ.

(Qui versus vulgo Homero tribuuntur.) Sed huic rei obstare videtur, quod de se ipse praedicasse fertur Sophocles apud Platonem de Rep.

Lib. I. Vol. VI. p. 450. ed. Bip. Narrat ibi Cephalus, Socrati: καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος. Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τε εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; Καὶ ὅς, εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Hoc alii in bonam, alii in pejorem partem interpretati sunt, ut dubitet Lessingius Vit. Sophocl. p. 164. quid de ista Tragici temperantia sit statuendum. Mihi quidem hujus dicti vim optime assecutus esse videtur Athenaeus Lib. XII. p. 510. καί τοι Σοφοκλῆς γ᾽ ὁ ποιητὴς τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὢν, ἵνα μὴ κατηγορῇ τοῦ γήρως, εἰς σωφροσύνην ἔθετο τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, τὴν περὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεις, φήσας ἀσμένως ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότου. Vide Plutarch. de *Cupid. Divit.* T. II. p. 525. Philostrat. V. A. I. c. 10. Quod vero ait Athenaeus, Sophoclem fuisse τῶν ἀπολαυστικῶν ἕνα, hoc in mentem revocat Jonis poetae fragmentum (Athen. Lib. XIII. p. 603. F.) quod, quoniam elegantissimum est, et ab eo loco, quem tractavimus, minime alienum, hac de tali viro scribendi occasione data, illustrare conabimur. Sophocles igitur ad classem contra Samios deducendam Athenis profectus quum in insula

Chio devertisset apud Hermesilaum, ibique, ut erat homo ad omnem festivitatem inter pocula factus ac compositus, (ἀνὴρ παιδιώδης παρ' οἶνον καὶ δεξιὸς) cum puero, vinum ministranto, paullo liberius jocando effecisset, ut *pudore* parvulus *suffunderetur*, pulchre Phrynichum dixisse adfirmavit:

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Hoc audiens, nescio quis, qui accumbebat, gente Eretrius, professione grammatista, tali oratione adortus est Tragicorum graecorum principem: σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεις, ἐν ποιήσει· ὅμως μέντοι γε οὐ εἴρηκε Φρύνιχος, πορφυρέας εἴπων τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ· εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. Quid igitur Sophocles? Γελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς, οὐδὲ τόδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκοῦν τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι,

Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος;

Οὐδ' ὁ ποιητής, ἔφη, λέγων χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα; χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φὰς ῥοδοδάκτυλον; εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβαφέος χεῖρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιή-

σεις. (Winckelmannus parum perſpectum habuiſſe horum verborum ſenſum videtur, quum inde efficere vellet, veteres artifices Apollinem pinxiſſe χρυσοκόμαν. Quod manifeſto falſum eſt. Hoc vidit etiam, niſi fallor, Carolus Fea ad Hiſtor. Artium T. I. c. V. p. 579. Idem ſententiam totius diſputationis ita conſtituit: *Ateneo dice in ſoſtanza, che non tutto quello che compariſce bello, o bello ſi crede communemente, è creduto tale dai pittori, e ne da alcuni eſempi meſſi in bocca di Eretrio, e di Sofocle.* Ne hoc quidem verum eſt. Sophocles, ſi quid video, probare inprimis voluit, aliam eſſe verborum, quibus poetae, aliam ſignorum, quibus artifices utuntur, ad animum vim et efficaciam; *non aequam* eſſe pictoribus atque poetis quidlibet audendi *poteſtatem:* quae digna eſt tanto viro haud dubie animadverſio. Hanc judicii ἀκρίβειαν defuiſſe ludimagiſtro graeco, non mirabuntur, qui reputaverint, noſtra etiam et patrum noſtrorum memoria in eundem errorem incidiſſe viros elegantiſſimos atque eruditiſſimos, antequam inventus eſſet Leſſingius, qui picturam et poeſin certis fere ac diſinitis regionibus circumſcriberet. — Toupius de hoc fragmento agens in Epiſt. Crit. p. 91. ed. Lips. ultima verba corrigit hoc modo, πορφυροβάφου χεῖρας — ποιῆ

sus. *the hands of a purple-dyer,* "*and not of a fine woman.* Egregie!) Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο. εἴρητο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθορᾷ τὸ κάρφος. Φάντος δὲ καθορᾷν· ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σου. προσαγαγόντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρα γένηται. ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν. ἐπικροτησάντων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῇ, ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, μελετῶ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. ἆρ' οὖν οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Utrum Pericles in hoc convivio interfuerit, e verbis Jonis Chii constitui non potest. Neque tamen dubito, quin huc referenda sit narratio, quae extat apud Ciceronem Offic. Lib. I. 40. „Turpe est — valdeque vitiosum, in re severa convivio dignum, aut delicatum aliquem inferre sermonem. Bene Pericles, cum haberet collegam in praetura Sophoclem poetam, hique de communi officio convenissent, et casu formosus puer praeteriret, dixissetque Sophocles, *O puerum pulchrum, Pericle! At enim prae-*

torem, Sophocle, decet non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere." Sententiam nostram confirmare videtur Plutarchus in Pericle p. 156. — Pergit Jon Chius: τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ ΠΡΑΣΣΟΙ. τὰ μέν τοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς, οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. Toupius l. c. „quod legitur, ait, ἔλεγεν καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι longe ineptissimum est. Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ παίζοι, *cum biberet, vel hilarior esset.*" Hoc vehementer languet et a vulgata lectione nimis recedit. Scripsisse videtur Jon, ΒΡΥΑΖΟΙ, *quum biberet, aut comissaretur,* Hesychius. ἐβρύαζεν: ἐσωχεῖτο. ἐβρυάζοντα. εὐφραίνοντο. Archilochus βρύζειν dixit, si vera est lectio, apud Athen. Lib. X. p. 447. B.

Ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
Ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἦν πονευμένη.

Ita locum emendavit Toup. Emendat. in Suidam P. II. p. 230. Aemilianus ap. Ius. Anal. T. II. p. 275.

Τέχνας εἵνεκα σεῖο καὶ ὁ λίθος οἶδε βρυάζειν
Πραξιτέλες· λῦσον, καὶ πάλι κωμάσομαι.

Atque haec de Sophocle, qui erat εἷς τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων, quod quidem *animal haud contemnendum est,* ut scribebat Toupius, homo festivus.

Erycii.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, θεῖε Σοφόκλεις,
Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας,
Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
Τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
Ὡς ἄν τοι ῥέῃ μὲν ἀέναος Ἀτθίδι δέλτῳ
Κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

Anal. T. II. p. 298. Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 40. Brodaeus ad verfum 2. „ἄλοιτο πόδας. κινοῖτο. fuper tumulum repat, eumque amplectatur. *pedibus faltet.*“ Obfopoeus vertit: O divine Sophocles, utinam tibi apud opimum feu pingue fepulcrum fcenica hedera femper faliat. Deinde haec addit: notabis μαλακοὺς πόδας pro μαλακοῖς ποσὶ poni. Hos interpretes fecutus eft Grotius:

Semper ad hunc tumulum molli pede, *magne* *Sophocles,*
Saltet, *fcenarum gloria,* frons hederae.

Formae ἄλλεσθαι πόδας, pro ποσὶ, an alibi exemplum occurrat, vehementer dubito. Et fateor, me hunc locum olim de mendo fufpectum habuiffe, adeo, ut verbo ἄλοιτο aliud fubftituendum putarem, cui *alligandi* vel *im-*

plicandi notio subesset, pedesque non hederae, sed Sophoclis intelligerem, hoc sensu: *Semper tibi, o Sophocles, molles pedes implicet, alliget hedera.* Hac in re mirum in modum me confirmabat Propertius IV. El. VIII. 79.

Pelle hederam tumulo, *mihi quae pugnante corymbo*

Mollia *contortis* alligat ossa *comis.*

Utrumque autem poetam ex eodem fonte sua derivasse, suadere etiam videbatur versus epigrammatis 6.

— ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

Ita fere Propertius III. El. V. 21. (III. El. III. 45.)

Me juvat in prima coluisse Helicona juventa,

Musarumque choris implicuisse manus.

Me juvat et multo mentem vincire Lyaeo,

Et caput in verna semper habere rosa.

Hunc enim locum male quidam, in his Burmannus, de pulvillis, rosa fartis, accipiendum esse arbitrantur. Cicero de Finib. II. 20. *quem quidem* (Regulum) *cum sua voluntate, nulla vi coactus, praeter fidem, quam dederat hosti, ex patria Carthaginem revertisset — clamat virtus beatiorem fuisse, quam potantem in rosa Thorium.* Vide Gronov. ad Senec. Vit. Beat. c. 11. Nicaenetus ep. VII. Anthol.

Planud. I. Tit. LIX. Anal. T. I. p. 417. Οἰνός τοι χαρίεντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ·

Τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ
Μέτωπον, ὥσπερ καὶ σὺ, κεκρωκωμένον.

Quae est Cod. Vatic. lectio, meo quidem sensu, optima. Nam δόμος pro μέγας, quod legitur apud Athen. L. II. p. 39. C. ad hunc locum minime accommodatum videtur. Horat. I. Epist. XIX. 44.

— fidis enim manare poetica mella
Te solum, tibi pulcher.

Sed nihil temere mutandum esse in epigrammate Erycii apparet e Philippi ep. XLV. Anal. T. II. p. 224.

Αὔθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας,
Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν.

Accedit auctoritas Suidae in v. Ἄλλεσθαι, quod explicat verbo κινεῖται, ratione habita epigrammatis Erycii. Verbis igitur neutris ἄλλεσθαι et χορεύειν agendi vim hic etiam tributam videmus, quod alibi non obsservatum viris doctissimis interdum fraudi fuit. Euripides Hecub. 53.

— περῶ γὰρ ἤδη ἀπὸ σκηνῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.

Hic Wakefield in Diatr. Extempor. p. 10. scribit: „At heus! tu: quidnam hoc est, περῶ πόδα? Monstrum puto — cujus nihil simile

in tragicis, opinor, extat; et procurandum. Refcripferim: παρᾶ ποδί." Huic emendationi nullo modo favet, quem excitat vir acutiffimus, Eurip. Phoen. 100. κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί. Nam aliud plane dicendi genus eft ἐκπερᾶν ποδὶ, atque περᾶν πόδα, de cujus finceritate dubitare nos non finunt exempla Philippi et Erycii. Ufum iftum verborum neutrorum, quem tranfitivum vocant, Atticorum proprium effe adfirmat Euftathius ad Il. E. 77. (τίς ἂν τάδε γηθήσειεν) p. 651. 18. Ἀττικίζει Ὅμηρος. — Φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω φράσαι, γράψαι, Γέγηθα τὸν ἄνδρα τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι (Hippol. v. 1339.) καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. (Philoctp v. 1314.) Eft ea veterum Grammaticorum confuetudo, ut rara quaevis Attica vocent. Nam verba neutra, quibus veteres Attici vim agendi tribuerint, perpauca repertum iri, recte monet Valckenarius ad Hippolytum p. 310. Is in locis allatis Homeri, Cratini, Euripidis, participium ὁρῶν fupplendum effe arbitratur, quemadmodum Brunckius ad Sophoclis l. c. et ad Aj. v. 790.

Ἄνθρωπον ἔγνων ἄνδρ'
Ὃς ἦλθ' Ἀχαιοὺς ὡς ἐμοὶ φρονῶν p. 10.
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ, fupplet participium ἀκούων. Scholiaftes apud

Villoisonum ad Iliadis 1. α. οὐ λείπει τὸ ὁρῶν, ἀλλ', ἔστι παλαιὰ συνήθεια ἡ ἐξ ἀντικειμένου, οἷον, τίς οὐκ ἂν κλαύσειε; καὶ ἐν Πανόπταις ὁ Κρατῖνος, γέγηθα τὸν ἄνδρα. Omnino ea inprimis verba, quae dolorem, laetitiam, caeterasque animi perturbationes vehementiores exprimunt, cum quarto casu construi, non solum apud Graecos, sed etiam apud Latinos, videntur, ut *pallere aliquid*, Horat. III. Carm. 27. 26.

et scatentem
Beluis pontum mediasque fraudes
Palluit *audax.*

Pers. Satir. III. 43. *et intus* Palleat *infelix, quod proxima nesciat uxor.* Ita *pavere funera* Horat. IV. Carm. 14. 49. Propert. IV. El. V. 38. *has artes si* pavet *illa, tenes.* Horat. IV. Carm. 9. 13. *Non sola comtos* arsit *adulteri Crines.* Sophocles Aj. 156.

Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω.

Hic etiam ellipsin participii ὁρῶν locum habere credit Brunckius. Sed verborum compositorum alia esse ratio videtur. Scholiastes quidem rem ita expedit: ἐπιχαίρω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται, τῆς Ἐπὶ πρὸς τὸ Σὲ συντασσομένης, ἤπερ καὶ

εἰς τὸ ἐπιβῇ ποιήσεις. Atque haec Scholiastae animadversio egregie confirmat canonem, ab Abreschio datum, Lect. Aristaenet. p. 86. *Verba e praepositionibus composita omne admittere regimen, quod praepositio, ex qua componuntur, nisi peculiaris quaepiam obstet verbi significatio.* Hinc restituenda est Moscho antiqua lectio in carmine, quod Anthologiae graecae inseruit Brunckius Anal. T. I. p. 410.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ.
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχὼ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἃ ποίει.
Ταῦτα λέγω πᾶσι τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Secutus Brunckium Valckenarius in nova carminum Theocriti, Bionis et Moschi editione recepit etiam v. 2. ἐπεμαίνετο Λύδᾳ, posthabita, quam Stobaeus Gesner. p. 389. suppeditat, lectione:

Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδαν.

Scio et fateor, nihil magis tritum esse altera forma, ἐπιμαίνεσθαί τινι. Homer. Il. Z. 160.

Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια,
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι.

Quod Latini ubique imitantur. Horat. Sermon. I. IV. 27.

Hic nuptarum insanit amoribus, *hic puerorum*. Lucian. Dial. Marit. T. I. p. 288. Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ἐπιμεμηνέναι σοί. Ubi T. Hemsterhusius: usus verbi, ait, frequentissimus et Homero notus Il. Z. 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. — Verissimam esse lectionem,

Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδαν,

non solum propterea persuasum mihi habeo, quod ἐπιμαίνεσθαι τὶ apud Philonem p. 416. B. inveniri testatur Abreschius l. c. sed quia usu etiam et imitatione Romanorum haec forma stabilitur. Propertius II. El. XXXIV. 25. (II. El. XXV. 25.)

Lynceus ipse meus seros insanit amores.

Parum vero abfuit, quin hoc etiam loquendi genus exturbarent ac proscriberent viri docti. Apud Horatium II. Serm. III. 301. editur vulgo:

Qua me stultitia, (*quoniam non est genus unum*)
Insanire *putas?*

Sed Lambinus e conjectura, et Cruquius postea e codice Martinio dederunt: Quam *me* stultitiam insanire *putas*. De qua lectione ita statuit magnus ille Bentlejus: *certe plus fidei*

vel uni codici habendum est in servando Hellenismo, *quam centum in* interpolando. Baxterus contra: *Bentlejus*, inquit, *adductus auctoritate unius tantum codicis*, *reposuit*, Quam me stultitiam, *pro* Qua me stultitia. *Quae rara, cara.* Hoc nollem dictum. Horatius ipse Hellenismum illum confirmat II. Serm. III. 63.

Huic ego vulgum
Errori similem *cunctum* insanire *docebo.*

Similis est Graecorum dictio, *αἴθειν χόλον, ira excandescere*, quam non intelligens Planudes in epigrammate XX. Pauli Silentiarii Anthol. L. VII. p. 596. ed. Wechel. edidit:

Παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλου ἔνδικον ἄσχες,
Σβέσσον ἀγηνορίην, ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν.

Sed recte Brunckius Anal. T. III. p. 82. revocavit e codice lectionem αἶθες. Juvenal. I. Satyr. I. 165.

Ense velut stricto quoties Lucilius ardens
Infremuit, rubet auditor, *cui frigida mens est*
Criminibus, tacita sudant praecordia culpa.

Ubi nota pulcherrimam verborum, a rebus corporeis ad animum traductorum, oppositionem. In Moschi carmine v. 5. Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ, h. e. *amorem sui in ea excitabat*, quemadmodum Jupiter a Propertio dicitur *Semela combustus* II. El. XXX. 29. non *ambu-*

ſtus, quod, nescio quis, voluit reponere. Apud Pindarum Olymp. X. 90. Luna urit ἑσπέρον, h. e. radiis ac lumine ſuo colluſtrat:

Καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἑσπέρον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.
Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-
σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

Quae verba ſimul illuſtrant elegantiſſimum locum Horatii I. Carm. IV. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus, imminente
Luna:

Junctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatiunt pede; dum graves Cyclopum
Vulcanus ardens urit *officinas*.
Nunc decet aut viridi nitidum caput impedire myrto,
Aut flore, terrae quem ferunt *ſolutae*.

Hic igitur, ſi verba per ſe ſpectes, Vulcanus *ardens urit* officinas, plane ut apud Juvenalem, Lucilio *ardente*, *rubet* auditor. Sed alius eſt verborum nexus, alius ſententiarum. Uterque poeta exprimere voluit vocem graecam αἴθων, quae nunc de animo inflammato, nunc de homine adhibetur, ſole alit igne peruſto; ut in Alexidis fragmento Excerpt. Grot. p. 557.

Aethiops, *Ustus et Eoo decolor Indus equo* (Propert. IV. El. III. 10.) vocatur αἴθων ἀνήρ. (Vide Heynium ad Tibull. II. El. III. 55.) Vulcanum quidem, βάναυσον καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, ut loquitur Lucianus Sacrif. c. 6. T. I. p. 531. hoc etiam sensu dicere Horatius potuit *ardentem;* (cf. Homer. Il. Σ. 410 — 415.) ignemque, dum Venus saltaret, in officina accendentem, secundum praeclaram summae antiquitatis imaginem, qua maritus, bene cupiens uxori, ignem in foco conjugis accendere perhibetur. Aeschylus Agam. 1445. de Clytemnestra:

Οὔ μοι Φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,
Ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμᾶς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.

Neque alio sensu vetus poeta Vulcanum vocasse videtur αἰθαλόεντα θεὸν, (quem *ardentem deum* dicit Claudianus LXXII. 3.) si recte intelligimus Suidam in v. Αἰθαλόεν. κεκαυμένον — Αἰθαλόεις θεός. ὁ Ἥφαιστος, ὡς χαλκεύς. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ κλυτοτέχνης λέγεται, ὡς ἔχων ἔνδοξον τὴν χαλκευτικήν. Caeterum cum Horatii loco pulcherrimo, quem descripsimus, inprimis componendum esse fragmentum τῶν Κυπρίων apud Athen. XV. p. 682. nuper admodum a nobis monitum est:

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας, ἄνθεα γαίης,
Ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη
Καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἴδης.

CAPUT II.

Epigramma in Meleagri tumulum corrigitur. Deum humano corde quo sensu Propertius dixerit Amorem! Mythus Platonicus de parentibus Amoris, Πόρῳ et Πενίᾳ. Amor et Psyche. Epigramma Meleagri in duas partes divisum. Ἀντέρως. Loca quaedam difficiliora Propertii, Euripidis ac Sophoclis illustrantur. Explicatio epigrammatis propositi.

Meleagri.

Πτανὲ, τί σοι σιβύνη, τί δὲ καὶ συὸς εὔαδε δέρμα;
Καὶ τίς ἐὼν, στάλας σύμβολον ἐσσὶ τίνος;
Οὐ γὰρ Ἔρωτ' ἐνέπω σε. τί γάρ; νεκύεσσι πάροικος
Ἵμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύπουν Κρόνον. ἔμπαλι γὰρ δὴ
Κεῖνος μὲν τριγέρων· σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.
Ἀλλ' ἄρα, ναὶ δοκέω γὰρ, ὁ γᾶς ὑπένερθε σοφιστὰς
Ἐσσί. σὺ δ', ὁ πτερόεις τοὔνομα τοῦδε λόγος.
Ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτόγραφον....

Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 71. Anal. T. 1. p. 38. Amor, in tumulo positus, hoc nomine dici potuit πάροικος νεκύεσσι Ἵμερος v. 3. quatenus cum mortuis quasi habitare

videretur. Sed respexit auctor epigrammatis ad elegantem dictionem, qua amor omnino hominibus παροικεῖ, συνοικεῖ. Xenophon. Sympos. VIII. 24. ὅ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει, καὶ ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παῤῥησιάζεσθαι. Meleager ep. LII. v. 7. Καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον ψυχῇ συζεύξω. Propert. II. El. XII. 17.

Quid tibi jucundum siccis habitare medullis?

Hoc tamen universe de curis, animum angentibus, dici notum est. Clytaemnestra apud Sophoclem Electr. 783.

— ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
Ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

Quem locum ob oculos habuisse crediderim Theocritum Eid. II. 55. ubi iterum sermo est de Amore:

Αἶ αἶ, Ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

ut contra Theocritum nemo melius expressit Horatio A. P. 474. ubi de poeta inepto, eodemque sua unice amante loquitur, qui

Indoctum doctumque fugat recitator acerbus:
Quem vero arripuit, tenet occiditque legendo
Non missura cutem, nisi plena cruoris, hirudo.

Versum epigrammatis octavum egregie perpo-

livit Brunckius, lapſus idem in reſingendo nono, quem ita interpolavit:

'Εν προβολᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα —

Sed ridiculum prorſus eſt Planudis commentum, qui vitioſam Codicis Vaticani ſcripturam, ΑΛΙΩι ΑΙΔ' ἀμφῆκες, corrigendam eſſe putabat ita, ut legeret, ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας. Quid, quaeſo, hoc eſt? Brodaeus vertit *vivis hominibus;* Obſopoeus: *in ſole*, id eſt, *in vita* anceps habebas munus et ad riſum et ad ſerium. Similiter Grotius, interpres elegantiſſimus:

Viventique fuit par vis, ſeu ſeria mallet
Seu joca, materiam ſive Cupido dabat.

Haec ſatis non feciſſe Brunckio, quis miretur? Sed neminem adhuc vidi, qui admittendam cenſeret emendationem, ἐν προβολᾷ, cui veteris ſcripturae nec vola ineſt, nec veſtigium. Aliam igitur viam ingreſſus Jacobſius Animad. Vol. I. P. I. p. 145. correxit: ἁ λαιὰ δ' ἀμφῆκες ἔχει γέρας, ſive, ἐν λαιᾷ. — Epigrammatum ſcriptores, qui opera artium adſpectabilia exponunt, ſaepenumero utuntur formula, οὐ μάτην, ut ſignificent, rem aliquam *non fruſtra*, ſed dedita opera ab artifice fuiſſe adjectam. Antipater Sidon. Anal. II. p. 31. ep. XCI.

Οὐχὶ μάταν ἕστακα, φέρων δέ τι σύμβολον ἀλκᾶς
'Ανέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων.

Palládas ep. XCIV. Anal. T. II. p. 426.

Γυμνὸς Ἔρως διὰ τοῦτο γελᾷ καὶ μείλιχός ἐστιν·
Οὐ γὰρ ἔχει τόξον, καὶ πυρόεντα βέλη.
Οὐδὲ μάτην παλάμαις κατέχει δελφῖνα καὶ ἄνθος·
Τῇ μὲν γὰρ γαῖαν, τῇ δὲ θάλασσαν ἔχει.

Plura exempla cumulare nihil attinet. Aut enim egregie fallor, aut Meleager ſcripſit:

ΑΛΛΩΣ ΟΥΔ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.

Vide Eurip. Oreſt. 708. Plato Phaedr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως πεπόνηται. Idem autem οὐ μάτην atque οὐκ ἄλλως. Timaeus. οὐκ ἄλλως προνοεῖ. οὐ μάτην. Ubi vide D. Ruhnkenium. Heſychius. Οὐ μάτην. οὐκ ἀληθῶς. forte, οὐκ ἄλλως. Strato ep. XXIV. Anal. T. II. p. 364. ὅτ' οὐδ' ἄλλως ἡδὺν ἔχω σε φίλον. Propertius, qui iſtam, priſcae artis opera deſcribendi rationem, qua ſingulis partibus probabilis ſubjicitur interpretatio, pulchre imitatus eſt Lib. II. El. XII. hanc etiam emendationem confirmat:

Quicunque ille fuit, puerum qui pinxit Amorem,
Nonne putas miras hunc habuiſſe manus?
Hic primum vidit, *ſine ſenſu vivere amantes,*
Et levibus curis magna perire bona.

Idem non fruſtra *ventoſas addidit alas.*
Sequitur pentameter, levibus ille Criticorum

conjecturis diu multumque vexatus, sed, si quis alius, probus ac sincerus,

Fecit et humano corde *volare* deum.

Nam quid sibi velit *deus humano corde*, optime interpretatur Propertius ipse his verbis:

Scilicet alterna quoniam jactamur in unda
Nostraque non ullis permanet aura locis.

(Pindar. Isthm. IV. 8. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.) Haec sensum omnino nullum haberent, si scripsisset poeta *humano ore*, sive *haud vano corde* Deum. Quo vero auctore Propertius, unus omnium poetarum latinorum doctissimus, Amorem dixit deum humano corde? divinae pariter atque humanae naturae participem? Fortasse is in animo habuit disputationem, quam cum Socrate instituisse fingitur Diotima in Symposio Platonico c. XXII. seq. Posteaquam ibi docuisset femina prudentissima, Amorem boni pulchrique cupidine teneri, utroque nimirum carentem, id quod cadere non potest in naturam divinam, quaerit Socrates c. XXIII. Τί οὖν ἄν, ἔφην, εἴη ὁ Ἔρως θνητός; Ἥκιστά γε. Ἀλλὰ τί μήν; Ὥσπερ τὰ πρότερα, ἔφη, μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Τί οὖν, ὦ Διότιμα; — Δαίμων μέγας, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. — Quae deinceps de daemonum potestate atque

officio disputat Diotima, ea si quis accuratius cum Prologo *Rudentis* Plautino comparaverit, fieri non potest, quin utrumque locum ex eodem fonte, fortasse e disciplina Pythagorica, fluxisse mecum statuat. Sed haec praetereuntes attigisse satis habemus. Magis ad deum istum, humano corde praeditum, pertinet mythus, qui sequitur, Platonicus de parentibus Amoris Πόρῳ et Πενίᾳ, ejusque interpretatio: ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα, διὰ τὴν αὑτῆς ἀπορίαν, παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα. — ἅτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως, ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. — τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος. κατὰ δὲ αὖ τὸν πατέρα, ἐπίβουλός ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς, ἀνδρεῖος ὢν, καὶ ἴτης, καὶ ξύντονος — σοφίας τε αὖ καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν. — πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἐστι καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σόφης καὶ ἀπόρου. Detracto fabulae involucro, pater iste Amoris philosopho Pythagoreo aut Platonico diceretur νοῦς seu λόγος, mater ψυχή. filius, ex hoc connubio natus, Euripidi, in scena philosopho, est Ἔρως μαινομένᾳ κραδίᾳ (Hippol. 1274.) Xenophonti, qui communem habuit cum Platone auctorem, Δαίμων μέγας, ψυχῇ ἀνθρώπου ἰσούμενος (Sympos. VIII. 1.) Propertio, elegantissimo Graecorum

imitatori, *Deus humano corde.* Quae quidem duplicis naturae conjunctio quo magis appareret atque extaret, exortus est alius, qui *Amorem* cum *Psyche* matrimonio jungendum ac copulandum censeret. Hic est fundus fabulae notissimae, quam literis consignavit Apulejus. Animus nimirum humanus, quatenus cupiditatum illecebris est obnoxius, a graecis cum philosophis tum poetis saepenumero vocatur per excellentiam ψυχὴ, qua de re docte egit Joannes Luzac Exercit. Academ. Specim. I. p. 32. seq. ubi tractat fragmentum Euripidis, quod hoc modo cum Schützio, Viro Clarissimo, legendum esse putaverim:

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
Γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν,
Ψυχὴν τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Stobaeus Tit. XXX. p. 210. Gesner. Grotius p. 134. Haec igitur notio τῆς ψυχῆς fictiones peperit pulcherrimas, quarum praecipua est ea, quam legimus in Apuleji Metamorph. Lib. IV. Eandem ψυχὴν, secundum praeclaram Platonis imaginem, alis instructam, ita alloquitur Meleager in ep. LVIII. Anal. T. I. p. 18.

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχή, Ναὶ Κύπριν, ἁλώσει
Ὦ δύσερως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς

Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνουν,
Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.

Hic si finem scribendi fecisset, qui raro modum servat, Meleager, nemo amplius aliquid desideraret. Nunc quatuor sequuntur disticha, quibus non erat hic locus. Sed haec fortasse culpa est librariorum. In unum facile coagmentari potuere, propter argumenti similitudinem, duo epigrammata diversa, quae certe non ita inter se colligata sunt atque implicata, ut altera pars ab altera separari commode non possit, salvo utriusque sensu ac mensura. Nihil definio. Sed seorsim exposita reliqua etiam optime procedunt:

Ἁ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι δ' ἀναψύχεις πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο;
Οὐκ ᾔδεις· νῦν γνῶθι καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον· ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Priorem hujus epigrammatis partem semper componendam esse putavi cum Propertii Eleg. IX. Lib. I. inprimis cum versibus 23 et 24.

Nullus Amor cuiquam faciles ita praebuit alas,
Ut non alterna presserit ille manu.

Mire hic hallucinatur Passeratius, cogitans de Cupidine ipso, alas suas, quum propitius favet, ultro expandente et ad amatorem advolante, sed alterna manu eas premente, seu inhibente, cum tardus venit. Alii locum emendare conati sunt. Sed in Propertio *emendando* divam Criticen raro viris doctis propitiam fuisse, satis constat. Burmannus corrigit:

Ut non alterna *presserit ille* mora.

Quo nihil omnino proficimus. Fonteinius, cujus Observationes nunc iterum latent in scriniis Santenianis, versu 23. *praebuit aures*, versu 24. corrigebat, *Ut non et dura* vel *austera* presserit ille manu. Quibus quidem conjecturis nemo erit, quin praeferendam ducat emendationem Jacobsii, propositam nuper in Epistola ad Fridericum Astium p. XIX.

Nullus Amor cuiquam faciles ita praebet habenas,
Ut non alterna presserit ille manu.

Ita certe scribere potuisset Propertius, sive dictionem ipsam spectes, sive metaphoram, quemadmodum bene ibi monuit vir doctissimus. Quidni vero respicere potuerit poeta ad ψυχὴν amatoris, eamque sibi cum Meleagro fingere alatam? Αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκεν. Conf. epigr. Meleagri LV. et LIX. Ejusmodi aliquid obversabatur animo Vulpii, qui locum

haud male interpretatus est. Cum verbis graecis haec etiam compares Propertii v. 30. seq.

Quisquis es, assiduas o fuge blanditias.
Illis et silices et possunt cedere quercus,
Nedum tu possis, spiritus iste levis.

Quem autem ἄτεγκτον, e praeclara Ruhnkenii emendatione, ad Timaei p. 250. vocat Meleager vers. 9. eundem Euripides, quod supra diximus, Ἔρωτα μαινομένᾳ κραδίᾳ vocavit Hippol. 1268. seq. qua de re dubitabat Valckenarius.

Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ'
Ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
Ὠκυτάτῳ πτερῷ·
Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν θ'
Ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανὸς ἐφορμάσει
Χρυσοφαὴς, φύσιν
Ὀρεσκόων σκυλάκων
Πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει.

Omnes Codices v. 1274. exhibent μαινομένᾳ κραδίᾳ, si ab uno discesseris Florentino, in quo legitur μαινομέναν κραδίαν. Hic Valckenarius, Vir Summus, „praeferrem, inquit, vulgatis ᾧ μαινομέναν κραδίαν Πτανὸς ἐφορμάσει cujus cor furens invaserit Pinniger: neque enim

Amoris est sed amantis μαινομένα κραδία· quae Medeae tribuitur in cognomine Trag. v. 433. Atque hanc lectionem, licet in suis etiam Membranis vulgatam invenerit, in textu reponere haud dubitavit Brunckius. Enimvero an credibile est, librarios faciliori lectioni substituisse difficiliorem? Insolentius certe est dicendi genus Ἔρως μαινομένα κραδία, altero, quo amanti tribuitur cor furens. Quanquam ita intelligi fortasse voluit Euripides. Homerus Il. Z. 132. Bacchum vocat μαινόμενον Διώνυσον. Hoc μανιοποιὸν interpretantur Grammatici. Plato de Legg. VI. p. 869. E. οὐ γὰρ ῥάδιον ἐννοεῖν, ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην, οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Vide Plutarch. Vol. II. p. 15. E. et p. 791. B. Nihil tamen obstat, quo minus μαινομένα κραδία ipsi tribuatur Amori, quem toties crudelem, saevum, ferum poetae vocant, praesertim h. l. ubi non de Amore, placido *concordiae* auctore, sed omnium calamitatum fonte agitur, qui *non aequo foedere amantes*, ut Virgilius ait Aen. IV. 520 *curae habet*. Ejus perniciosa facinora praeclaro cantico complexus est Euripides v. 525 — 564. hac usus ingressione:

Ἔρως, Ἔρως, ὅς κατ' ὀμμάτων
Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
Μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
Μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις.

Hunc Amorem Graecos Ἀντέρωτα dixisse testatur Servius ad Virgil. Aen. IV. 520. „Antérωτα invocabat *contrarium* Cupidini, qui amores resolvit; aut certe cui curae est iniquus amor." Recentiores Sophistae amorem *mutuum* intelligunt; cui sententiae minime conveniunt ea, quae narrat Pausanias Attic. c. 30. et Aelianus Fragment. p. 1039. qui, nominibus inter se permutatis, scribit: τῷ μὲν ἐραστῇ Μέλιτος ὄνομα ἦν, τῷ καλῷ δὲ Τιμαγόρας, ὥς φασιν. Ἦν δὲ ἄτεγκτός τε καὶ ἀμείλικτος ὅδε ὁ παῖς. Servio adstipulatur etiam, nisi fallor, Valckenarius Diatr. p. 157. ubi descripsit Scholion ex Hermiae Commentario MS. in Platonis Phaedrum, quod nunc auctius atque melius legitur in Anecdotis Graecis Siebenkeesii p. 56. seq. In eundem Amorem, contrarium Cupidini, duo extant epigrammata in Anthologia Graeca Lib. IV. p. 481. ed. Wechel. Anal. T. III. p. 205. quorum unum hoc est:

Κἀγὼ Κύπριδος αἷμα· κασιγνήτῳ δ' ἐμὲ μήτηρ
Ἤνεσε τόξα φέρειν ἀντία, καὶ πτέρυγας. —

De Amore adverso egregie scripsit Propertius I. El. XIV. 15. seq.

Nam quis divitiis adverso gaudet Amore?
Nulla mihi tristi *praemia sint* Venere!
Illa potest magnas heroum infringere *vires,*
Illa etiam duris mentibus *esse dolor.*
Illa neque Arabium metuit transcendere limen,
Nec timet ostrino, *Tulle*, subire toro.
Et miserum toto juvenem versare cubili:
Quid relevant variis serica textilibus?

Locus, si quis alius, memorabilis, et animadversione dignus; de quo Interpretum neminem aliquid monuisse mirarer, nisi omnino verum esset, Propertium suum interpretem adhuc desiderare. Atqui hujus similem apud scriptores latinos non reperies; apud graecos unicum modo Sophoclis, tot illum virorum doctorum commentis vexatum, ut repetere ea pigeat ac taedeat. Loquimur de praeclaris illis versibus in Antigone 781. seq.

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις
Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
Ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
Φύξιμος οὐδεὶς,

Οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνε.

De versu 782. peculiaris extat Jo. Jacobi Steinbrychelii Epistola ad Villoisonum V. Cl. in Museo Turicensi. Eundem antea examini subjecerat Villoisonus ipse in Epistola ad Clarissimum Virum Lorry, Parisiensem Medicum. Quorum doctissimorum virorum conjecturas si quis cognoscere cupiat, adeat Biblioth. Critic. Vol. II. P. III. p. 100. et p. 107. In iis certe non acquievit Wyttenbachius, medicinam exspectans vel ab integriori codice, vel a vetere Scriptore, aut Grammatico, qui veram lectionem servaverit. Brunckius vero aut pro κτήμασι legendum κτήνεσι, aut nomini κτῆμα eandem significationem tribuendam esse statuit; quam tamen nullo exemplo confirmavit, neque confirmare potuit Vir Clarissimus. „*Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos invadere.*" Hic reponas cum poeta:

Quid? non Antigonae tumulo Boeotius Haemon
Corruit ipse suo saucius ense latus?
Et sua cum miserae commiscuit ossa puellae,
Qua sine Thebanam noluit ire domum?

Nonne Amor iste *adversus* recte dici potuit ἐν κτήμασι πίπτειν, aut Arabium, sive *aeratum* transcendere potentiorum limen, qui tot re-

gias stirpes pessum dederat? qui Oedipum Jocastae, filium matri, junxerat? cujus vi ac consiliis factum, ut Phaedra desiderio Hippolyti, cum summa utriusque pernicie, exardesceret? Scholiastes commemorat Herculem, cui Venus Jolen dederat conjugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, φονίοις θ' ὑμεναίοις, ut est apud Euripidem Hipp. 551: quem supra jam testem excitavimus. *Si quid novisti rectius istis, Candidus imperti; si non, his utere mecum.*

Paene oblitus eram, monere, lectionem Euripideam, μαινομένᾳ κραδίᾳ, niti etiam auctoritate Catulli, qui, loquens de Ariadne, non aequo foedere Theseum amante, exclamat: (Epith. P. et Th. v. 94.)

Heu! misere exagitans immiti corde *furores,*
Sancte puer, curis hominum qui gaudia misces,
Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondosum,
Qualibus incensam jactastis mente puellam
Fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem!

Sed ut in Euripide μαινομέναν κραδίαν praeferebat Valckenarius, ita Doeringius in Catullo,

Heu! misere exagitans immiti corda *furore.*

Dubitabat vir doctissimus, an recte in latina lingua, *exagitare furores*, dici posset pro *concitare, commovere furores*. At ita, praeter

alios, loquitur Cicero Att. III. 7. *ne et meum moerorem* exagitem, *et te in eundem luctum vocem.* Vide Ernesti ad Tacit. Annal. Lib. IV. 12. *recentem Liviae conscientiam* exagitare.

Ut revertar ad epigramma Meleagri, unde digressa est oratio, nunc reliquos versus, quos supra omisi, illustrabo:

Ἄλλως οὐδ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.
Ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέος υἱῷ
Σύμβολα σημαίνει ταῦτα συνκτασίης.
Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι,
Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο.

„In hac interpretatione alati juvenis, ait Jacobsius, minime apparet, qua causa commotus quidve significans sculptor Meleagrum Calydonium alis instruxerit." Idem addit: „quo sensu accipienda sint verba μέτρον ἐρωτογράφον, non dixerim; de *versibus argumenti amatorii* accipere contextus vetat." Equidem non tam de veritate interpretationis, quam de veritate operis descripti dubito. Hoc omnium maxime ineptum merito vocat praestantissimus Heynius Comment. Societ. Reg. Gotting. T. X. p. 120. Neque verisimile est, tale opus unquam ab artifice graeco fuisse elaboratum. Nullum profecto epigrammatum genus potiori jure ἐπιδεικτικὸν appellari potest, quam illud, quod ar-

tium elegantiorum monumenta defcribit. Hic enim campum nacti, in quo ingenium oftentare poffent, poetae feriores, faepenumero opera expofuerunt, aut quae nunquam vidiffent, aut quorum exempla nullibi extarent. Utcunque tamen fit, in hoc faltem diligentia adhibenda erat epigrammatis auctori, ut interpretatio fibi conftaret. Igitur figuram pueri, quam in tumulo ifto ftetiffe fingit, ejusmodi fymbolis ornavit, ut aliquis incidere poffet in Meleagrum Calydonium. Eandem alis inftruxit, ut appareret, hunc Meleagrum res amatorias tractaffe, καί που μέτρον ἐρωτογράφον. Accedebat γέρας ἀμφῆκες, gladius anceps, qui fignificaret dicendi genus σπουδογέλοιον. Menippum fcilicet Gadarenfem imitatus erat Meleager, ut multi alii; inter Romanos, Varro, quemadmodum ipfe teftatur apud Ciceronem Acad. Quaeft. I. 2. *Et tamen in illis veteribus noftris, quae Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate confperfimus, multa admifta ex intima philofophia, multa dicta dialectice* etc. Tandem fummam faciens omnium, quae per partes eundo, fingulatim indigitaverit poeta dicam an fophifta? addit:

Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι

Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο.

Ita recte Brunckius vitiosam Planudis lectionem Σοφιὰν εἰς μίαν emendavit. Graeci utrumque dixisse videntur εἰς ἕνα, et εἰς μίαν τινὶ v. c. ἁρμόττεσθαι, καθεύδειν, ratione habita subjecti praecedentis. De forma communi εἰς ἓν nemo dubitat. Masculini generis exemplum occurrit apud Theocrit. Eid. XX. 37.

Ἐνδυμίων δέ τις ἦν; οὐ βωκόλος; ὅνγε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.

Magna hic est Criticorum dissensio. Scaliger εἰς ἓν corrigit, quod versum enervat: D. Heinsius εἰς ἅμα, quod placet Valckenario: alii εἰς ὁμά, Brodaeus denique εἰς στόμα hinc effecit, in quo reconditi aliquid inesse debet, quod equidem non assequor. Reliquum est, ut vulgatam revocemus; de quo nunc viderint alii. Locum Theocriti comparavit cum Catulli Com. Beren. v. 5. Valckenar. Fragment. Callimachi p. 65. — 76.

Ut Triviam, furtim sub Latmia saxa relegans,
Dulcis Amor gyro devocet aërio.

Extat similis locus apud Senecam Hippol. v. 318. unde confirmari videtur lectio Catulliana *gyro:*

Arsit obscuri dea clara mundi
Nocte deserta, nitidosque fratri
Tradidit currus aliter regendos.

Ille nocturnas agitare bigas
Difcit, et gyro breviore flecti.

Sententiam Meleagri haec illuftrant Euripidis Med. 843. ubi Venus dicitur Athenienfibus fuis

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.

Idem in Hercule v. 673. magis adhuc appofite:

Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
Μούσαις συγκαταμιγνὺς,
Ἁδίσταν συζυγίαν.

quo, praeter caeteros, fpectaffe Themiftium Or. XXIV, p. 303. A. monuit Valckenarius Fragm. Callimachi p. 280. Plutarchus T. I. p. 432. οὐ φεύγει χάριν ἀποδείξεως συνεργὸν ὁ λόγος, οὐδ᾽ αἰσχύνεται ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας συνκαταμιγνὺς, καλλίστην συζυγίαν, ὥς Εὐριπίδης φησὶν, ἐκ τοῦ φιλοκάλου μάλιστα τῆς ψυχῆς ἀναδούμενος τὴν πίστιν.

Caput III.

Varia Meleagri epigrammata sub examen vocantur. Galenus locum Euripidis conjunxisse videtur cum loco quodam Aeschyli, ita, ut utrumque confunderet in unum. Quo sensu Graeci dixerint ἐξερέειν, εἰπεῖν τι εἰς τινα, ac similia! Τύπος ἔρωτος, latine imago. Meleager et Theocritus cum Platone comparati. De formulis εἰς ὕδωρ, εἰς οἶνον, εἰς τέφραν γράφειν. Epigramma Nicarchi emendatum, Leonidae Tarentini illustratum. Πόδες αὐτόματοι. Theocriti locus conjectura tentatus. M. Argentarii epigramma corrigitur. Aeschylus Ἀβίους dixit Γαβίους in Prometheo Soluto.

Meleagri.

Ἄστρα, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα, Σελήνη,
Καὶ Νὺξ, καὶ κώμων σύμπλανον ὀργάνιον,
Ἆρά γε τὴν φιλάσωτον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
Ἀγρυπνίου, λύχνῳ πόλλ' ΑΠΟΔΛΟΜΕΝΗΝ;
Ἤ τιν' ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι μαράνας
Δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
Ἓν τόδ' ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
Σῶν κώμων, στοργῆς σκῦλα τάδ' ἐκρέμασε.

Anal. T. I. p. 20. Lectionem Apographi Lipſ. corruptam, ἀποδαιομένην v. 4. tuetur Reiskius Miſc. Lipſ. T. IX. p. 457. vertens, *ſeſe lychno*

diligenter amburentem. Sed amica iſta ζηλότυπος, quemadmodum in lemmate vocatur, de longe alia re, quam de pilorum ambuſtione, conſilia agitaſſe videtur. Propius a vero abeſt Salmaſii correctio, πόλλ' ἐπαρασμένην, quae tamen nimis a veteri ſcriptura diſcedit. Lucernae quidem quin miſerias ſuas effundere potuerit ἄγρυπνος illa, dubitari non poteſt. Vid. Meleagri ep. LXXI. Aſclep. ep. XXV. Praeſtat igitur legere:

Ἄγρυπνον, λύχνῳ πόλλ' ΑΠΟΚΛΑΟΜΕΝΗΝ;

Ἀποκλάειν, ſive ἀποκλαίειν interdum eſt *elugere.* Lucianus de Dea Syr. T. III. p. 454. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ. Eadem vis ineſt verbis ἀποκηδεύειν, ἀπαλγεῖν, aliis. Vide Valckenar. ad Herodot. p. 122. 84. et p. 706. 51. Noſtrae emendationi favet etiam Ariſtophanes Veſp. 564.

Οἱ μὲν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προςτιθέασι
Κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν
ἐμοῖσιν.

Adde Euripidis fragmentum ex Oeneo apud Stobaeum Tit. CXII. p. 685. Grot. p. 469.

Σχολὴ μὲν οὐχί. τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ λέξαι, κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Haec paululum immutata leguntur apud Galenum de Hippocr. et Plat. Lib. IV. circa finem:

καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα εἰς τὰ κατὰ τὴν λύπην ἀγωγόν. τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως τερπνὸν τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας. Hinc Valckenarius Diatr. p. 197. versum hunc formavit ut Euripideum:

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Musgravius, eodem Galeni loco adductus, reposuit Fragm. p. 459. ed. Beck.

Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Sed non animadverterunt viri, in hoc literarum genere primarii, apud Galenum duo diversorum scriptorum loca inter se permutata esse, et confusa, unum Euripidis, alterum Aeschyli, id quod in ejusmodi sententiis facile fieri potest, et alibi factum est. Aeschyl. Prometh. 642. ed. Schütz:

Ὡς κἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
Ἐνταῦθ', ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

Suum igitur utrique reddamus, quoniam possumus, et quidem Euripidi:

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν,

Aeschylo, magna lectionum varietate h. l. laboranti:

Ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Comparandum est Menandri fragmentum, Emendat. Bentl. p. 94.

Καὶ γὰρ ἐποδύρασθαί τι μὴ γελώμενον
Καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπόταν οἰκεῖος ὁρᾷ

"Ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται
Τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφρονεῖν.

His ſcriptis vidi, Jacobſium Animadv. Vol. I. P. I. p. 81. aliam quidem medicinam corrupto Meleagri loco paraſſe, eundem tamen re ipſa mecum conſentire. Corrigit enim, λύχνῳ πόλλ' ἀποδυρομένην, *multa de ſolitudine ſua ad lucernam querentem*. Mihi, ἀποκλαιομένην, vera videtur lectio. Sophocles Philoct. 691.

οὐκ ἔχω βάσιν
Οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
Παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν.

Miſerias igitur ſuas alteri narrare graece dicitur, ἀποκλαίειν, ἀποδύρεσθαι v. c. στόνον τινὶ et παρά τινι. Accedit ἀποδύρεσθαι πρός τινα, ut loquitur Demoſthenes in Stephanum I. καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥάων ἔσομαι. Quaeritur, an Graeci etiam dixerint, ἐξερέειν ἄλγεα εἴς τινα? Hoc certe crediderunt magni viri, H. Grotius, Bentlejus, Toupius, qui in notiſſimo illo Callimachi fragmento, quod legitur apud Stobaeum Tit. CXII. conſtruebant verba hoc modo: ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἄλγεα ἐξερέῃ. Ac Toupius quidem diſerte ait, Epiſt. Crit. p. 37. ed. Lipſ. „idem ἐξερέειν ἀνδρὶ et ἐξερέειν ἐς ἄνδρα." In hac haereſi equidem ipſe fui, quum

putarem, Callimachum fcribere potuiffe, εἰπεῖν ἄλγεα εἰς ἄνδρα συνέμπορον. At, fi audimus Virum Doctiffimum, „*aliquid cuipiam dicere* aut *patefacere* graece nunquam dici potuit εἰπεῖν τι εἰς τινα, quod foret *aliquid in quempiam dicere, fermone in aliquem invehi, sive male dicere*, fed εἰπεῖν τί τινι, ut ἐξερέειν ἄλγεα κώφαις μαψαύραις." Recte! Occurrit tamen formula ifta fenfu paululum diverfo, cum alibi, tum apud Euripidem Hec. 303.

Ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι.

Idem Bacch. 717. (707. ed. Brunck.)

Καί τις πλάνης κατ' ἄστυ, καὶ τρίβων λόγων,
Ἔλεξεν εἰς ἅπαντας.

Apud Herodotum VIII. p. 631. ubi antea erat πρὸς πάντας, nunc legitur, εἶπέ τε ἐς πάντας. Aeschyl. Pers. 160. ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθο[ν]
Sed peculiarem praepofitionis εἰς, his ac fimilibus verbis junctae, elegantiam dudum notavit is, qui omnes graecae linguae idiotifmos in numerato habebat, T. Hemfterhufius ad Ariftophanis Plut. p. 456. Exemplis, a viro magno ibi prolatis, adjiciamus locum claffìcum Homeri Il. Π. 573.

— ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.

Ubi vide Erneftum. Neque multum abit dicendi genus, quo utitur Homer. Il. K. 444.

Ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
Ἠὲ κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἦε καὶ οὐκί.

Sed consulendus inprimis est Hemsterhusius ad Aristophanem, ubi accurate de hac re exposuit, laudans, praeter caeteros, Isocratem p. 152. A. λόγοι ῥηθέντες εἰς τοὺς Ἕλληνας. Nos ad epigramma Meleagri progrediamur, quod legitur Anal. T. I. p. 16.

Αἰεί μοι δύνει μὲν ἐν οὔασιν ἦχος Ἔρωτος,
Ὄμμα δὲ σῖγα πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
Οὐδ' ἡ νὺξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
Ἤδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος·
Ὦ πτανοὶ, μὴ καὶ ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
Οἴδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε.

In hoc epigrammate notatu inprimis dignus est τύπος iste Ἔρωτος, quem animo suo inpressum se habere poeta dicit. Ea enim fuit veterum philosophorum opinio, animam vitiis concipere vibices ac cicatrices, omniumque adfectionum quasi imagines retinere. Vide interpretes ad Juliani Caesar. p. 55. Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 111. De amore locum insignem Plutarchi memorat Stobaeus LXII. p. 401. monente etiam Jacobsio Animadv. Vol. I. P. I. p. 70. Propertius II. El. XII. 13. τύπον istum *imaginem* vocat:

In me tela manent, manet et puerilis imago.
Sed certe pennas perdidit ille suas.
Evolat heu nostro quoniam de pectore nunquam,
Assiduusque meo sanguine bella gerit.

Haec satis conveniunt epigrammati graeco, eoque ducunt, ut legatur:

Ὦ πτανοί, μοι καί ποτ᾽ ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
Οἴδατ᾽, ἀποπτῆναι δ᾽ οὐδ᾽ ὅσον ἰσχύετε.

In his non substitit Meleager, sed, ingenio abutens, eandem rem poetice tractare, et quasi sensibus subjicere conatus est in alio epigrammate, Anal. T. I. p. 6. ubi, comparatione inter Praxitelem sculptorem et pucrum ὁμώνυμον instituta, alterum mutam tantum Amoris imaginem, alterum Amorem ipsum vivum videntemque in animo amatoris formasse fingit:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι Ζωογλύφος ἁβρὸν Ἔρωτα
Ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον,
Πέτρον ἐνειδοφορῶν· ὁ δὲ νῦν ἔμψυχα μαγεύων
Τὸν τριπανοῦργον Ἔρωτ᾽ ἔπλασεν ἐν κραδίᾳ. —

Ἔμψυχα alibi dicuntur signa, quae vivere ac spirare videntur. Theocritus Adoniaz. 81.

Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ᾽ ἔγραψαν
Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά.

Quibus omnibus vide, quam egregie respondeant haec Platonis Phaedr. T. X. p. 382. ed. Bip. Δεινὸν γάρ που, ὦ Φαῖδρε, τοῦτ᾽ ἔχει γραφὴ, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅμοιον ζωγραφίᾳ. καὶ γὰρ τὰ ἐκείνης ἔκγονα ἕστηκεν μὲν ὡς ζῶντα· ἐὰν δ᾽ ἀνέρῃ τι, σεμνῶς πάνυ σιγᾷ. ταυτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι. (Nossis ep. X. Anal. T. I. p. 196. Ὡς

ἀγανῶς ἕστακεν.) ὅταν δὲ ἅπαξ γραφῇ, κυλινδεῖται μὲν πανταχοῦ πᾶς λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν, ὡς δ' αὔτως παρ' οἷς οὐδὲν προσήκει. Hujus igitur ſermonis, ut cum Meleagro loquamur, quaſi ἄψυχος eſt, et κωφὸς τύπος, alterius, qui in anima diſcentis ſcribitur, ζῶν καὶ ἔμψυχος. Pergit enim Socrates: Τί δ'; ἄλλον ὁρῶμεν λόγον τούτου ἀδελφὸν γνήσιον, (vid. Valckenar. ad Callimachi Fragm. p. 160.) τῷ τρόπῳ γίγνεται, καὶ ὅσῳ ἀμείνων καὶ δυνατώτερος τούτου φύεται; — Τίνα τοῦτον, καὶ πῶς λέγεις γιγνόμενον; — Ὃς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ, δύνατος μὲν ἀμῦναι ἑαυτῷ, ἐπιστήμων δὲ λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ. — Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἄν τι λέγοιτο δικαίως. Redit Socratis oratio eo, ut demonſtret, vivum animatumque ſermonem longe praeferendum eſſe muto illi ſive ſcripto, hominemque boni pulchrique ſcientiam poſſidentem curaturum eſſe, ut ſemina ſua in animam diſcentis ſpargat potius, quam in chartam conjiciat perituram: οὐκ ἄρα σπουδῇ αὐτὰ ἐν ὕδατι γράψει, μέλανι σπείρων διὰ καλάμου μετὰ λόγων ἀδυνάτων μὲν αὑτοῖς λόγῳ βοηθεῖν, ἀδυνάτων δὲ ἱκανῶς τἀληθῆς διδάξαι; qui locus eſt pulcherrimus. Alludit Plato ad duplicem ῥῆσιν, quae idem ſignificat, ἐν ὕδατι γράφειν et ἐν ὕδατι

σπείρειν, five εἰς ὕδωρ γράφειν, atque εἰς ὕδωρ σπείρειν. Hinc dixit, nefcio quis:

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.

Quod vero primus omnium adfirmaffe fertur Hefiodus apud Apollodorum Lib. II. c. 1. p. 79. ed. Heyn. οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος, id Sophocles, ufus ifta proverbiali locutione, ita extulit, Fragm. p. 678.

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

Hoc probabile eft in animo habuiffe Catullum Carm. LXIX.

mulier cupido quod dicit amanti,
In vento et rapida fcribere *oportet* aqua.

Quem locum nuper tractavit Doctiffimus *Joannes Luzac* in Epiftola ad Bavium Voorda, Virum Clariffimum, praefixa Callimachi Fragmentis a Valckenario collectis p. 9. feq. ubi „Aqua, ait, profluens ufus eft communis et vulgo adeunda: Vento fi agitetur amnis, nihil rapidius, nihil inftabilius: *Scribere*, fcilicet, *in vento et aqua*, eft *infcribere aquae vento agitatae:*“ (h. e. facere aliquid, quod fieri non poteft, five, ut Suidas loquitur; εἰς ὕδωρ σπείρειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. ὡς τὸ καθ' ὕδατος γράφειν. Idem, εἰς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.) Pergit vir doctiffimus: „Sed an *in cyatho* quis fcribat aut *vini* cado?“

(Quidni? Xenarchus vel in ipso scripsit vino!) „An digito sic ludat, an calamo? Id vel pueri fuerit, vel hominis plane ebrii aut male sani.“ Miseret me Burmanni Secundi, qui Xenarchi Comici versum, quem servavit Athenaeus Lib. XII. p. 441. E.

"Ορκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω,

componens cum allato Catulli loco, ad Anthol. Latin. T. I. p. 541. eo progrediebatur, ut contenderet, poetam latinum scripsisse:

mulier cupido quod dicit amanti,
In vino et rapida scribere oportet aqua.

Profecto lubrica est haec via critica, et cui sine prolapsione aliqua insistere nemo adhuc potuit. Uterque locus sanus est et Xenarchi et Catulli: neque de *erudito* pulvere cogitavit Suidas, quum haec notaret: Εἰς τέφραν γράφειν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, τὸ τῆς παροιμίας, οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν. At enim „Absurdum tamen est, si quis *in vino scribat*, (adde, *in aqua!*) et Horatius inter *Plautinos sales* tale dictum forte retulisset.“ Quid igitur faciemus Aristophane, caeterisque huius farinae hominibus? Locus ipse me admonet, ut rem exemplo aliquo illustrem. Dixit Euripides Med. 56.

Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
"Ωσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ

Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Hoc satis graviter dictum! At ridiculum plane est, neque tamen absurdum, quod inde effecit Philemon apud Athenaeum Lib. VII. p. 288. D. Fragm. Cler. p. 330.

Ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα.

Sed multo petulantior, ut alibi, ita hic etiam fuit Lucianus, Atticarum tamen elegantiarum retinentissimus scriptor, idemque veterum Comicorum diligentissimus imitator, qui, ut Timonis sui personam tueretur, quemadmodum observat T. H. illis αὔραις καὶ ἀνέμοις, illi γῇ καὶ οὐρανῷ, quibus calamitates suas alii deplorant, substituit solitudinem et ligonem T. I. p. 110. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Neque vero omittendus est Theogneti Comici locus apud Athen. Lib. XV. p. 671.

Ἐπ' ἀρίστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρὲ, γράμματα·
Ἀντέστροφέ σου τὸν βίον τὰ βυβλία.
Πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν,
Οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Sed praestat repetere exemplum ex Anthologia nostra, quo appareat, quam ridiculum in sensum elegantes graecae linguae dictiones

detorqueri interdum soleant ab Epigrammatariis. Raro occurret formula, τὸ πνεῦμα ἄνω ἔχειν, qua utitur v. c. Menander apud Athen. p. 228. Ald.

— μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχὺν,
Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
Ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, Σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Grotius, legens, τὸ πνεῦμ' ἔχοντα πᾶν ἄνω, Excerpt. p. 708. vertit:

Mortis e generibus proprium si sit capiendum mihi,
Optimum putem, jacere pinguem, tentis ilibus,
Vix loquentem, totum habentem supra in ore spiritum,
Esitantem, clamitantem, Defluo voluptatibus.

Casaubonus intelligit, quam Medici vocant, ὀρθόπνοιαν. Sed recte Clericus difficultatem respirandi, ex sagina nimia ortam, *sublimem spiritum* intelligendum esse vidit, quod comprobavit Bentlejus ad Epicratis fragmentum apud Pollucem IX. 57.

Ὅταν γὰρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς,
Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾶν,
Πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Haec, ita a se emendata, in epistola ad Hemsterhusium, interpretatur Bentlejus: „si quis ex plebe illa urbana, albus et soli insuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel levissi-

mum ligonem vix quinque librarum pondere sustulit, statim *anhelus fit* et ilia ducit: ἄνω γίγνεται, ut Horat. *sublimi fugies mollis anhelitu.* quod Jul. Scaliger non intelligebat." Valcken. ad Theocr. Adon. p. 315. Sed nescio, an nemo dixerit, τὸ πνεῦμα κάτω ἔχειν, praeter Nicarchum in epigrammate quodam, alludentem simul ad illud loquendi genus, ἄνω καὶ κάτω v. c. διαλέγεσθαι, quo abusus est Alexis ad deridendum Platonem apud Diog. Laertium III. 27.

Εἰς καιρὸν ἥκεις· ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη,
Ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων,
Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ'.

Vide fragmentum Euripidis, sicuti videtur, in Stobaeo p. 220. 17. Gesner. de quo agit Valckenarius Diatr. p. 199. coll. Luciani Abdicat. T. II. p. 167. ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια. Utraque igitur locutione conjungenda scripsit Nicarchus, ut est in Codice Palatino:

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον χαμαὶ Διόδωρος,
Ἤβδησεν· ἔχει γὰρ πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Haec aliter a Planude, aliter a Brunckio sunt constituta. Planudes, si fides habenda est librariis, legit Lib. II. Tit. XIV. ep. 6.

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον ἔχανεν Θεόδωρος,
Ἢ βδέσ'. ἔχει γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Brunckius Anal. T. II. p. 355. restituit:

χαίνεις, Θεόδωρε,

Ἤ βδεῖς· πνεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Felicius rem expediisse videtur H. Grotius, interpres κριτικώτατος. Vertens enim T. I. p. 419.

Vipera namque infra sibilat atque supra,

manifesto legit Vir Summus, uti alibi planissimum me fecisse arbitror:

Ἤ βδέσ', ἔχις γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Hoc etiam apte dictum esse, et epigramma in hominem, male loquentem, convenienter, quilibet, me non dicente, facile sentiet. Suus enim cujusque carminis, quod Cicero ait, sonus est, et quaedam intelligentibus nota vox. — Nicarchum imitatus est Incertus Anthol. Latin. T. I. p. 608.

Corpore par merulis, es par clamore cicadis.

Hinc differs, quod te tempora nulla vetant.

Dum loqueris, quaerunt cuncti, vox cujus ab ore?

Atque sonum alterius corporis esse putant.

Miramur, tantum accipiant qui membra furorem,

Ut sit forma levis, clamor et ira gravis!

Caeterum Socrates orationem, quam supra commemoravimus, ita concludit apud Platonem: πολὺ δ', οἶμαι, καλλίων σπουδὴ περὶ αὐτὰ γίγνεται, ὅταν τις τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος, λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν, φυτεύῃ τε

καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους· οἳ ἑαυτοῖς τῷ τε φυτεύσαντι βοηθεῖν ἱκανοί τε καὶ οὐχὶ ἄκαρποι, ἀλλὰ ἔχοντες σπέρμα. Similiter fere Meleager in altera epigrammatis jam allati parte:

— — — ὄργα δὲ κρέσσων,

Οὐ λίθον, ἀλλὰ φρενῶν πνεῦμα μεθαρμόσας.
Ἵλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρόπον, ὄφρα τυπώσας
Ἐντὸς ἐμῆς ψυχῆς ναὸν Ἔρωτος ἔχῃ.

Hinc lux adfulget epigrammati Leonidae Tarentini, quod legitur Anthol. Plan. IV. Tit. XII. ep. 55. Anal. T. I. p. 250.

Θεσπιέες τὸν Ἔρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυθερείης
Ἄζοντι, οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
Ἀλλ' ὃν Πραξιτέλης ἔγνω θεὸν, ὃν περὶ Φρύνῃ
Δερκόμενος, σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων.

In verbo δερκόμενος haeserunt VV. DD. Brunckius Lect. p. 50. fcribendum esse putat, ὃν περὶ Φρύνης αἰθόμενος. Jacobsius, cui haec conjectura merito frigidiuscula, neque solita viri acutissimi sagacitate excogitata videbatur, Emend. in Epigr. p. 2. ipse tentavit, ὃν παρὰ Φρύνῃ Εὑρόμενος — λύτρον ἔδωκε. Videamus de vulgata lectione. Fingit auctor epigrammatis, Praxitelem Amoris signum non ab alio vel inchoatum absolvisse, vel repraesentatum imitando expressisse, sed a primo instituisse, *intuendo* veram dei imaginem, a Phryne acceptam, quam in Phrynes viderat ocellis. Hinc reddidit,

tanquam mercedem, fictum Amorem illi, a qua verum acceperat, ὅν ἔγνω θεὸν, ὅν περὶ Φρύνη Δερκόμενος σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων. Simonides ep. XC. Anal. T. I. p. 143.

Πραξιτέλης ὅν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνη μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ.

Conf. Plinius XXXIV. 8. *Spectantur et duo signa ejus diversos affectus exprimentia, flentis matronae et meretricis gaudentis: hanc putant Phrynen fuisse, deprehenduntque in ea amorem artificis, et mercedem in vultu meretricis.* Δέρκεσθαι autem eo sensu dixisse videtur Leonidas, quo Latini *intueri*. Cicero de Fin. B. et M. IV. 13. *Ut Phidias potest a primo instituere signum, idque perficere: potest ab alio inchoatum accipere. huic est Sapientia similis. non enim ipsa genuit hominem, sed accepit a natura inchoatum. hanc intuens debet institutum illud, quasi signum, absolvere.* Idem pro Archia 6. *Quam multas nobis imagines, non solum ad intuendum, verum etiam ad imitandum, fortissimorum virorum expressas, scriptores graeci et latini reliquerunt? quas ego mihi semper in administranda republica proponens, animum et mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium conformabam.* Xenophon Sympos. c. IV. 21.

δὲ μὴ ὀνομάζω, ἧττόν τι μὲ οἴει μεμνῆσθαι αὐτοῦ; οὐκ οἶσθα ὅτι οὕτω σαφῶς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγράφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην. Grotius epigramma bene vertit:

Thespiades verum Veneris venerantur Amorem,
Et qui non alio fluxit ab archetypo,
Sed quem Praxiteles in Phrynes vidit ocellis
Utque frui Phrynes posset amore, dedit.

Leve mendum, quod tenuitate sua effugit Editorum diligentiam, adhuc insidet Meleagri ep. XX. Anal. T. I. p. 8.

Οἰνοπόται δέξασθε τὸν ἐκ πελάγευς ἅμα πόντου
Καὶ κλῶπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλλύμενον.
Ἄρτι γὰρ ἐκ νηός με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
Ἀγρεύσας ἕλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαστείχοντ' ἐνόησα
Α ὐ τ ό μ α τ ο ς δ', ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
Κωμάζω δ' οὐκ οἰνὸν ὑπὸ φρένας, πῦρ δὲ γεμισθείς.
Ἀλλὰ, φίλοι, ξεῖνοι βαιὸν ἐπαρκέσατε,
Ἀρκέσατε, ξεῖνοι, κἀμὲ ξενίου πρὸς Ἔρωτος
Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν φιλίας ἱκέτην.

Bouherius in contrariis illis sibique repugnantibus verbis αὐτόματος et ἄκων v. 6. offendens reponebat, αὐτόματος δ' ἥκων. Qua in re consentientem habet Brunckium T. III. p. 313. Lect. Jacobsio contra, doctissimo Ana-

lectorum interpreti, Bouheriana emendatione nihil frigidius videtur. Is ſenſum hujus loci egregie expreſſit: „Quidni is, quem cupiditas impellit, meliore ſui parte fruſtra repugnante et reclamante, ſponte ſua quidem, ſed tamen invitus, ire dicatur?“ Retinendam igitur cenſet vulgatam lectionem αὐτόματος δ' ἄκων, qua commode uti potuiſſet Marcilius ad Horat. p. 78. ubi de Propertii II. El. XXV. 19. (XIX. 59.) agens:

Ultro contemtus rogat, et peccaſſe fatetur,
Laeſus, et invitis ipſe redit pedibus,

legendum eſſe adſirmat, *invitus ipſe redit pedibus*. Sed hanc conjecturam merito cum Brukhuſio exploſit Burmannus. Magis etiam ridicula eſt Grammatici animadverſio ad Homeri, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. Il. Δ. 43. Δοκεῖ δέ πως ἐναντίον εἶναι τὸ ἑκὼν, τῷ ἀέκοντί γε θυμῷ. Videtur ſane! Διὸ καλῶς ὁ Τρύφων, συναλείψας καὶ ἀποστρέφων τὸ α ἐν τῷ δῶκα, συνάπτει τὸ ἀέκων, ἵν' ᾖ, δῶκ' ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. Hoc vero ineptiſſimum! Neque tamen Meleager ſcribere potuit αὐτόματος δ' ἄκων, quod vel Propertii locus teſtatur, quo duce ſine haeſitatione corrigendum eſt:

Αὐτομάτοις δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.

Rem ipſam optime expreſſit Apollonius Rhod. III. 648. de Medea:

Δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
Αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις ὀπίσσω
Στρεφθεῖσ'· ἐν δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἂψ τ' ἀλέεινεν
Εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Idem III, 1152. ubi vulgo legitur αὐτομάτη:

Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης.

Horatius Epod. XI. 20.

Jussus abire domum, ferebar incerto pede
Ad non amicos heu! mihi postes, et heu!
Limina dura, quibus lumbos et infregi latus.

Haud uno vitio depravatum esse videtur ejusdem Meleagri epigramma LXXIII apud Brunchium T. I. p. 21.

Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν τρισάλαστε,
Ἐννύχιος κράζεις πλευροτυπῆ κέλαδον,
Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς
Καὶ τὸ φιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' ἁδὺ γελᾷς ὀδύναις.
Ἆδε φίλα θρέπτειρα χάρις; ναὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον
Ἔσχατα γαρύεις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

Ad versum 4. haec notavit Jacobsius Animad. Vol. I. P. I. p. 88. „cum puella igitur cubare putandus est poeta, quod non diserte dixit. Paulo durior verborum compositio, βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν, corruptelae suspicionem movet.“ Insolentius hoc dicendi genus exemplo perquam apto illustrari potest. Sophocles Philoct. 1165.

Πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβη ξένον, πέλασσον
Εὔνοια πάσα, πελάταν.
Ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι
Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

Subauditur πάρεστι. Schol. γνῶθι δὲ, ὅτι κῆρα τήνδη, ὅ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεστιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. Fortaſſe etiam diſerte dixerat Meleager, ſe cum puella aut puero cubare. Lego equidem, invitis librariis:

Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς
Παῖδα φιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς ἡδὺ γελᾷς ὀδύναις.

Poſſis etiam legere παιδοφιλεῖν: *gaudes, tam breve noctis ſpatium ſupereſſe, quo pueri aut puellae amore frui mihi liceat.*

Ulcus praeterea latere in voce θρέπτειρα v. 5. quis dubitet? Θρέπτειρα eſt nutrix, θρεπτήριος is, qui nutritur, aut ad alendum idoneus. Nutricia ipſa vocantur θρεπτήρια, θρέπτρα, apud Homerum etiam, ſi ſana eſt lectio, θρέπτα, de qua vide Euſtath. ad Il. Δ. 477.

Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.

Reliquus eſt θρεπτὴρ, nutritor, quem Meleagro reſtituamus, legendo:

Ἆδε φίλα θρεπτῆρι χάρις; καὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον—
Haeccine eſt gratia, quam nutritori tuo refers?

Plane ita Meleager ep. CXVIII. Anal. T. I. p. 34.

Λάξ γὰρ καὶ κοτέων, Ἀσίαι ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
Ὑλάκτευν. λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.

Verf. 6. γαρύειν, garrire, ut φθέγγεσθαι in epigrammate M. Argentarii VIII. Anal. T. II. p. 267. de incondito avium sono proprie dicitur, unde ortum est proverbium, ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι, *incondita verba deblaterare.* Theocritus Eidyll. I. 136.

Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Ubi Stephanus aliique viri docti legere malunt δαρίσαιντο, inducti versu Virgilii, (Eclog. VIII. 55. *Certent et cygnis ululae.*) qui referendus potius erat ad Theocrit. Eidyll. V. 136.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι.

Hunc etiam locum ante oculos habere potuit auctor ep. 465, quod legitur in Analectis Brunckii T. III. p. 250. Τολμῶεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν, ut adeo nullum hinc praesidium repeti possit ad defendendam emendationem δαρίσαιντο, sicuti olim putabam. In his, fateor, aliqua adhibenda est cautio, ne, similitudines comparando, ad ineptias delabamur. Fac, Virgilium priorem Theocriti versum in animo habuisse; quomodo haec verba *latine* exprimere

poterat? Latinae quidem linguae convenienter vertit, *Certent et cygnis ululae*, ut Lucretius III. 6. *Quid enim contendat hirundo Cygnis?* Illud γαρύειν rei, de qua agit Theocritus, adeo aptum est, ut, si γηρύειν τινὶ hoc sensu dici nequeat, vitium in alia hujus versiculi parte quaerendum putem. Legere igitur possis, id quod placebat etiam Schneidero, viro graece doctissimo:

Κὴξ ὀρέων διὰ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο,

h. e. *garriendo, canendo, cum luscinìis certent noctuae.* Ea enim est vis praepositionis διὰ, cum verbis conjunctae, ut iis tribuat interdum certandi significationem. Theocrit. Eidyll. V. 22.

— ἀλλά γε ποιδιαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

Quod Scholiastes reddit, ᾄδων ἐρίσω. Theocrit. Eidyll. VI. 15.

Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται.

Illa vero sponte sua delicias faciendo tecum contendit, ut vertit Valckenarius, qui laudat T. H. in Miscell. Observ. V. T. III. p. 53. Pindarus Olymp. II. 154.

σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς
Ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Scholiastes. ἀτελῆ καὶ περιττὰ καὶ ἀσύνετα φθέγγονται πρὸς τὸν συνετὸν καὶ θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ἀετὸν, ἀντιβοῶντες.

Meleagrum imitando expressit Marcus Argentarius Anthol. Planud. I. Tit. LX. ep. 10. Anal. T. II. p. 267. cui etiam epigrammati levem maculam adspersit librariorum incuria:

Ὄρνι τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύῤῥης
Εἴδωλον κοίτης ᾤχετ' ἀποπτάμενον.
Ἢ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
Πρωτόκοον κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
Ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ' ΕΞΕΙΣ βωμὸν ὃν ὠμοσάμην.

Vers. 2. Verbum οἴχεσθαι, conjunctum cum participiis verborum, motum qualemcunque significantium, majorem celeritatis vim plerumque addere iis solet. Ut M. Argentarius, ita Homerus Il. B. 70. de somnio:

Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤιχετ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Plato Sympos. Vol. X. p. 189. ed. Bipont. ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος. Cf. Strat. ep. LXVI. Anal. T. II. p. 374. Similiter Homer. Odyss. Θ. 355. εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας Οἴχηται φεύγων. Valckenarius ad Callimachi Fragmenta p. 261. pro eo, quod vulgo legitur in ep. XLII. Anal. T. I. p. 471.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
'Ακρήτου προποθεῖσ' ὤχετ' ἔχουσα κύλιξ,

reposuit, ὤχεθ' ἑλοῦσα, *cepit*, *vicit*, *superavit*. Illud foret *abstulit*, ut Theocrit. Eid. XXII. 167. τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὤχετο κῦμα Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. — Epigramma M. Argentarii, quod descripsimus, pulchre vertit Grotius T. I. p. 247.

Quid somnum mihi, galle, fugas? cur, improbe, Pyrrhae
Avolat a stratis dulcis imago meis?
Hancne vicem reddis mihi? qui te polline pavi,
Uxoresque dedi tot tibi certis aves?
Non tu nocte canes posthac, tibi juro Serapim,
Sacraque: jurati te vocat ara Dei.

Melius exprimere non poterat Grotius verba, ἀλλ' ἕξεις βωμὸν ὃν ὠμοσάμην, in quibus vitium latere primus suspicatus est Jacobsius, corrigens, Emend. in Epigr. p. 53. Φθέγξεαι αἱμάξας βωμόν. Forte legendum:

οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ' ΗΞΕΙΣ βωμὸν, ὃν ὠμοσάμην.

Ibis ad aram. Ἥκειν cum quarto casu construitur v. c. in fragmento Aeschyli, quod servavit Stephanus Byz. v. Ἄβιοι. Hos versus, nomine Σκυθῶν interposito, ita restituit Valckenarius Adnot. in Adon. p. 217.

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον.

Γαβίους· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Hic Valckenarius: „Homeri Ἀβίους, ait, ab Aeſchylo dictos Γαβίους, Stephano Grammatico narranti fidem adhibuimus; forſan hac etiam in re nimis credulo: potuit enim is vitio Codicis ſui decipi; cur, obſecro, Homeri Ἀβίους, Γαβίους diceret Aeſchylus? Alii hoc verum arbitrentur: — ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής· Οὐ Δᾶν." Enimvero Stephanum non nimis credulum hac in re fuiſſe, teſtatur Scholiaſtes Venetus ad Il. N. 6. τούτους Αἰσχύλος Γαβίους φησίν. Idem tradidit Euſtathius l. c. p. 916. ſcribens, Αἰσχύλος δὲ φασὶν αὐτοὺς Γαυΐους λέγει. Atque hanc Euſtathii et Scholiaſtae Veneti animadverſionem referendam eſſe ad Aeſchyli Prometh. vinctum v. 419. putabat Godofr. Hermannus, vir egregius, Obſervat. Crit. c. I. p. 9. Sed Aeſchylus Homeri Ἀβίους dixerat Γαβίους in Prometheo ſoluto, praefixo Γ ex F Aeolico nato, ut diſerte ait Stephanus: Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ γ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ. Unde primam ſyllabam in Γάβιοι brevem eſſe intelligitur.

Caput IV.

De epigrammate Antipatri Sidonii in Nioben. Ἐνθεος κόμη *insana caesaries. Philippi Thessalonicensis epigramma comparatum cum versione Ausonii. Callistratus corrigitur. Antipater Sidonius pronuntiare vix potuit* κᾶδος *pro* κῆδος. *Mulieres Syracosiae et Corinthiae, fortasse etiam Atticae male loquebantur. Pauwii de hac re sententia corroboratur loco Platonis in Cratylo. Verba Corinthia. Quid sit Sicilissitare apud Plautum? Cicero vertit Platonem. Catulli epigramma in Arrium illustratur. Graece dici non potest,* χεῖρα νεύειν. *Quatuor deinceps Antipatri epigrammata, in Anacreontem, hirundinem, et Gallum corriguntur. Anacreontis locum, quem commemorat Himerius, ante oculos habuisse videtur Antipater Sidonius. Animalium pullos Graeci vocant nomine parentum, flexo in* δεύς. *Locus Aristophanis illustratus, Euripidis etiam in Phoenissis. Aera* χάος *appellavit Euripides, teste Probo. Fragmentum Diogenis Tragici emendatum. Pindari comparatum cum loco Catulli.*

Antipatri Sidonii.

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα χεῖρα νένευκας
Ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὦ πολύτεκνε,
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν.
Ἁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπόπνους
Κέκλιται· ᾇ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἑσμὸς ἀποφθιμένων.

Ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, κἀΐδι τειρομένα.

Anthol. Planud. IV. Tit. IX. c. 5. Anal. T. II. p. 18. Furentem prae dolore Nioben exhibet versu secundo ἔνθεος κόμα. Latini plerumque distinguunt crines *passos* a crinibus *sparsis*. Illi lugentium sunt, et supplicum, hi vaticinantium et furibundorum. Sed audaciores poetae crines sparsos, exemplo Graecorum, *insanos* etiam dicunt. Statius Theb. X. 598.

Ille coronatos jamdudum amplectitur ignes,
Fatidicum absorbens vultu flagrante vaporem.
Stant tristes horrore comae, vittasque trementes
Caesaries insana *levat.*

Ad quem locum Barthius T. III. p. 1216. *insana,* inquit, *caesaries omnia prodigia vincere videtur.* Nolim equidem Statianum dicendi genus ubique, ut probum, defendere. Sed prodigium illud insanae comae averruncari facile potest exemplis aliquot Anthologiae Graecae. Dioscorides ep. XI. Anal. T. I. p. 495. de Gallo:

Ἔκφρων μαινομένην δοῦκ᾽ ἀνέμοισι κόμην.

Antipater Sidonius ep. XXVII. Anal. T. II. p. 13. de eodem:

Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους.

Similiter Alcaeus Messenius ep. VIII. Anal. T. I. p. 488.

Ἔνθους ἀομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην.

Malum Argus, quem vocalem fatidicumque fabula tradiderat, propterea *insanam* arborem vocat idem Statius Theb. V. 373. Haud facile in tali re offendet, qui tritas habet veterum poetarum, inprimis graecorum, dictionibus notandis aures. Iniquum tamen judicem poeta nactus est Jul. Scaligerum, cujus haec extat in istum locum animadversio Poet. L. V. c. 12. *insano Epitheto insanam arborem dixit!*

Ultimum epigrammatis, quo de agimus, versum vitio aliquo laborare, vel ex hac Grotii caeteroquin pulcherrima versione apparet:

Non pudet ad coelum quod palmas femina tollis,
Impia lymphatas sparsa per ora comas?
Latonae, faecunda parens, jam conspicis iras,
Jurgiaque insanae mentis acerba gemis.
Est quae natarum nece palpitat: altera sensu
Linquitur: huic nimium certa sagitta venit.
Necdum crede mihi luctus finire: sororum
Tristia nam sequitur fata virile genus.
Infausta praegnata die: nec mota laborum
Mors tibi. nam fies, Tantali, morte silex.

Repraesentaverat artifex aliquis, sive quod ita

est, sive quod ita fingitur, repraesentaverat igitur miserrimam matrem propter subitam natorum mortem tanto horrore correptam, tanto stupore defixam, ut ea *diriguisse malis*, quod Ovidius ait, videri posset. Hoc poeta, fabulae subsidio usus, addidit de suo. Omnino illud notandum est, scriptores horum carminum plerumque in fine expositionis, quam vocant, addere sententiam aliquam, quae operis propositi argumentum quodam modo illustret. Hinc Ausonius interpolavit Philippi Thessalonicensis epigramma in Medeam Anal. T. II. p. 223.

Τίς σου, Κολχὶς ἄθεσμε, συνέγραφεν εἰκόνι θυμόν;
Τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρβαρον εἰργάσατο;
Αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον. ἦ τις Ἰήσων
Δεύτερος, ἢ Γλαύκη τις πάλι σοι πρόφασις;
Ἔῤῥε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε· σῶν γὰρ ἀμέτρων
Ζήλων εἰς ἃ θέλεις καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

Quae non sufficere ratus Ausonius, addendo uno disticho, id quod volumus, satis illustrat ep. 122.

Quis te pictorum simulavit pessima Colchis,
In natos crudum volvere mente nefas?
Usque adeone sitis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere caede velis?
Numnam te pellex stimulat? numne alter Iason,
Altera vel Glauce sunt tibi causa necis?

Quin ne picta quidem sis barbara: namque tui vim
Cera tenax zeli concipit immodicam.

Laudo Timomachum, matrem quod pinxit in ensem
Cunctantem prolis sanguine ne maculet.*)

Sed hos versus, si abessent, nemo desideraret, quandoquidem idem fere sensus inest disticho superiori. Magis apta est sententia, qua epigramma in Nioben conclusit Antipater Sidonius, utpote fabulae notissimae accommodata: *etiam in lapidem conversa pristinorum malorum memoriam retinebis.* Hoc latet in verbo τειρομένα, cujus vis in Grotii versione periit, quamquam is exprimere voluit vulgatam lectionem, κ' ἀΐδι τειρομένα, *nec meta laborum Mors tibi.* Sed hoc repugnat reliquis: *nam fles, Tantali, morte silex.* Igitur sequenda est Brunckii ratio, qui recte monuit, Nioben in lapidem conversam non posse versari *apud Plutonem.* Idem hic accidisse videtur librariis,

*) Timomachi Medeam, *anxia sollicitis meditantem vulnera gnatis*, ut est in Culice, v. 249. Antiphilus describens ep. XX. Anal. T. II. p. 174. hoc modo finit: Ἀρκεῖ δ' ἁ μέλλησις, ἔφα σοφός. αἷμα δὲ τέκνων Ἔπρεπε Μηδείῃ, κοὐ χερὶ Τιμομάχου. Hinc Callistratus XIII. p. 905. οὐ γὰρ ἄτεγκτος οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς θυμοῦ καὶ ἀνίας ἔνδειξιν ἡρμήνευτο. Vulgo, μανίας. Sed dixerat paulo ante Callistratus, καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαλεν ἡ εἰκών.

atque Scholiastis Homeri in loco classico de Niobes sorte Il. Ω. 614.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Ubi unus e Scholiastis haec animadvertit: ἀκυρῶς. πῶς γὰρ ἡ λίθος πέσσει; Φιλήμων δὲ ὁ Κωμικός φησι· ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πείθομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο, καὶ κήδεα πέσσει. — Talem hominem exhibet Macedonii epigramma, ipsa nive frigidius, Anal. T. III. p. 114. Sed praestat comparare egregium locum Sophoclis Antig. 823.

Ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς
Πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
Ὄμβρῳ τακομέναν,
Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
Χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
Δειράδας.

Perpetuus Graecorum imitator Propertius II. El. XX. 7.

Nec tantum Niobe *bis sex ad busta superba*
Sollicito *lacrymas depluit a* Sipylo.

Jam planum me fecisse arbitror, quae sit vera epigrammatis sententia, et quo modo corrigendum sit verbum KΑἱΔΙ. Scripsit haud dubie Antipater:

ἄπνοος αὐτὰ

Πέτρος ἔση, Νιόβα, ΚΗΔΕΙ τειρομένα.

Inter Epitaphia Heroum et Heroinarum, quae „antiqua quum apud Philologum quendam reperisset" latino sermone convertit Ausonius, unum extat in Nioben ep. 27. cujus archetypum in Anthologia graeca non invenitur, sed dignum illud, quod hoc loco repetatur, quandoquidem commentarii instar est in eam, quam proposui, emendationem:

Niobae, *in Sipylo monte juxta fontem*, sepultae.

Thebarum regina fui: Sipyleia cautes
Quae modo sum. laesi numina Latoidum.
Bis septem natis genitrix laeta atque superba,
Tot duxi mater funera, quot genui.
Nec satis hoc divis. duro circumdata saxo
Amisi humani corporis effigiem.
Sed dolor, *obstructis quanquam vitalibus, haeret:*
Perpetuasque rigat fonte pio lacrymas.

Pro facinus! tantaene animis coelestibus irae?
Durat adhuc luctus, matris imago perit. *)

---

*) Exortus nuper est vir doctus, qui legere mallet, Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, δάκρυσι λειβομένος. Sed hoc longius a vulga-

Haec ad ſtabiliendam emendationem, conſenſu viri acutiſſimi nunc etiam corroboratam, contuliſſe ſatis haberem, niſi vindicanda adhuc eſſet litera η in voce κήδεϊ, quam Antipatro reddidimus. Jacobſius enim, quem verus epigrammatis ſenſus minime fugit, ſcribendum eſſe putavit, κάδεϊ τειρομένα. Quid vero intereſt inter hanc et illam, qua nos uſi ſumus, ſcribendi rationem? Permultum ſane! Nam vix credo, Antipatrum Sidonium, etſi dorica dialecto exaratum ſit hoc carmen, κᾶδος pronuntiaſſe pro κῆδος. Alcman, ſed aeolice ſcribens, Pindarus etiam dixit κάδεα. Idem facere potuit Sophron in Mimis, ſed τὸ ἄκαιον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Nam Syracoſiae mulieres et Corinthiae, (*Atticae* etiam) antiquioris dialecti retinentes, male loquebantur. Theocrito vero, aliisque ſcriptoribus, qui doricam recentiorem adoptarunt, haec et his ſimilia jure ſuo abjudicabat Valckenarius Adnot. in Adon. p. 199. ſeq. Haec legenti mihi in mentem venit eorum, quae in libro, errorum quidem refertiſſimo, ſed laude ſua

---

ta lectione abit. Neque vero cum Jacobſio legerem. Πέτρη ἐὰν — τειρομένα. Hoc participium commode referri poteſt ad Nioben, ſalva noſtra interpretatione. Caeterum κάδει facilius permutari potuit cum κήδεϊ, quam cum κάδεϊ.

minime privando, (*Recherches philoſophiques ſur les Grecs* T. I. p. 189.) de mulieribus Atticis diſputavit de Pauw: *les courtiſanes, qui fréquentoient librement les écoles des philoſophes, étoient infiniment plus inſtruites*, que les femmes de qualité, qui ne parloient peut-être pas même exactement la langue Grecque: *et il eſt auſſi très-probable qu' on obſervoit le même phénomène* à Rome; *car Cicéron ne cite que cinq ou ſix dames Romaines dont le langage étoit pur et correct*; d' où l'on peut inférer que les autres parloient vicieuſement le Latin, etc. Nemo, quod ſciam, locum deprehendit, quem auctori hujus libri in mente haeſiſſe, quum iſta ſcriberet, perquam eſt probabile. Nimirum *Iliacos intra muros peccatur et extra.* Vide, quae de mulieribus Trojanis diſputat Plato Cratyl. §. 10. ed. Fiſcher. Plato autem is fuit, cujus auctoritatem, quanquam non ſatis religioſe, Pauwius ſequeretur. Is in Cratylo §. 32. haec ait: οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο· καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα, ἢ ε ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. — Πῶς δή; — Οἷον, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν· οἱ δὲ νῦν, ἡμέραν.

Redit tota res, ut apparet, ad ſolam pronuntiationem, quam tantum abeſt, ut mulierculis, (quae *multorum ſermonis expertes, ea tenebant ſemper, quae prima didicerant*) vitio verterit Philoſophus, ut potius hoc nomine eas laudaverit; quanquam negari vix poſſit, quin haec ab aliis, v. c. Comicis, in deteriorem partem explicari, et irriſione ludi potuerint, ut hactenus veri aliquid ſubeſſe videatur ſententiae Pauwianae. Ita quidem ſe res habuit cum Syracoſiis, quarum ruſticam in pronuntiando ſimplicitatem imitatur Theocritus in Adoniazuſis, ſecutus hac in re Sophronis Mimum, quo, ut videtur, mulieres Corinthias, in celeberrimo Iſthmiorum certamine ſuo more, dialecto et *ſoloecismis* blaterantes, deriſerat. Hoc ſenſu *Corinthia verba* dici potuiſſe ab auctore Catal. II. Virgil. T. IV. p. 170. ed. Heyn. ſi quis affirmaret, me quidem haberet conſentientem. Iis, quae de Sophrone et Epicharmo egregie diſputavit Valckenarius, adde lepidam Ulpianum inter et Myrtylum de verbo βαλλίζειν altercationem apud Athenaeum Lib. VIII. p. 362. A. Intelligetur ita, quid ſibi voluerit Plautus Menaechm. Prolog. v. 11.

Atque adeo hoc argumentum Graeciſſat tamen:
Verum non Atticiſſat, at Siciliſſitat.

Videtur Plautus indigitare scriptorum Siculorum, ut Epicharmi et Sophronis consuetudinem, vulgarem sermonem imitandi, et voces vel inusitatas recipiendi, vel inauditas cudendi, quum statim exempli causa *Antelogium*, et in ipsa fabula ejusdem commatis plura verba addat, v. c. *glandionidem suillam*, *laridum pernonidem*, alia. Huc pertinet etiam Patruus *Paltiphagonides*, in prologo Poenuli, quae vox nec graeca est, nec latina. Vide Toupii Emendat. in Suidam P. III. p. 572. ed. Lips. Eadem licentia usi sunt Dinolochus, Rhinthon, alii, quod innuit Athenaeus III. p. 111. C. Sed Siculi, et reliqui fere magnae Graeciae populi, omnino *bilingues* erant. Vide Ruhnkenium ad Vell. Paterc. p. 16. et p. 20.

Locum Platonis, supra descriptum, paene vertit, certe in rem suam convertit Cicero de Orat. III. 12. *Equidem cum audio socrum meam Laeliam*, (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, *quod multorum sermonis expertes*, ea tenent semper, quae prima didicerunt) *sed eam sic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire. Sono ipso vocis ita recto et simplici est, ut nihil ostentationis aut imitationis afferre videatur.— Quare Cotta noster, cujus tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitaris*, (hoc πλατειάζειν vocat

Theocritus Adon. v. 88.) *ut Jota literam tollas et E plenissimum dicas, non mihi oratores antiquos, sed messores videtur imitari.* Quae media his interjecta sunt verba: *ex quo sic locutum esse* ejus patrem judico, sic majores; *non aspere, ut ille, quem dixi, non vaste, non rustice, non hiulce, sed presse, et aequabiliter, et leniter:* haec igitur verba seorsim exponenda duxi, ut componerem hunc locum cum lepidissimo Catulli epigrammate in Arrium. Mirum autem videri debet, quid sit, quare Cicero pronuntiationis rectae ad simplicis, qua Laelia excellebat, caussam a *patre* ejusque *majoribus*, Catullus contra pravam Arrii consuetudinem, verba inflata et quasi anhelata gravius efferendi, a *matre* ejusque *familia* repetendam esse putaverit:

Chommoda *dicebat, si quando commoda vellet*
Dicere, et hinsidias *Arrius insidias:*
Et tum mirifice sperabat se esse locutum
Quum, quantum poterat, dixerat hinsidias.
Credo, sic mater, sic Liber avunculus, *ejus*
Sic maternus avus *dixerit, atque* avia.

Valckenarius ad Fragment. Callimachi p. 62. „cur, ait, matrem solam et genus maternum in acerbissimo memoret epigrammate Catullus, optime, ni fallor, ipsemet intellexit Arrius.“ Satis constat, eodem tempore Romae in usu

fuisse diversam pronuntiandi rationem, ita quidem, ut laus suavitatis ejus, quae leni literarum appellatione continetur, a Cicerone tanquam propria tribuatur quibusdam familiis, Laeliorum, Muciorum, Catulorum. Erant igitur multae aliae, quas barbaries aliqua domestica infuscaverat, Brut. 74. *Magni autem interest*, (eodem Cicerone auctore, Brut. 58.) *quos quisque audiat quotidie domi, quibuscum loquatur a puero: quemadmodum patres, paedagogi, matres etiam loquantur.* Fac, matrem Arrii ejusmodi stirpis prolem fuisse, quam barbaries aliqua domestica infuscaverat. Hanc, utpote mulierem, quae *incorruptam* antiquitatem facilius conservaret, probabile est, antiquam familiae et quasi per manus traditam dialectum retinuisse, marito licet melius loquente. Quo quidem posito, sequitur, Catullum, ut Arrium pungeret, majori jure matris, quam patris, mentionem injecisse. Atque hinc etiam apparet, haud vanam fuisse Pauwii, a multis tamen propterea vehementer notati, sententiam, quum diceret, e Ciceronis loco Brut. 58. effici, reliquas mulieres vitiose locutas esse.

Sed redeamus ad epigramma Antipatri Sidonii, quod nondum persanatum est. Quis enim non offendat in primo carminis versiculo?

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡΑ ΝΕΝΕΥΚΑΣ; Quis vero unquam graece dixit, χεῖρα νεύειν, et quidem πρὸς Ὄλυμπον, pro, *manus tollere ad coelum*? Alterum νεύειν εἰς τὴν γῆν sive πρὸς τὴν γῆν, *demittere caput, oculos, in terram*, satis notum; alterius exemplum nusquam occurrit. Neque ea loca, quae contulit Wakefield in Silv. crit. V. p. 64, insolitum hoc dicendi genus sartum tectumque praestant. Ut breviter dicam, quod res est, elegantissimum illud epigramma, duobus mendis, quoad scripturam, levissimis, quoad sensum maximis diu contaminatum, hoc modo legendum est:

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡ' ΑΝΕΝΕΙΚΑΣ,
Ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὦ πολύτεκνε,
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν.
Ἃ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπόπνους
Κέκλιται· ἆ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἀρσὴν
Ἔστρωται τέκνων ἑσμὸς ἀποφθιμένων.
Ἃ δὲ βαρὺ δακρύουσα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, ΚΗΔΕΙ τειρομένα.

Manum *tollere* vulgo est, ἀνέχειν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα. Euripides Phoen. 1719. ἀναφέρειν dixit de pede.

Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα, pedem tollit ad regrediendum, retro fert, ἀνέχει, ut loquitur Tragicus Hippol. 1292.

"Η πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις.

Quod Valckenarius p. 305. explicat, ἀναφέρεις, ἀνάγεις, ſive ἄνω ἔχεις. Homer. Il. H. 130.

Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι.

Quod expreſſit Ennius apud Ciceron. de Divin. I. 20.

Quanquam multa *manus ad coeli caerula templa*
Tendebam lacrymans, et blanda voce vocabam.

P. Burmannus ad Gratium Cyneg. 493. adfirmat, *multa* h. l. non neutro genere pro *multum*, ſed feminino pro πολλή, capiendum eſſe. Neque me fugit, Ruhnkenium hanc Burmanni ſententiam ſuam feciſſe in Epiſt. Crit. II. p. 142. ad Callimachi H. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. Sed πολλὰ et *multa*, Homeri et Ennii, plane ſibi reſpondent, ut hoc etiam neutro genere, ſive pro adverbio accipiendum eſſe videatur. — Caeterum hodieque extant Niobes ſigna Florentiae. Extant item duo Anaglypha, quorum alterum expoſuit Winckelman. Monument. 89. alterum Viſconti in Muſeo Pio-Clementino T. IV. t. 17. Nulli horum operum convenit epigramma Antipatri Sidonii. Unde hic etiam

suspicio oritur, auctorem ficte loqui. Sed plura olim Niobes signa extiterunt, ut haec res ad liquidum perduci nequeat. Vide Heynium in Comment. Societ. Gotting. T. X. p. 112.

Ejusdem.

Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας.
Εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα.
Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πάθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων,
Βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ἠιθέων γὰρ ἔρωτος ἔφυς σκοπός· ἐς δὲ σε μοῦνον
Τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἑκηβολίας.

Anal. T. II. p. 26. Ἀνακρούεσθαι V. 4. proprie est, tentandi praeludendique causa citharae chordas impellere, sicut in cantu dicitur, μέλος ἀναβάλλεσθαι. Vide T. H. ad Luciani Nigr. T. I. p. 47. Hinc ἀνάκρουσις idem est atque προοίμιον in nomo Pythio, quo Apollo ad pugnam cum Pythone se praeparans repraesentabatur. Strabo Lib. IX. p. 290. ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλοῖ. Hoc loco ἀνακρούεσθαι νέκταρ est, *percutere lyrae carmen*, ut loquitur Propertius II. El. I. 9. Alii eodem sensu dicunt κρέκειν, ἀράσσειν μέλος. Unde cor-

rigendus est Paulus Silentiarius in Ecphrasi S. Sophiae v. 3.

οὐδὲ τροπαίοις

Ἀμφὶ τυραννοφόνοις καναχήποδα θυμὸν ἀράσσω.

Lege, ὕμνον ἀράσσω. Hymnos v. 38. εὔποδας vocat. ~~Conf. Theocrit. Eidyll. IV. 30.~~

ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς

Κῆυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.

Antipater Sidonius ante oculos habuisse videtur locum Anacreontis, cujus meminit Himerius Orat. XIV. p. 612. ed. Wernsd. Ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ εἶδε τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, τὴν λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι. — V. 5. Brunckius legit ἠιθέου, Jacobsius, εἰς ἐμὲ, γέρον, γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός. In alia omnia abiit Grotius, qui malebat, Ἠιθέων γὰρ Ἔρωτος ἔφυ σκοπὸς, Smerdis scilicet, cui adeo, novæ plane imagine, tribuendi forent arcus, telorumque, quibus Anacreontem vulneraret, conjectus:

Mortuus Anacreion post pulchra poemata dormis,
Et tecum pernox dulce locuta fides.
Dormit et auricomus Smerdis, ver illud Amorum,
Cantabat nectar cui tua blanda chelys.
Nam fuit ardori juvenum scopus ille, *sed in quem*
Tela truce ex arcu mitteret, unus eras.

Ejusdem.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
Εἴ τι τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
Σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
Ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΟΥΑΣΙ κῶμος,
Ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
Μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 50. Anal. T. II. p. 26. Versus 5 et 6, Brodaeus his verbis interpretatur: „quoniam et ego Bacchi auribus curae fui cantus, id est, canens, et vinolentae Harmoniae alumnus." Ita fere Grotius, qui vertit:

Auribus ut teneri vox semper grata Lyaei,
Qua dapis et Musae nuper alumnus eram,
Haec quoque non tolerem dulci sine munere Bacchi
Humano generi debita vasta loca.

Non miror, vulgatam lectionem displicuisse Brunckio, qui in Lect. p. 127. ipsius Anacreontis personam exprimi debere in hoc versu, ut et in sequentibus, recte animadvertit. Neque tamen *facilis* haec potest haberi emendatio, quam in textum recepit:

Ὡς ὁ Διωνύσοιο λελασμένος οὔποτε κώμων.

Aliam viam ingressus Jacobsius, Animad. Vol. II. P. I. p. 68. reposuit:

Ὡς ὁ Διωνύσου μεμυημένος ὄργια κώμων.

quandoquidem ego in mysteria comissationum Dionysi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Me nondum poenitet conjecturae meae:

Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΗΘΑΣΙ κώμοις.

h. e. homo *conviviis adsuetus*, qualis Anacreon fuit, qui propterea etiam versu minori dicitur, ὁ Φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης. Ita loquitur Nonnus XXXVII. 493. Ἤθάδι πυγμαχίῃ μεμελημένος. Idem I. c. 36. Παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες, plane ut Pindar. Ol. I. 145.

Ἀ τέκε λαγέτας ἓξ

Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.

Plura exempla collegit Dorvillius ad Charit. p. 580. et alibi. Est igitur μεμελημένος ἤθεσι κώμοις idem, qui Φιλόκωμος, ut Anacreontem vocat Simonides, Anal. T. I. p. 136. ep. LIV.

Ὡς ὁ Φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς Φιλόκωμος

Παννύχιος κρούων τὴν Φιλόπαιδα χέλυν.

Incerti.

Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν οὖσαν μητέρα τέκνων,
Ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
Αἴξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
Νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις,
Καί σε κινυρομέναν ὁπότ' ἄθροος ἦλθε δαΐζων
Ἤριπεν ἐσχαρίου λαβρὸν ἐπ' ἄσθμα πυρός.
Καὶ θάνεν ἠλιτοεργός. ἴδ' ὡς Ἥφαιστος ἀμύντωρ
Τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γονάν.

Anthol. Plan. III. Tit. XXIV. ep. 14. Anal. T. II. p. 23. Defcripfi hoc epigramma ex editione Planudea, id quod, me etiam non monente, indicaffet primus ftatim verfus, quo nunquam vidi magis elumbem. Tales hexametros pangere folebant Tzetzes, Planudes, et ut quisque horum fimillimus erat, non Antipater, five is Sidonius fuerit, five Theffalonicenfis. Alterutrum enim hujus carminis auctorem effe, e Membranis conftat, quae verfum iftum hoc modo exhibent:

Ἄρτι νεηγενέων σε χελιδόνι μητέρα τέκνων.

Accentu mutato lectio, χελιδονὶ, fervari poterit. Nam falfa eft Grammaticorum quorundam regula, Subftantiva oxytona in Vocativo literam ς ubique retinere. Vide fragment. Eu-

ripidis 34. ed. Beck. p. 497. Forma paulo rariore, χελιδονὶς, utitur Antipater Sidonius ep. XXVI. χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ, et Incertus ep. DCCXXXII. Anal. T. III. p. 310. Ut χελιδὼν et χελιδονὶς, ita in usu fuere ἀηδὼν et ἀηδονὶς. Quibus adde tertiam formam, χελιδὼ (Aristoph. Av. 1412.) et ἀηδὼ, (Sophocl. Aj. 628.) Eustath. ad Il. Θ. p. 604. 29. Τὸ Γοργοῦς, κλίνεται, ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀηδοῦς, ὅ ἐστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸ χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν. Quae Pindaro dicta fuit Κηληδὼν, ea Atticis dici potuisset Κηληδὼ, οῦς, ut Γοργὼν, όνος, Γοργὼ, οῦς, et similia. Vide inprimis Etym. M. in v. Ἀρηγόνες.

Pullum hirundinis, quem νεηγενὲς χελιδονίδος τέκνον vocat Antipater, Achaeus Tragicus, teste Eustathio ad Homer. Il. I. p. 655. 2. dixerat χελιδόνος μόσχον, hoc versu:

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

Quicum confer Juvenal. Satyr. X. 230.

Ipse ad conspectum coenae diducere rictum
Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, *ad quem*
Ore volat pleno mater jejuna,

quoniam scilicet, ut ait Homer. Il. I. 323.

ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

Platon. Sympos. p. 239. ed. Bip. καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινομένα, ἵνα τ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. — Istam Achaei audaciam non ferens Eustathius adfirmat, poetam dicere debuisse non μόσχον, sed νεοττὸν aut χελιδονιδῆα. Ita enim Graeci pullos animalium vocare solebant, nomine parentum flexo in δεὺς, ut λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, περιστεριδεῖς etc. dicebant, luporum, leporum, columbarum pullos, de qua re suo more disputavit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. v. 121. p. 401. ita quidem, ut in *editis* Grammaticis vix quicquam praeter ea loca, quae ibi congesta sunt, repertum iri sibi ipse persuaderet vir unus omnium eruditissimus. Quod tamen secus est. Extant duae glossae apud Suidam, quae non modo doctrinam illam egregie confirmant, sed illustrant etiam locum quendam Aristophanis, cujus venustatem interpretes non satis assecuti esse videntur. Suidas igitur in v. Χαιριδεῖς. ὑπὸ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Exscripsit Suidas Scholiasten ad Aristophanis Acharn. 864.

Παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
Πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
Ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδεῖς βομβαύλιοι.

Dicaeopolis, qui tibicines iſtos Thebanos appellaverat σφῆκας, ut ſibi conſtet, eosdem deinceps vocat Χαιριδεῖς q. d. pullos Chaeridis, qui a Chaeride, tanquam veſpae a parentibus, didiciſſent τὸ βομβεῖν. Similis locus eſt in Avibus 860.

Παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν;
Τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδὼν,
Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.

Eodem reſpexit Suidas in v. Περιστεριδεῖς. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς Περιστεριδεῖς. — Paululum conturbari iſta Valckenarii ratio videbatur animadverſione aliqua, quam e Philemonis Lexico Technologico Ms. delibatam cum amico communicaverat D. Ruhnkenius: Λαγίδης, πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ, ὡς, ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, Πελαργίδης, τοῦ λύκου, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Περδικιόνης. Huic etiam gloſſae adſtipulatur Suidas in v. Λαγίδης. ὁ τοῦ λαγωοῦ. Sed ut a Philemone de gradu ſe dejici non paſſus Valckenarius, iſta omnia in δεὺς terminanda eſſe recte ſtatuit, ita et Suidam aut erraſſe arbitror, aut ſcripſiſſe Λαγιδεύς. ὁ τοῦ λαγωοῦ. Atque hinc intelligitur,

quo spectet brevis illa sed docta Wyttenbachii, viri clarissimi, animadversio ad Plutarchum de Educ. Lib. c. II. ubi vulgo legitur: πάνυ δ' ἄξιον ἐπαινεῖν καὶ Λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης. οἵτινες Ἀρχίδαμον, τὸν βασιλέα ἑαυτῶν, ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες, ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο. Admodum hic variant libri in voce βασιλίσκους, exhibentes βασιλείδια, βασιλείδας, βασιλιδεῖς. Wyttenbachius, „*forte*, ait, βασιλιδεῖς, *licet a nullo codice confirmatum, verum est.*" Βασιλίσκους tamen hos Archidami regulos futuros vocat Athen. XIII. p. 566. A. βασιλείδια Theophrastus T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει.

Vers. 2. θάλπειν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι alii dicunt σώζειν. Antiphanes Excerpt. Grot. p. 625.

Ἐστὶ φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις
Αὐτῆς.

Euripides Hercul. Fur. 71.

Οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.

Aeschylus contra eodem sensu dixerat ἐπώζειν; quod proprie est *ovis incubare.* Hesychius. Ἐπώζειν, ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς. ἐφημένη τάφῳ, Τέκνοις ἐπῴζε

τοῖς τεθνηκόσιν. Sed nutrix eosdem infantes θάλπει καὶ ψύχει, in fragmento Sophoclis apud Plutarchum Sympos. VI. 6. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιοβῆς τέκνα τιθήνεῖται, (Fragm. Soph. p. 638.)

Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Vers. 5. ἦλθε δαΐζων. Recte Brunckius reposuit δαΐξων. Valckenar. ad Adoniaz. p. 308. „verbis motum significantibus sic, ut notum est, participiorum accedunt futura!“ quemadmodum iisdem, in futuro positis, accedunt participiorum praesentia, ut apud Eurip. Phoeniss. 259.

Σχῆμα φονίου μάχης,
Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐρινύων.

Alii legebant οἴσεται. Schol. τὴν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως πορευθήσεται, quod neutri lectioni accommodari posse adfirmat Valckenarius, ratus, auctorem hujus adnotationis in suo Codice scriptum forte reperisse, ἂν Ἄρης τάχ' ἵξεται — φέρων. At εἴσεται h. l. non est *cognoscet*, quod putabat vir praeclarus, sed futurum verbi εἶμι, *ibit*, adeoque idem quod ἵξεται, aut πορευθήσεται. Homer. Odyss. Ο. 213.

'Αλλ' αὐτὸν καλέων δεῦρ' εἴσεται.

Ita etiam Latini, ut Propert. I. El. VI. 33.

Seu pedibus terras, ſeu pontum carpere remis
Ibis, et accepti pars eris imperii.

Reſtituenda igitur Euripidi ſua lectio εἴσεται φέρων, eo quidem, quem diximus, ſenſu. Alterius conſtructionis exemplum hoc eſt Med. 1384.

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν 'Ερεχθέως
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.

Longe diverſa eſt ratio eorum locorum, quibus *cognoſcendi* ſignificatum habet εἴσομαι, ut Ariſtoph. Nub. 1142. et Aeſchyl. Choeph. 303. Quibus adde Euripid. Iphig. in Aul. 970.

Τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὅν, πρὶν εἰς Φρύγας
'Ελθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
Εἴ τις με τὴν σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.

Conf. Plauti Miles Glor. Act. I. init.

Nam ego hanc machaeram mihi conſolari volo,
Ne lamentetur, neve animum deſpondeat,
Quia ſe jampridem feriatam geſtitem,
Quae miſera geſtit fractum facere ex hoſtibus.

Antipatri Sidonii.

Ἐκ ποτὲ τις Φρικτοῖο θεῆς σεσοβημένος οἴστρῳ,
'Ρομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους,
Θηλυχίτων, ἀσκητὸς ἐϋσπείροισι κορύμβοις,
Ἀβρῷ τε στρεπτῶν ἅμματι κεκρυφάλων,
Ἴδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.

Antholog. Planud. VI. Tit. XI. ep. 1. Anal. T. II. p. 13. Vers. 2. pro ῥομβητοὺς est, qui legere malit ῥομβώδης, quod vereor, ne sit ridiculum. Πλόκαμοι ῥομβητοὶ sunt crines, summa vi jactati, rotati. Εὐστροφάλιγγα κόμαν vocat Antipater v. 18. Catull. Atys v. 23.

Ubi capita Maenades vi jaciunt hederigerae.

Juvenal. Satyr. VI. 313.

Nota Bonae secreta Deae, quum tibia lumbos
Incitat, et cornu pariter, vinoque feruntur
Attonitae, crinemque rotant, *ululantque Priapi*
Maenades.

'Ρόμβος etiam universe de motu et rotatione dicitur, ut apud Pindar. Olymp. XIII. 133. ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον. Quod vitiose exaratum in antiquioribus Hesychii Edd. legitur: Αἰθέρος τύμβος. οὐρανός· mutatum volebat Toup. Emend. in Hesych. T. IV. p. 341. in αἰθέρος

ὄμος. Male! Pertinet glossa ad Euripidis fragmentum, servatum a Clem. Alexandr. Strom. V. p. 717.

Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',
Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Valckenar. Diatrib. p. 39. Huc referri potest locus Aristophanis in Nub. v. 379. οὐχ ὁ Ζεὺς; — Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Gyrum illum aërium fortasse etiam spectabat Euripides in fragmento, quod commemorat Probus ad Virgil. Ecl. VI. 31.

Namque canebat, uti magnum per inane coacta
Semina terrarumque animaeque marisque fuissent.

Ubi Probus: accipere debemus *Aera*, quem Euripides in Cadmo χάος adpellavit, sic: Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς κοινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Qui locus aliter a Scaligero Conj. in Varron. p. 81. aliter a Valckenario tentatus est in Diatr. p. 12. Doctissimus Joannes Luzac Exercit. Acad. p. 93. corrigit, δίναισι φοιτῶν. Idem „spatium illud, quod medium est inter coelum et terram, ab Euripide unquam dictum fuisse χάος, ne centum quidem Varronibus, nedum Probis aut Fulgen-

tiis, aliisve ejus gregis hominibus credens, *ridiculum* illud *Tartareumque Chaos*, una a- ſpera alterius loco poſita, in *lumen* i. e. in *aethera* convertit" ratus, pro χάος reponendum eſſe φάος. Equidem vulgatam lectionem haud facile damnaverim. Ariſtophanes, perpetuus Tragicorum philoſophorumque irriſor, in Avibus v. 191.

Ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ
Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους
Τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.

Schol. χάους. ἀντὶ τοῦ ἀέρος. Suidas in v. χάος. καὶ ὁ ἀὴρ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι. — καὶ Ἴβυκος· ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. Etymologium MS. in Bibliotheca Regia Acad. Georgiae Aug. in v. Χάος, παρὰ τὸ χεῖσθαι, ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Χάος παρὰ τὸ χῶ χαίω, ὡς δαίω τὸ καίω, (l. ὡς παρὰ δαίω τὸ καίω) δάος ἡ λαμπάς. Δηλοῖ δὲ τὸ χάος τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χώρημα. *magnum inane*. Sed de ῥόμβῳ ſcribere inſtitueram, cujus frequens mentio fit in ſacris matris Deorum, Cybeles. Athenaeus Lib. XIV. p. 636. laudat Diogenis Tragici fragmentum:

Καί τοι κλύωμεν Ἀσιάδος μιτρηφόρους
Κυβέλας γυναῖκας παῖδας ὀλβίων Φρυγῶν,
Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων
Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων,
Σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν ἰατρόν θ' ἅμα.

Locus non integer est. Casaubonus versum 4. ita legit:

Βρόμοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Jo. Piersonus Verisimil. Lib. II. p. 204. corrigit:

Τυμπάνοισι καὶ ῥόμβοισι, καὶ χαλκοκτύπων

Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Sed vera lectio, nisi omnia me fallunt, haec est:

Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων

Ῥόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Nihil frequentius est isto loquendi usu, quo verba *sonum* ac *strepitum* exprimentia, in Cybeles praesertim sacris, poni solent pro instrumentis ipsis. Philodemus ep. XXXI. Anal. T. II. p. 91.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται

Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων:

Ἧι καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν.

Ubi male Toupius Emend. in Suid. p. 406. ed. Lipsf. substituit κῶμος. Vide Brunck. Lect. T. III. p. 144. Hesychius: Βρεμόντα βρόμον, Φρύγιον αὐλόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν. Evanthe in epigrammate Phalaeci Anal. T. I. p. 420. Baccho dedicat:

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα,

Καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιΐνεω,

Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων,

Καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρου κάμακα,
Καὶ κούφοιο βαρὺν τυπάνου βρόμον.

Varro apud Nonium in v. *tonimus* et *tibinos*:

Sonitus *matris deûm* tonimus
Tibinos tibi nunc semiviri.

Vide Vossium ad Catull. p. 227. Burmann. ad Anthol. Latin. T. I. p. 50. Βόμβοι igitur in fragmento Diogenis Tragici accipiendi sunt de cornu, sive tibia Phrygia. Cymbalis, quorum erat tinnitus tenuis, hoc verbum minus conveniret. De his apte ad rem Ovid. Fast. IV. v. 183. *Aeraque tinnitus aere repulsa dabunt.* Ῥόμβοι κυμβάλων sunt *cymbala circum concava* Lucretii Lib. II. v. 618.

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, *raucisonoque minantur cornua cantu,*
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.

Aes teres vocat Catull. Epithal. P. et Th. v. 262. qui locus huic simillimus est:

Plangebant alii proceris tympana palmis
Aut tereti tenues tinnitus aere *ciebant.*
Multis raucisonos efflabant cornua bombos
Barbaraque horribili stridebat tibia cantu.

Denique ut omnis dubitatio tollatur de ῥόμβοις κυμβάλων, Diogeni redditis, testimonium dicat Pindarus Fragment. p. 51. ed. Schneid.

Σοὶ μὲν κατάρχει, μᾶτερ, πάρα
Μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων

'Εν δὲ καχλάδων κρόταλα

Αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθῇσι πεύκαις.

In quo loco corrigendo nemo accuratius versatus esse videtur Is. Casaubono. Reiskius in Notis ad Anthol. Cephal. p. 37. malit: Σοὶ μὲν καταχεῖ, μᾶτερ, πάρα. Cui adstipulatus Hermannus, vir eruditissimus, in Comment. de metris Pindari emendat:

Σοὶ μὲν καταχεῖ,

Μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι

Κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλάδοντα κρόταλα

Αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

Audacior Reiskio, caeterisque viris doctis in emendando hoc Lyrici fragmento Jacobsius V. Cl. Animadv. in Epigram. Vol. I. P. II. p. 248. legit: —

Σοὶ μὲν πατάγημα, μᾶτερ, πάρα

Μεγαλοβόμβων κυμβάλων

'Εν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα

Αἰθομένα τε δαῒς ἀπὸ ξανθᾶς πεύκας.

De reliquis, ut de metro, nihil definio. Sed quin pro κατάρχει recte καταρχαὶ, *initia*, reposuerit Casaubonus, dubium videri vix poterit comparanti locum Catulli de Aty v. 6.

Itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro,
Et jam recente terrae sola sanguine maculans,
Niveis citata cepit manibus leve tympanum
Tympanum, tubam, Cybelle, tua, mater, initia.

Quem ultimum versum nemo facile cum doctissimo Doeringio interpolatum dixerit, quum probabile sit, Catullum ob oculos habuisse Pindari locum.

Ipsi Cybeles sacerdotes, aut famuli, multis variisque nominibus a poetis designantur. In his nullibi occurret ἴδρις ἀνὴρ, *vir solers* (ap. Homer. Odyss. Z, 232.) quae carminis macula levissima, per omnes Anthologiae graecae editiones propagata, in errorem etiam induxit acutissimum Brunckium. Corrigendum est, ἴθρις ἀνήρ. Haec nostra emendatio dudum corroborata est consensu virorum doctissimorum, Jacobsii et Schneideri. In Lexicis vulgo desideratur ἴθρις, quem, praeter Hesychium, agnoscit Suidas in v. Ἄρρεν. — Καὶ ἡμίανδρος καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διφυὴς, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ἴθρις, οὐ ἰσχὺς στερίσται. καὶ ἀρρενωπὸς, ὁ ἀνδρόγυνος, καὶ ὁ ἀνδρεῖος. ὁ στερρός. λέγουσι δὲ οὕτω, κ. τ. λ. Adde nomen minus notum, Κύβηβος, e Photii Lexico, apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 11. Eundem hominem ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν vocat Simonides ep. CXII. Anal. T. I. p. 140 Catullus At. v. 27.

Simul haec comitibus Atys *cecinit* notha mulier.

Vers. 69. ego *vir sterilis* ero? Grotius verba ἴδρις ἀνὴρ non expressit:

Turrigerae quidam Dominae correptus ab oestro
Colla rotans fusas per furiata comas,
Femineo cultu, cujus velamina circum
Serpentes hederae, vittaque mollis erat.
Forte cavo duri montis successerat antro.

CAPUT V.

Epigrammata diversorum auctorum. Ἀλιφθόρος *idem est, atque* κυματοφθόρος *apud Euripidem. Fragmentum Sophoclis, ex Etymologico Ms. descriptum. Duo Antiphili epigrammata perquam obscura explanantur.* Λείην ἡσυχίην, *quo sensu dixerit Archias. I. Dioclis Carystii duo epigrammata.* Ἀΐδης *et* ἅδης *de sepulcro. Propertii locus comparatus cum epigrammate Glauci. Domus exilis Plutonia apud Horatium sepulcrum significat. —* Εὖχος *res vota, donarium Diis dedicatum. Dii, quibus vota faciunt homines,* εὐκταῖοι *dicuntur. Epigramma Dioclis redintegratur ope Suidae. — Zosimi Thasii carmen compositum cum loco difficillimo Sophoclis.* Φονία νεφέλα, *pestis textilis, h. e. tunica Herculi induta a Dejanira. — Ausonius quomodo verterit epigramma Incerti! Actor lapidis dicitur is, qui projicit lapidem, Niciae carmen, ab H. Grotio latine conversum.*

Leonidae Tarentini.

Αἰεὶ λῃϊσταὶ καὶ ἁλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
Ὥς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ
Κρηταίης ὤσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλός,
Δείλαιον. κἠγὼ μὲν ἁλιζώοις λαρίδεσσι
Κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπὸ Τιμόλυτος.

Anal. T. I. p. 242. Ἀλιφθόροι sunt piratae, praedones marini, κυματοφθόροι, de qua

voce postea videbimus. Ἀλιφθορίη legitur in epigrammate I. Theonis Anal. T. II. p. 405. Ἄγριον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ κλόνον ἤλασε φωτὶ, Καὶ πικρὴ ναυτέων ἔπλεθ' ἀλιφθορίη. Verbum ἀλιφθερῶσαι Hesychius interpretatur, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, respiciens fortasse ad locum Sophronis, Etym. M. in v. Ὑγιής. — ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε (Σώφρων,) τατώμενα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρα θεὶς. — ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει. Hic Sylburgius p. 46. „ἀλφθερώκει," ait, quid velit, nescio: nec ἠλευθερώκει multo fortasse melius huc quadrat." Lege cum Koenio ad Gregorium de Dial. p. 158. ἀλιφθερώκει, *pessumdederat*, quod probat etiam Valckenarius Adnot. in Adoniaz. Theocriti p. 201. Idem autem ἀλιφθόρος atque κυματοφθόρος, qua rara voce usus est Euripides in Polyïdo apud Valckenarium Diatr. p. 201.

Ἔα, ἔα.

Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα, κυματοφθόρου
Ἀλιαίετον τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι.
Νῦν δ', ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νόμον βίου,
Δεῦρ' ἔπτατ'. οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Protulit elegans hoc fragmentum Valckenarius ex Scholiis ineditis in Hermogenem. Ibi-

dem p. 200. dedit locum, ex Etymologico Regio Paris. a Ruhnkenio descriptum, qui non sine insigni lectionis varietate legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Gottingensis, caeteroquin satis conveniente cum Excerptis Ruhnkenianis: Πολύϊδος, οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος καί ἐστι, φασὶ, πολυΐδμων μάντις ὤν· οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Φιλόξενος, καὶ Σοφοκλῆς, διὼ βαπτεσι συνεστίων, ὃ ῥα πρόχειρον· καὶ Πολυΐδου τοῦ μάντεως· καὶ πάλιν οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδην τῷ τυράννῳ. Quid in his lateat, alii viderint. Ad rem meam nunc pertinet lectio κυματοφθόρον, cui substituebat Ruhnkenius κυματότροφον, consentiente Valckenario, qui, hoc, inquit, legitimum atque Euripidi restituendum censeo; „*mari nutritum Haliaeeton* sic dixerit Poeta; ut *a feris nutritum* θηρότροφον Cithaerona montem χιονότροφον dixit *nivibus nutritum*. Praeter alia sic ὀρεσίτροφος et οἰκότροφος adhibentur." Difficile est, in ejusmodi re a talium virorum judicio discedere. Enimvero quidni Euripides aquilam marinam dicere potuerit κυματοφθόρον, tanquam piratam, qui cum pernicie aliorum victum sibi e mari comparet? Verissima haec mihi lectio videtur, quam plane confirmant Leonidae ἁλιφθόροι. — Obscure dictum v. 3.

τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, i. e. puerum *in sicco* mors destituit, ut loquitur Livius I. 4. *Tenet fama, quum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri,* tenuis in sicco aqua destituisset, *lupam sitientem* — *ad puerilem vagitum cursum flexisse.* Ovid. Fast. III. 51.

Amne jubet mergi geminos. scelus unda refugit.
In sicca *pueri destituuntur* humo.

Insolita loquendi forma, τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, non dedecebat Euripidem, in auguris praesertim oratione, cui haec accommodasse videtur. Magis adhuc obscure tale augurium exposuit auctor epigrammatis, quod, ad fidem Apographi Buheriani, cum omnibus vitiis edidit Brunckius in Lect. p. 173. Ejus sensum aliqua saltem ex parte faciliorem reddere conabor. Est autem Antiphili epigramma:

Κυκλάδων δύστηνον ἐρώδιον ἔχθρα κολάζει
Τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται
Φοῖβος ἐρεῖτ' ἐνάγειτον ὅτ' εἰς ἄλλα κῶλον ἔλαφρα
Τήνας ψαμμείτην δόρπον ἐθημολόγει
Δυσμενέες ποτὶ ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν
Ὀψὲ διδασκόμενοι πεζοβατεῖν πέλαγος.
Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
Ἐκδήμου κόλλους καὶ βρύων ὁ προδότης.

Post Jensium Reiskius etiam edidit hoc carmen Anthol. Cephal. p. 142. conjecturis suis

interpolatum, de quo omnino ita scribit in Notis p. 226. „Carmen 719. esset lepidum carmen, si esset integrum. Sed versu tertio est lacuna post ἱερεῖ, nullo modo, absque bonis libris explenda, praesertim quum nullibi fabellae, quae hic exponitur, vestigium occurrat.“ Obscuros versus obscuriores etiam reddidit Reiskius versione et emendationibus, a vero plane aberrantibus. Primum in errorem cum aliis inductus est voce Κολχάδων, quae varie in Apographis scribitur, aliis κοκλάδων, aliis κολχάδων, aliis denique κοχλάδων exhibentibus. In hoc verbo Brunckius Lect. p. 175. latere putabat gentile nomen urbis cujusdam ab hostibus captae, quibus vadum in stagno indicassent ardeae media in illuvie stantes. Reiskius hinc fecit:

Κολχὸς τὸν δύστηνον ἐρωδιὸν ἔχθρα κολάζει.
Τοῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται;

Vir Colchus infelicem in erodium ad inimici instar saevit. quare tandem proditor avis semper dicitur? Sed propius a vero abest lectio κοχλάδων, quae mutanda est in κοχλιδίων, sive, quod in Apographo Vossiano legitur,

Κοχλιδίων δύστηνον ἐρωδιὸν ἔχθρα κολάζει.

Quae sit ista κοχλιδίων ἔχθρα, discimus ex Aeliano N. Anim. L. X. c. 5. Οἱ κοχλίαι ἴσασιν εἶναι σφίσιν πολεμίους τοὺς πέρδικας καὶ τοὺς ἐρω-

ἄλουσι, καὶ αὐτοὺς ἀποδιδράσκουσιν. οὐδ᾽ ἂν ἴδοις ἔνθα οὗτοι νέμονται, καὶ κοχλίας διέρποντας. Deinde lacunam illam v. 3. feliciter explevit Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 121. legens

Φοῖβος ἐρεῖ τεναγῖτιν ὅτι τις ἅλα κἄλλον ἐλαφρὰν

Στήσας, ψαμμίτιν δάρπου ἐθημολόγει.

Vs. 6. πεζοβατεῖν recte edidit Reiske, *pedibus transire mare.* Idem v. 8. correxit:

Ἐκδηῶν Κόλχους καὶ Βρίαν ὁ προδότης,

et vertit: „*ferite igitur malam avim, quae gravem rependit incolatus mercedem, vastandis* Colchis et Brio, avim proditorem.“ Nunquam fortasse magis a scopo aberravit Reiskius, quam in tractando hoc loco. Vera haud dubie est lectio Apographi Buheriani, ἐκ δηίων, *ab hostibus*, et Vossiani, quod suppeditat κόχλους, καὶ βρύον, adeoque legendum:

Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν

Ἐκ δηίων, κόχλους καὶ βρύον, ὁ προδότης.

Ardea, tanquam mercedem proditionis, ab hostibus acceperat cochleas et algam. Ita aliqua saltem lux accenditur carmini perplexo et misere lacerato. Agit auctor de urbe quadam, mari adjacente, quam hostes, recedente aestu, vi adorti erant, posteaquam ardeae, conchulas quaerentes, ipsis indicassent, undam nunc esse vadosam, et transitum sinus meabi-

lem. Hunc ſenſum eſſe epigrammatis, viderat etiam Brunckius. Similis extat narratio apud Suidam, decerpta e Polybio in v. Τενάγη. διά-βροχοι, κάθυγροι τόποι. πηλώδη πελάγη. ἢ ἰλὺς ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι. Πολύβιος. Κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρα ποταμοῦ, συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν παρὰ τὸ στόμα πάροδον, τηρήσας τὸ προειρημένον σύμπτωμα, διεβίβασε τὴν στρατιάν. τὰ δὲ δὴ πλεῖω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε.

Alterum etiam Antiphili epigramma, quod, quoniam de eo reſtituendo deſperabat Brunckius, ſervata Apographi Buheriani ſcriptura, in Lectiones rejecit p. 172. ita, uti legendum videtur, nunc adſcribam:

Κὴν πρύμνῃ λαχέτω με ποτὲ στιβὰς, αἵ θ' ὑπὲρ αὐτῆς
Ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες,
Καὶ πῦρ ἐκ μυλάκων βεβιημένον, ἥ τ' ἐπὶ τούτῳ
Χύτρη, καὶ κενεὰς πομφολύγων θόρυβος,
Καί κε ῥυπῶντ' εἴδοιμι διήκονον, ἥδε τράπεζα
Ἔστω μοι πρώτη νηὸς ὕπερθε σανίς.
Δὸς, λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν. Εἶχε τύχη τις
Πρώην τοιαύτη τὸν φιλόκοινον ἐμέ.

In his nemo offendet. V. 2. pro τύμματα Reiskius recepit τύμματι. Lectio ῥυπῶντ' v. 5. in variis Apographis notatur. Vulgo, καί κε

ὕπτοντα, et mox ἤδη τράπεζαν, unde Brunckius restituit, ἠδὲ τράπεζα. Idem versu sequente tentat, ἔστω μοι πηκτή. Propert. II. El. XXVI. 29.

Seu mare per longum mea cogitet ire puella,
Hanc sequar, et fidos una aget aura duos.
Unum litus erit sopitis, unaque tecto
Arbor, et ex una saepe bibemus aqua.
Et tabula una *duos poterit componere* amantes,
Prora cubile mihi, seu mihi puppis erit.

Credibile est, Planudem magnam horum carminum partem omisisse propterea, quod de corrigendis, quibus inquinata essent, mendis desperaret. In reliquis quam temere saepenumero versatus sit, inter omnes constat. Quae quidem temeritas quum passim a Criticis nostris sit exagitata, juvat hoc loco proponere exemplum, quo raram judicii ἀκρίβειαν prodidisse nobis videtur.

Archiae.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεὶς
Κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠιόνων.
Ἦ γὰρ ἁλιῤῥήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου
Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου.

Κεῖ δὲ βρομέοντα, καὶ ἐν νεκύεσσι, θαλάσσης
Ὁ τλήμων ἀΐω δοῦπον ἀπεχθόμενον.
Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος
Οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.

Anal. T. II. p. 101. Multa in hoc epigrammate novavit Planudes III. Tit. XXII. ep. 72, manum tamen abstinens a versu 8. ubi Codicis lectionem λείῃ recepit, spreto, quod supra notatum est, τελέῃ. Hoc praefert Brunckius Lect. p. 148. „λείῃ sic etiam in Vat. codice scriptum: at supra correctum τελέῃ, quod melius mihi videtur, immo unice verum. Quid enim est λείῃ ἡσυχίῃ?" Philippus ep. LXXXII. 3. Anal. T. II. p. 235. mortuum, cujus ossa, in litore sepulta, mare turbaverat, ναυηγὸν ἐν Ἀΐδῃ dixit:

Κἢν Ἀΐδῃ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
Εἰρήνην ἕξω φρικαλέης σπίλαδος.

Eodem jure Archias quietem, a fluctibus turbatam, dicere potuit ἡσυχίην οὐ λείην, metaphora sumta a mari pacato, quod λεῖον poetae vocant. Haec est verissima, et epigrammati, de quo agimus, inprimis accommodata lectio. Ποταμοὺς λείους e Pindaro commemorat Plutarchus de dicto Λάθε βιώσας p. 1130. καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τι-

νες ἄκλαυστοι καὶ λεῖοι διαῤῥέουσιν. Aeſch. Dial. III. 17. Ἔνθα ἄπονα πάντα καὶ ἀστένακτα καὶ ἀγήρατα. γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίῃ εὐδιαζόμενος. Senſus eſt: *ne mortuus quidem in* ſepulcro *repoſitus ſum, quieto*. Ἡσυχίη enim, ut *quies* Latinorum, de ipſo quietis loco, ſeu cubili hic dicitur. Lucretius I. 403.

Namque canes ut montivagae perſaepe ferai
Naribus inveniunt intectas fronde quietes,
Cum ſemel inſtiterunt veſtigia certa viai.

Erat igitur Theris iſte ναυηγὸς ἐν Ἀΐδῃ, de cujus dictionis vi accuratius exponendi anſam praebet epigramma

Julii Dioclis Caryſtii.

Μή με κόνι κρύψητε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ ταύτης
Ἠιόνος σὺ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
Μαίνεταί εἴς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
Εὑρίσκει ῥαχίαις, οὐδὲ μετ' κεῖν' Ἀΐδῃ.
Χέρσῳ δ' ἐπεκβαίνει ἐμοῦ χάριν ὕδατι θυμὸς
Πάρκειμαι στάθερῇ μεμνέμεν ὡς ἄταφος.

Reiske Anthol. Ceph. p. 88. Anal. T. II. p. 183. Codicis lectio v. 2. haec eſt: ἠόνος

οὐκ ὀνοτὰν ſive ὀνοτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίσετε. Brunckius e conjectura edidit, οὐ γνωτὴν, quod huic loco non ſatis convenire apparet, quamvis notio iſta ſit pervulgata. Virgil. Aen. V. 870.

O nimium coelo et pelago confiſe ſereno,
Nudus in ignota, *Palinure*, jacebis arena.

Sed videamus primum de diſticho ſecundo, quod rectius, mea quidem ſententia, in codice, quam in Analectis ſcribitur, modo εὐρίάκει mutes in εὐρίσκειν.

Μαίνεται εἴς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
Εὑρίσκειν ῥαχίαις οἶδε, καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Callimachus apud Scholiaſten Sophoclis Oed. Colon. 249.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Lucillius ep. CXIX. Anal. T. II. p. 342. de vento:

Ἢ δρύας, ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

Ita Latini paſſim. Propertius II. El. XV. 30.

Verus amor nullum novit habere *modum*.

Jam altera ſententia, ἐν χέρσοισι ῥαχίαις, reſpondet verbis, μή με κόνι κρύψητε, altera, ἐν Ἀΐδῃ, referenda eſt ad verſum 2. οὐ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε. Quod dubium videri non poterit, reputanti, vocem Ἀΐδης h. l. rariore uſu poſitam eſſe pro *tumulo*. Hinc explicatio, fortaſſe etiam medela carminis, miſere a librariis

corrupti, pendet. De qua re non cogitavit Reiskius, vertens, *ſaevit in me mare, et vel in ipſis deſertis litoribus invenire me Orci civem novit.*

Notiones ſepulcri et regni Plutonii jam antiquiori aetate a Lyricis, deinde etiam a Tragicis communicatas inter ſe et permutatas eſſe reperimus. Pindarus Nem. X. 125. de cippo:

> Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ-
> μ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον
> Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
> κεος.

Vide Heynium ad Pyth. V. 150. Addit. p. 79. Mare ab Aeſchylo vocatur ᾅδης πόντιος Agam. 660.

> Ἔπειτα δ' ᾅδην πόντιον πεφευγότες.

Quod *ſepulcrum maris* vertit Propertius IV, El. I. 88.

> *Dicam, Troja cades, et Troïa Roma reſurges,*
> *Et* maris *et terrae* longa ſepulcra *canam.*

Sed Burmannus, dictionem vere graecam, *maris ſepulcra*, delens, manifeſtum illud librariorum commentum, *Et maris et terrae longa pericla*, dignum habuit, quod textui inveheret. Profecto parum perſpectum Aurelii ingenium is habeat, qui, utra lectio a tali poeta profecta ſit, aliquantulum dubitare poſſit.

Neque epigrammatum scriptoribus hoc genus dicendi inusitatum est. Glaucus Anal. T. II. p. 348. ep. VI.

Οὐ κόνις, οὐδ' ὀλίγον πέτρας βάρος, ἀλλ' Ἐρασίππου
Ἣν ἐσορᾷς αὕτη πᾶσα θάλασσα τάφος.
Ὤλετο γὰρ σὺν νηΐ, τὰ δ' ὀστέα πού ποτ' ἐκείνου
Πύθεται, αἰθυίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν.

Ex uno eodemque fonte hausisse videtur Propertius, cum Glauco ad verbum fere consentiens, III. El. VII. 9.

Et mater non justa piae dare debita terrae,
Nec pote cognatos inter humare rogos.
Sed tua nunc volucres *adstant super* ossa marinae.
Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.

Hic iterum Burmannus p. 539. monet, Gulielmum Vlantingium adscripsisse, aves marinas, super ossa Paeti adstantes, esse haliaeetos. Quod etsi ad carminis intelligentiam nihil interest, tamen vel haec animadversio argumento sit, rem non inutilem esse, graecos poetas cum latinis diligenter contendere. Glaucus commemorat mergos, sive fulicas. Alibi commemorantur λάροι, καύηκες, ἀλκυόνες. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 251. Aquila marina in fragmento Euripidis, de quo supra diximus. Caeterum in Anthologia graeca Ἀίδης saepe de sepulcro adhibetur. Philippus ep. XII. Anal. II. p. 215. pontum vocat, ut Aeschylus, Ἀΐδαν

Ἱστὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἄλα πτύχας
Φορτὶς δ' ἐσύρετ' εἰς Ἀΐδαν.

Auctor incertus ep. 735. Anal. T. III. p. 311.

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολιήταις
Ἀνέρα, γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου,
Ἀΐδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος.

Quod defendit Toupius Emend. Vol. III. p. 123. contra lectionem Ἀΐδεω νυχίοιο, quam alii fubftituerunt. Epigr. DCCVIII. Anal. T. III. p. 304. Ὅς σφισι τόνδε τάφιος ἐπεχώσατο, τεῖχισε δ' ἅδαν, h. e. *muro fepulcrum cinxit.* Hefychius in v. Ἀΐδας, τύμβος, τάφος. Idem. Ἀϊδώνια. θανάσιμα, quaecunque ad mortem ac fepulcra fpectant, *Plutonia.* Horat. I. Od. IV. 16.

Jam te premet nox, *fabulaeque* Manes
Et domus exilis Plutonia: *quo fimul* mearis —

Hunc locum primus, quod fciam, Graevius Lect. Hefiod. c. IV. intelligi voluit de fepulcro. Quod ferri poffe negat Mitfcherlichius, doctiffimus hujus carminis interpres, propter appofita, *Manes*, domus *Plutonia*, *meare.* Sed Manes primum huic fententiae minime obftant, ut quos apud tumulos, vel in fepulcris verfari ubique fabulantur poetae. Tibull. I. El. II. 45.

Haec cantu finditque folum, Manesque fepulcris
Elicit, *et tepido devocat offa rogo.*

Propert. II. El. VIII. 19.

Exagitet noſtros Manes, ſectetur et umbras
Inſultetque rogis, calcet et oſſa mea.

Idem II. El. XIII. 32.

Accipiat Manes *parvula teſta meos.*

Neque vero *meare* in ſepulcrum, quicquam habet, quod Graevianam interpretationem impedire poſſit, quamvis de regno Plutonis proprie ſic loqui ſoleant poetae. Memorabilis extat lectionis varietas apud Homer. Il. Ψ. 244.

— εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κεύθωμαι.

Fuerunt, qui ibi legerent, ἄϊδι κλεύθωμαι, quod exponit Scholiaſtes, εἰς ᾅδου τὴν κέλευσιν, ὅ ἐστι τὴν ὁδὸν ποιήσομαι. Cf. Scholia Veneta. Sed Pindarus de ſepulcro ita, Nem. VII. 27.

Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.

Neque aliter Callimachus H. in Dian. 131.

— — — οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.

Quem locum expreſſit Propertius II. El. XIII. 39.

Tu quoque, ſi quando venies ad fata, *memento*
Hoc iter. *ad lapides* cana veni *memores.*

Pentametrum male ita interpolavit Burmannus p. 300.

Molliter *ad lapides*, cara, redire *meos.*

Lapides memores sunt μνήματα, σήματα, monumenta. Venire ad lapides memores i. q. venire ad fata, ἔρχεσθαι ἐπὶ σῆμα, mori: *cana*, πολυχρόνιος. Sophocles Trachin. 884.

Βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
Ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
Οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα;
Πάντ' ἀκήκοας.

Jam *domum exilem* aptius dicere potuit Horatius sepulcrum, quam regnum Plutonis, in quo umbrae exiles versantur. Vide Sophocl. Antig. 891. Electr. 1165. Νυκτὸς δόμον vocat Anyte in ep. XX. Anal. T. I. p. 201. Conf. Agathiae Scholastici ep. LI. Anal. T. III. p. 51. Xenoph. Agesil. c. XI. circa finem: εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο. *Aeterna domus*, pro sepulcro, in Inscriptionibus et epitaphiis latinis passim occurrit. Vide Burmannum ad Anthol. Latin. T. II. p. 106. Hedylus ep. VII. Anal. T. I. p. 484.

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ.

Diodorus Sardianus ep. VIII. Anal. T. II. p. 187.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
Λάϊνα, Κωκύτου τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ,
Οὔτι μ' ἀνήρ, ὁ λέγουσι, κατέκτανεν.

Habemus adeo Cocytum, in vicinia sepulcri strepentem, mirum ut nemini accidere possit,

quare Horatius domum exilem dixerit *Plutoniam*. Sed hujus verbi usum ac significationem jam satis comprobavimus.

Sensus igitur epigrammatis, unde declinavit oratio, huc redit: *Neque* levi arena *me adspergite*, *neque* injecta terra *me in hoc litore* humate. *Mare enim in me saevit*, *meque invenire novit*, *sive* in sicco *jaceam*, *sive in* tumulo. Quare locum hoc modo corrigendum arbitror:

Μή με κόνι κρύψητε· τί γὰρ πάλι; μηδ᾽ ἐπὶ ταύτης
'Ηιόνος ὀγκωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

Catull. Epithal. P. et Th. 153. *neque* injecta tumulabor *mortua* terra. Propert. III. El. XVI. 28.

Me tegat arborea devia terra coma.
Aut humet ignotae cumulus vallatus arenae.
Non juvat in media nomen habere via.

Conf. Agathiae Scholastici ep. LXXXV. Anal. T. III. p. 65. Νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα, Μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ. Pyrrhi tumulum ὀγκωτὸν τάφον vocat Statyllius Flaccus ep. X. Anal. T. II. p. 264. de quo vide Heynium ad Aeneid. XI. 849. Epigramma incerti auctoris apud Reiskium Anthol. Cephal. 108.

'Οστέα δ᾽ ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος.

Auctor incertus ep. DCCVIII. Anal. T. III. p. 304. haud dissimiliter: Ἀμφοτέροις δ' ἐπέθηκε χυτὰν κόνιν Ἱπποδάμεια. Cf. Hom. Il. Z. 464. Sophocles Antig. 255.

Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ·
Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις.

Schol. οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔτυχε, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐπαμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Ejusmodi tumulum χῶμα vocant, σῆμα etiam. Notum est Homeri σῆμα χεύειν. Il. H. 86.

Σῆμά τε οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Idem, τύμβον χεύειν, Il. H. v. 336. — Neque tamen conjecturae meae multum tribuo. Erunt fortasse, qui praeferendam ducant correctionem Jacobsii, Emend. in Epigramm. p. 36. legentis: οὐ μὲν ἐ τὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε, Idem vir doctissimus ultimum distichon ita emendavit:

Χέρσον ἐπεμβαίνειν εἰ μεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
Ἀρκεῖ μοι τραφερῇ μιμνέμεν ὡς ἀτάφῳ.

Vulgata σταθερῇ litus etiam designari potuit. Ἠιόνες σταθεραὶ dicuntur in ep. 434. Anal. T. III. p. 243. τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠϊόνων. Sed in locis tam corruptis plerumque in diversa abeunt Criti-

corum judicia. Multo magis vereor, ne dissentientes habiturus sim viros doctos in corrigendo alio ejusdem auctoris epigrammate, quod nunc describam.

Julii Dioclis Carystii.

Δίκτυά σοι τάδε, Πὰν, ἀνεθήκαμεν ΟΙΚΟΣ ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.
— — — — — — —
Δικτυβόλει. τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε. τῆς γὰρ ἁπάντων,
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

Anthol. Plan. VI. Tit. XV. ep. 14. Anal. T. II. p. 182. Tres fratres Pani dedicant retia sua. Hi vocantur, οἶκος ἀδελφῶν οἱ τρεῖς. Quid aliis accidat, nescio. Mihi nihil ineptius videtur, hac lectione, in qua Brunckium non haesisse, miror. Sed et causa corruptae lectionis, et medela in promtu est. Usus erat auctor epigrammatis rarissimae significationis verbo, quo in errorem inductos esse librarios apparet. Lege:

Δίκτυά σοι τάδε, Πὰν, ἀνεθήκαμεν ΕΥΧΟΣ ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.

Εὖχος h. l. est *res vota ac perſoluta*, hoc eſt, *promiſſa ac reddita*, ἀνάθημα, donarium, de qua verbi vi Lexica tacent. Ita *ranam* dedicatam Nymphis a viatore εὖχος vocat Plato ep. VIII. Anal. T. I. p. 170.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδὸν,
Τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
Χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος, εὖχος ἔθηκεν.

Ita εὔχεσθαι τῷ θεῷ κατά τινος, *deo aliquid vovere*, Graeci dicunt. Plutarch. T. II. p. 294. αἰσθόμενος οὖν ὁ Τέμων τὴν διάνοιαν αὐτῶν ὥρμησε φεύγων, καὶ διέφευγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. Euſtathius ad Homer. p. 1454. 29. Rom. ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι, ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. οὕτω δὲ ὡς εἰκὸς καὶ κατὰ ἑκατὸν βοῶν καὶ λοιπῶν. Hinc εὐκταῖον non modo eſt id, quod precibus expetitur, ſed etiam, quod ex *voto ſolvitur*. Heſychius in v. Εὐκταῖον. τὸ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενον. Idem: Κατευκτὸν, τὴν ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσιν. Inprimis notandum eſt hoc, deos ipſos, quibus vota faciunt homines, paſſim dici εὐκταίους, ut Themis apud Euripidem Med. 168.

Κλύεθ', οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;

Ruhnkenius corrigebat, Θέμιν Ἰχναίαν. Vide

Pierson. ad Moerin. p. 157. Jacobsius Θέμιν ἀνταίαν, Animadv. in Epigr. Vol. II. P. I. p. 365. Sed nihil videtur mutandum. De Luna Hesychius v. Οὐρανίη δ' αἶξ. — ἐπήκοος δέ ἐστιν αὐτὴ ἴσως, ὅτι κατ' ἐνίους ἡ σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται. ταύτῃ δὲ τὰ γύναια ηὔχετο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν. ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι. In ep. XXII. Antipatri Thessalonicensis vulgo legitur:

Αἱ τρεῖς ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
Κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ἑνός εἰσι μία.

Reposuit Brunckius, Κύπριδος εὐκταίης, ad sensum egregie. Hanc lectionem, notatam quoque in Codice Vatic. unice veram habeo.

Δίκτυα igitur trium fratrum, Pani dedicata, communi nomine εὖχος vocat Diocles, quemadmodum eadem γέρας ξυνὸν dixerat Alexander Aetolus ep. I. Anal. T. I. p. 418.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλείτωρ δ' ἐμβυθίων, σοὶ τάδε, Πάν, ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας.

Versus tertius, qui in Codice etiam desideratur, ibi a recentiore manu suppletus est sic:

Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκάλαισι.

Unde certe hoc apparet, ne pentametrum quidem accurate a librariis esse descriptum. Neque enim persuadere mihi possum, auctorem hujus versus tam ineptum fuisse, ut v. 3. δι-

κηρυβόλει invecheret, si v. quidem verbum repetitum animadvertisset. Atqui veram pentametri lectionem debemus Suidae in v. Ἄγκη καὶ Ἄγκεα. περὶ φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. ἢ ἄγκεσι συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Sequitur hinc alterum, in versu tertio, si non omnia, certe haec esse sincera: Δικτυβόλει τούτῳ δέ. Quidni vero librarius ille totum hexametrum, casu omissum, ex alio exemplari fideliter descripserit? Is quidem tali poeta indignus haberi nequit. Neque facile quisquam aliquid desideraturus fuisset, si epigramma hoc modo exaratum invenisset:

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν εὔχος ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.
Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκάλαισι·
Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε. τῆς γὰρ ἁπάντων
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

Jam si quis epigramma, a nobis hoc modo emendatum, comparaverit cum versione Grotiana, statim quidem intelliget, eam lectioni vulgatae, οἶκος ἀδελφῶν, esse accommodatam; idem tamen fatebitur, reliqua ita vertisse virum praeclarum, ut versum tertium, quem

diximus, recentem, et Suidae lectionem judicio suo comprobasse videatur:

Haec fraterna domus *tibi, Pan Tegeaee, sacramus*
Retia de coelo, montibus, atque mari.
Tu fac piscator felix sit in aequoris undis,
Ille leves capiat per juga vasta feras.
Tertius alitibus redeat gravis, o pater, omni
Nam de venatu nos tibi dona damus.

Nunc e magno carminum, quibus idem argumentum pertractatur, numero, (concervavit ea Planudes Lib. IV. Tit. XXII.) unum, quod cum difficili Sophoclis loco componi potest, succedat epigramma.

Zosimi Thasii.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον ἄνθετο θηρῶν
Δᾶμις, καὶ Πίγρης πτηνολέτιν νεφέλην.
Ἁπλότατον δ' ἁλὶ τοῦτο μιτορραφὲς ἀμφίβληστρον
Κλείτωρ, εὐθήρῳ Πανὶ προσευξάμενοι.
Τοὔνεκα, Πὰν, κρατερῷ πόρε Δάμιδι ληΐδα θηρῶν,
Πίγρῃ δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

Anal. T. II. p. 452. Νεφέλη v. 2. est *rete*. Hesychius: Μακούνιον, δίκτυον κιχλῶν, ὅπερ τινες νεφέλην. Aristophanes Av. 526.

Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
"Ιστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
"Ερκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς.

Archias ep. IV. Anthol. Planud. I. Tit. LX. Κόσσυφος ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης. Rete piscatorium, quod μιτοῤῥαφὲς ἀμφίβληστρον vocat Zosimus v. 3. Satyrius Thyillus ep. I. Anal. II. p. 276. τριγλοφόρον χιτῶνα appellat, quemadmodum tela araneae, ab Achille Tatio Lib. II. 117. ἀράχνης χιτὼν, a Philoxeno apud Athen. ἀράχνης πέπλος dicitur. Jon apud Athen. Lib. X. p. 451. λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη. Vide Toupium Ep. Crit. p. 89. Sophocles contra *tunicam*, Centauri sanguine tinctam, quam Dejanira, Nessi fallaciis inducta, Herculi induerat, vocat ἀμφίβληστρον, πέδην, fortasse etiam νεφέλην. Trachin. 1050.

Οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
Πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
Βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
Ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
Πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.

Romae quondam visebatur statua Herculis *tunicati* non Eléo, sed *Sôleo* h. e. Sophocleo habitu, ut egregie nuper Plinium XXXIV. S.

19, 55. emendavit vir perquam ingeniosus in Actis liter. Ienens. a. 1799. Nr. 27. p. 212. Vestem furialem vocat Cicero Tusc. Quaest. II. 8.

Nec tantum invexit tristis Eurystheus mali,
Quantum una vecors Oenei partu edita.
Haec me irretivit veste furiali *inscium.*
Quae lateri inhaerens morsu lacerat *viscera,*
Urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
Jam decolorem sanguinem omnem exsorbuit:
Sic corpus clade horribili absumptum extabuit,
Ipse illigatus peste *interimor* textili.

Convertit Sophoclem Cicero ita, ut verba lectori non annumeraret, sed appenderet, atque adeo quaedam hic immiscuit, quae commode referri possunt ad similem ejusdem dramatis locum v. 831.

Εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ
Χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα,
Πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ,
Ὃν τέκετο θάνατος —

Hic Brunckius verba, φονίᾳ νεφέλᾳ cum Scholiaste explicat τῷ αἵματι, et vertit: *si dolosus furor eum inunxit mortifera Centauri nebula.* Satis obscure! Primum vereor, ne doctissimus Tragici editor falsam significandi potestatem subjecerit verbo χρίει, quod h. l. non *ungendi* sed *stimulandi* aut *pungendi* vim ha-

bere videtur, ut apud Aeschylum Prom. 569. χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος. Hanc nativam esse ac primariam hujus verbi potestatem, egregie docuit Ruhnkenius ad Tim. p. 104. Cicero vertit, *morsu lacerat.* Deinde nihil obstat, quo minus νεφέλη intelligatur de veste illa furiali, Nessi sanguine tincta, de peste *textili*, qua *irretitus*, dolo Centauri, periit Hercules. Verba ita construenda arbitror, εἰ γάρ σφε Κενταύρου δολοποιὸς ἀνάγκα χρίει φονίᾳ νεφέλᾳ, uti mox v. 837.

μελαγχαίτα δ'
Ἄμμιγά νιν αἰκίζει
Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'
Ἐπιζέσαντα.

Praeclare cum utriusque linguae scriptoribus ageretur, si aetatem tulissent *versiones*, quas de graecis exemplis fecerunt Ennius, Cicero, alii. Magnum haec res momentum haberet cum ad interpretationem, tum ad cognoscendam sermonis latini indolem poeticam, quae huic vertendi studio originem debet, ac formam. Sed haec jactura pertinet etiam ad epigrammata graeca, quorum magnam partem a Romanis in linguam patriam conversam esse, satis constat. Nunc solus fere in hunc censum venit Ausonius, qui tamen non interpretis modo, sed emendatoris etiam munere fun-

gi voluit, superatus passim ab Hugone Grotio, qui Graecorum vestigia diligentius et accuratius persecutus est. Exemplum hoc esto!

Incerti.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν
Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου.
Δεξιτερὴν δ' ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
Κωφὸν μὲν δοκέοντ' ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
Ὀστέον ὡς γὰρ ἔπληξεν ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
Πήρωσε, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.
Καὶ πάλιν εἰς Ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
Ἔκλαυσε χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Anal. T. III, p. 249. Vertit Ausonius ep. LXXI. cum hoc titulo: *De Achilla, qui dissecuit calvariam.*

Abjecta in triviis inhumati glabra jacebat
Testa hominis, nudum jam cute calvitium.
Fleverunt alii: fletu non motus Achillas:
Insuper et silicis verbere dissecuit.
Eminus ergo icto rediit lapis ultor ab osse
Auctorisque *sui frontem oculosque petit.*
Sic utinam certos manus impia dirigat ictus,
Auctorem *ut feriant tela retorta suum.*

Comparet mihi aliquis hanc interpretationem cum exemplo graeco, et utri primae deferendae sint, dijudicet. Quam suave est ad cognoscendum illud:

Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου.

Hoc animum non advertit Ausonius. Sed τὸ κρανίον, quod nominare satis habebat epigrammatis auctor, ad nauseam usque expolivit imitator; *glabra* jacebat *testa*, adde, *nudum jam cute calvitium*. Hoc nimirum est sapere! Et sententiam istam in fine additam nemo facile desiderasset. Atqui hic ipse verborum ornatus suspectam reddit lectionem v. 6. *Auctoris*, quod nomen bis deinceps positum esse in tam polito carmine ab Ausonio quis credat? Sed manifesto legendum est:

Actorisque *sui frontem oculosque petit.*

Actor h. l. est is, qui egit lapidem, ὁ ἀφεὶς v. 5. Statius Achill. II. 419:

— *fusae Balearicus* actor *habenae.*

Postea vidi, in editione Jos. Scaligeri a. 1588 jam excusum esse *Actorisque*. Neque tamen in Notis ulla hujus mutationis ratio redditur. Reliquae, quotquot consulere mihi licuit editiones, exhibent *Auctorisque*, quod expungi debet. Versus 8. in quibusdam exemplaribus ita legitur, teste Vineto:

In proprium *ut* redeant *tela retorta* caput.

Haec mera est librariorum interpolatio, utpote qui in illa ejusdem verbi repetitione offenderent. Sed medicina alieno loco adhibita. Nam Ausonius haud dubie ob oculos habuit Ovidium Fast. V. 41.

Fulmina de coeli jaculatus Juppiter arce
Vertit in auctores *pondera vasta* suos.

Enimvero hic etiam in MS. lectionem, et sensui et Latinitati egregie convenientem, *actores*, invenit Vossius, ut monet ad locum Vellejii Pat. II. c. 80. *evitatis, quae jussu hominis pravissimi tela in eum jacta erant.* Ubi nunc vide Ruhnkenium. Quid igitur faciamus? Vereor, ne interdum nimium tribuatur isti aurium fastidio. Utroque loco eadem voce uti potuit Ausonius, ac debuit. Omnino lusum aliquem verborum hic animadvertimus et ingenii. Nam ut *ictum* repetivit, ita *actorem*. Et finis acuminis aliquid habet, quod in exemplo graeco frustra quaeras. Ita paullatim ortum est aculeatum illud epigramma, quod, suspenso gradu incedens, τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ut ille ait. Vide, quae supra de Ausonio diximus, cap. IV.

In epigrammate graeco non omnia satis expedita sunt. Videamus, quomodo haec converterit Grotius :

Viderat in trivio calvam qui forte jacentem,
Debuit humanam qui lacrymare vicem,
In dextram projecit humum, *saxoque petivit:*
Muta fuit vindex attamen illa sui,
Ictaque dissiliens oculi se mittit in orbem,
Et facit hunc lucis tristia damna pati:
Imprudens laesae sic ille satisfacit umbrae,
Tamque suas rectum flet feriisse manus.

Verborum, δεξιτερὴν δ' ἔῤῥιψεν ἐπὶ χθόνα, sensus vix esse potest, *in dextram projecit humum*, quod ipsum me non intelligere fateor. Puto, mentem auctoris hanc esse: impius ille homo, conspecta calva, *manum* (δεξιτερὴν) *conjecit in terram*, ut nimirum lapidem tolleret. Sed magis adhuc haereo in iis, quae leguntur v. 7. Καὶ πάλιν εἰς Ἀΐδην ἐκολάζετο. Haec ad sensum bene vertit Grotius. Quid vero est κολάζεσθαι εἰς Ἀΐδην?

Raro interpreti Anthologiae omnium elegantissimo accidit, ut a vero scriptorum graecorum sensu aberraret. Fortasse in hoc numero reponendum est Niciae epigramma, quod legitur Anal. T. I. p. 249.

Φρουρὸς ἐπὶ σμήνεσσι, Περιστράτου εἵνεκα, μίμνω
Ἐνθάδε, Μαιναλίαν κλιτὺν ἀποπρολιπών,
Κλῶπα μελισσάων δεδοκημένος. ἀλλ' ἀλέασθε
Χεῖρας καὶ ἀγροτέρου κοῦφον ὄρεγμα ποδός.

Hoc epigramma vertit H. Grotius T. II. p. 425.

Maenala cur linquam, mihi causa Peristratus: ejus
Hic mea tutatur cura fidelis opes.
Observo fures examinis: ite manusque
Hinc avidas, tacitos et removete pedes.

Sed verba: ἀλλ' ἀλέασθε — ποδὸς, referenda potius sunt ad custodem examinis, Pana, furibus manuum suarum vim, pedumque celeritatem, si quid auferant, minaciter indicantem: *cavete hanc manum, hos pedes.* Talem admonitionem plerumque adjicere solent dii agrestes, ut Priapus, in ep. II. Antistii, Anal. T. II. p. 284. Ἢν δὲ παρεκβαίης ἐς ἃ μὴ θέμις etc. (quomodo etiam loquitur Lucianus Jud. Voc. T. I. p. 87. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λῃστός ἐστι τὸ δίκαιον.) Ep. CCXXXV. Anal. T. III. p. 198.

ἢν δέ μευ παρακλέῃς
Γνώσῃ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κακοὺς ἀμείβομαι.

Martialis Lib. VIII. ep. XL. ad Priapum:

Furaces, moneo, manus repellas,
Et sylvam domini focis reserves.

Quod legitur v. 4. ὄρεγμα ποδὸς, forte in animo habuit Hesychius in v. Ὄρεγμα, βῆμα, ὅρμημα, ἅλμα. Male Toupius Emend. in Hesychium T. IV. p. 344. corrigit, ῥέγμα, βάμμα. Aeschylus etiam Choeph. 793. scribere potuit βημάτων ὄρεγμα. Sed vide, quae de hoc loco notavit doctissimus interpres, Schützius.

Caput VI.

Epigrammata amatorii argumenti. Vir doctus, qui praefatus est Philodemi Operi de Musica, toto coelo erravit in explicando epigrammate hujus poetae. Auctor non de ape loquitur, sed de puella. Ξανθάριον, *nomen* ὑποκοριστικόν. *Ejusdem puellae mentionem Philodemus fecit in alio epigrammate, quod mutilavit Planudes. Fragmentum graecum apud Ciceronem, compositum cum versu quodam Propertii, corrigitur. Philodemus iterum conjectura tentatus. Quid sit, primo gradu lapsum abire? Archimeli epigramma.* Ἰέναι εἰς ἔπος ἄκρον, *laudis conscendere carmen; quae singularis est in tota Latinitate dictio. — Epigramma M. Argentarii. Formulae,* μύρου ὄζειν, *et* ἐλαίου ὄζειν, *explicantur. Nicostratus apud Stobaeum emendatur. Sequuntur animadversiones in Stratonis, Incerti auctoris, Dionysii Sophistae, et Lucillii, epigrammata.* Γραμματικὸς κερασφόρος, *sive, corniger, Signum quatuor cornibus instructum apud CPolitanos.*

Philodemi.

Ξανθοκηρόπλαστε μυρόχροε μουσοπρόσωπε
　Εὔλαλε διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα πόθων
Ψιλόν μοι χερσὶ δροσιναῖς μύρον ἐν μονοκλίνῳ
　Δεῖ με λιθοδμήτῳ δέ ποτι πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον ἆδε πάλιν μοι
　Ξανθάρεον, ναὶ ναὶ τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος
Οὐ καὶ εἰς, ὠνθρωφοτοκονγλυφος ἐν μονοκλίνῳ
　Δεῖ σε βίου ἀεὶ δύσμορε πετριδίῳ.

Cod. Vatic. p. 454. Sex priores verſus, tanquam integrum epigramma, edidit Brunckius Lect. p. 144. avulſo ultimo diſticho, quod quoniam ſeorſim protulerat Salmaſius Exercit. Plin. p. 850. alius carminis particulam hanc eſſe ſibi perſuadebat vir doctiſſimus. Hoc monuit etiam is, qui praefatus eſt Philodemi Operi de Muſica p. 5. Qui liber quum paucorum in manibus verſetur, operae pretium ſit, verſionem ſcriptoris anonymi prorſus ſingularem, eique ſubjunctam animadverſionem hic repetere. „Adloquitur poeta τὸν βομβύλιον h. e. apem circum ſe ſuſurrantem: *O flave opifex cerae* (Ξάνθ' ὦ κηροπλάστα) *unguentum effundens* (μυρόῤῥοε) *Muſam ore referens, garrule, pulchrum volitantium Cupidinum ſimulacrum, attenua* (ψιλοῦ) *mihi roſcidis tuis manibus unguentum; oportet enim me aliquando immortalium more longo aevo cubare in loculo affabre in petra exciſo: nae, nae, redintegra mihi tuum melos; dulce enim eſt mihi.* At tu, *o foenerator homo*, hoc melos *non audis? In ſaxeo loculo te oportet, miſer, ſine victu habitare.* — Fingit ergo ſibi audito apis bombo ſuccurriſſe, ejusdem miniſterio adparari mel, quod olim condiendo ſuo cadaveri inſerviret: qua recordatione minime perterritus, quin imo exhilaratus, utpote cui mors

nihil quiret ſurripere, ſed potius efficeret, ut immortalium more, nihilo indigentium, longo aevo in ſaxeo loculo cubaret, eandem rogat, ut feſtinet ſibi unguentum ad hoc opus elaborare; atque proinde, ut ſuum iteret bombum, hortatur, adfirmans ſibi gratum illum fore, profecto quia mortem laborum finem in ſuam memoriam revocaret, contra quam divitibus accideret.“ Nemo facile in explicando qualicunque loco magis a veritate unquam aberravit! Fuit alius, qui Ξανθάριον nomen pueri eſſe crederet, dicti a poeta v. 1. ἄγαλμά ξανθοκηρόπλαστον Cupidinis. — Pueri, dominum bibentem cantu exhilarantis, exemplum ſuppeditat Horatius II. Ep. II. 3.

Hic et
Candidus, et talos a vertice pulcher ad imos,
Fiet, eritque tuus nummorum millibus octo,
Verna, miniſteriis ad nutus aptus heriles,
Litterulis Graecis imbutus, idoneus arti
Cuilibet, argilla quidvis imitaberis uda:
Quin etiam canet indoctum, ſed dulce bibenti.

Philodemus igitur puerum iſtum vocare potuiſſet διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων, propter pulchritudinem. Quum enim ἄγαλμα potiſſimum ſignificet ſtatuam, affabre et emendatiſſime elaboratam, factum eſt, ut homines etiam formoſi ἀγάλματα dicerentur; quod imitatus

Petronius c. 126. *mulierem vocavit omnibus ſimulacris emendatiorem.* Platonici pulchri cujuslibet cogitationem mente informatam hoc nomine deſignabant, qua de re egregie diſputat Ruhnkenius ad Tim. p. 4. In pueris autem, qui a cyatho erant, pulchritudinem inprimis ſpectatam fuiſſe, ſatis conſtat. Iidem paſſim dicuntur ταχύνειν, πέτεσθαι. Unde Toupius Emend. in Suidam p. 497. correxit fragmentum Ariſtophanis:

Τάχυνον, πέτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Vulgo, τάχυνον πότον. Fortaſſe hinc etiam emendandus eſt, corruptiſſimus Platonis Comici locus apud Athen. Lib. XV. p. 666. D.

Πρὸς κότταβον παίζειν ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
Τὸ δεῖπνον ὧδε σκευάσω, πάνυ βούλομαι.
'Αλλ' ἄνεμος ἐσταλεὶς θυΐαν παῖς θέον
Φέρε τὴν θυΐαν· αἶρ' ὕδωρ· ποτήρια
Παράθετε.

Caſaubonus correxit v. 3. ἀλλ' ἄγε μόνον vel ὕδωρ στάζ' εἰς θυεῖαν παιδίον! *Age igitur puer aquam infunde in pilam.* Jacobſius Animadv. in Euripidis Trag. p. 136. legit: ἀλλ' ἄγε δὸς ὡς τάχιστα θυΐαν παιστικόν. Niſi verſui aliquid ad integritatem deeſſe videretur, contenderem, hic latere ἀνέμου παιδίον. Suidas in v. 'Ανέμου παιδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων. Toup. Cur. Noviſſim. in Suidam p. 171. ed. Lipſ.

excitat Poll. I. 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ἀνέμου παῖδα. Sed haec a loco, quem tractamus, ut quae maxime, ſunt aliena. Poetam enim non de puero, ſed de *puella* loqui, tam certum eſt, quam quod certiſſimum. Hoc quum etiam animadvertiſſet Schneiderus apud Jacobſ. Animadv. Vol. II. P. I. p. 244. miror, virum doctiſſimum non incidiſſe in veram, quae quidem in manibus erat, epigrammatis lectionem. Corrigit enim:

Ξανθῆ, κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
Ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μόρον.

Quid primae voci, Ξανθῆ, ſubſtituendum ſit, mox videbimus. Utinam tam facilis eſſet ac certa emendatio tertii verſus. Nam illud dicendi genus, ψάλλειν χερσὶ μόρον, vix exemplo aliquo confirmari poterit. Hinc Jacobſius malebat legere μέλος, aut ψάλλον μοι χερσὶν δροσίμαις μύρῳ, *manibus unguento delibutis.* Reliqua a Brunckio aliisque viris doctis probabiliter ſunt reſtituta. Epigramma igitur hoc fere modo legendum eſt:

Ξανθώ κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
Ψιλόν μοι χερσὶ δροσίμαις μύρον· ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ με λιθοδμήτῳ δή ποτε πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον. ᾆδε πάλιν μοι

Ξανθάριον, ναὶ, ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
Οὐκ ἀΐεις; ὦ 'νθρωπε τοκόγλυφος; ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

De τοκογλύφοις vide Hemsterhusium ad Luciani Necyom. p. 472. Heraldi Animadv. in Salmasii Observ. p. 162. Ξανθάριον nomen est ὑποκοριστικὸν puellae, cujus verum nomen erat Ξανθώ. Haec est constans in his verbis flectendi ratio. Philodemus ep. I. Anal. T. II. p. 83. quam primo versu vocaverat Δημὼ, eandem versu quinto appellat Δημάριον. Similiter a Τιμὼ fecit Τιμάριον Meleager ep. LXV. Caeterum eadem puella commemoratur in alio Philodemi epigrammate, quod mutilavit Planudes, Anthol. VII. ep. 52.

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινὶ, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
Λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
Ἔξιθι. μαρτυρίην γὰρ Ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
Ἔμπνουν, καὶ τύκτην κλεῖε, Φιλαινὶ, θύραν.

Hactenus Planudes. Codex Vatic. unum praeterea exhibet distichon, quod, non animadverso levi vitio, ex Apographo Buheriano ita descripsit Brunckius Anal. T. II. p. 87.

Καὶ σὺ, φίλη, ξανθῶ με . . . σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Inesse his verbis nullum fere sensum, facile largimur Jacobsio Animadv. Vol. II. P. I. p. 226. „Quid enim est ξανθῶ? quo sensu ac-

cipiendum est? Vix verbum reperiri poterit, quod apte suppleatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cujus amplexus poeta se ruere fingit, bis appellatur. Pro meo sensu oratio ad ancillam continuatur usque ad verba: σὺ δ' ὦ φιλεράστρια. Quare vide, an poeta scripserit:

Καὶ σὺ φύλαξ ἂν δῶμα... Σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης.
Et tu quidem, o Philaeni, custos in domo maneas. — Tu autem. — Ancillae excubias in limine agentes passim obviae." Aliter rem instituit Grotius, a quo jam suppletum est hoc distichon, T. III. p. 231. Is vertit:

Actibus arcanis testem sine voce lucernam
Palladio nobis rore, Philaeni, rigans,
Egreditor: vivens nam conscius omnis amori
Est odio: atque ipsas, claude, Philaeni, fores.
Intactam quaeso sine me, Phileraſtria. *quin tu*
Foedere de Paphio disce quod est reliquum.

Quid verbo ξανθῷ substituere voluerit Grotius, non apparet. Sed vocem φιλεράστρια pro nomine proprio accepit, adeoque legit, quod etiam a doctissimo Boschio animadversum:

— — — σὺ δ', ὦ Φιλεράστρια, κοίτης
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

At enim, φιλεράστρια non est nomen proprium, sed proba vox, qua Lexica locupletari possunt. Eam reddidimus etiam M. Argentario in epi-

grammate adhuc inedito, quod infra descriptum legitur nr. XXIV. Talia multa in graeca lingua reperiuntur, ut ἑταιρίστρια, θεάτρια, *spectatrix*, apud Aristophanem. Vide Brunck. T. III. p. 281. Valckenar. ad Adoniaz. p. 196. Alibi ἐράστρια occurrit. Neque tamen spernenda est Membranarum scriptura, φιλεράστρι' ἄκοιτις, cui favet Argentarii epigramma. Servata igitur ipsa Codicis lectione, versus ita interpungendi sunt:

Salmas. in not. inedit. ipsit.

Καὶ σὺ, φίλη Ξανθώ, με... σὺ δ', ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις,
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Nihil autem interest, utrum in Vocativo scribas Ξανθώ, an Ξανθοῖ. Vide Schol. ad Apollonium Rhod. III. 1. Sed hic etiam in Codice exaratum est Ξανθῶ, non Ξανθοῖ. — Lepida ista aposiopesis admonet me fragmenti graeci apud Ciceronem Attic. IV. Ep. 16. quod hinc illustrari potest. En totum locum: *Quid aliud novi? et tamen absoluto Gabinio, stomachantes alii judices, hora post, Antiochum Gabinium, nescio quem, e Sopolidis pictoribus, libertum accensum Gabinii, lege Papia condemnarunt; itaque dixit statim reus P. lege majestatis.* οὐ σ' οἶδ' Ἄρης ἅμα Παφίῃ? Ernesti vertit: *nonne scio te, o Mars, consuesse cum Paphia, sive Venere?* Sed vertendum

potius erat: *ignoro, te, o Mars, consuesse cum Venere.* Primum, sublato interrogandi signo, lege:

— οὐ σ' οἶδ', Ἄρες, ἅμα Παφίῃ.

Est enim, nisi fallor, pars pentametri, capite suo truncati. Deinde comparandus Propertius II. El. II. 4.

Cur haec in terris facies humana moratur?
Juppiter, ignoro pristina furta tua.

Unde certe hoc conjicere licet, sententiam istam e proverbii quadam consuetudine interjectam esse orationi, re aliqua plane praeter exspectationem cadente, aut magnam sui mirationem excitante. Confirmatur simul fragmento illo lectio vulgata, *Ignoro*, quam temere Burmannus ad Propertium p. 254. cum aliis obliterare conatus est, scribentibus:

Juppiter, ignosco *pristina furta tua.*

Philodemi.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω, παράκειμαι,
Καὶ σὺ μένεις ἀπλῶς, οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Anal. T. II. p. 84. Aristaenetus I. Ep. XXI. τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης, καὶ σύν-

ἐστι ποθουμένη καθάπερ εὐνοῦχος τὰ ἐρωτικὰ περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων. Vers. 4. Brunckius recepit Toupii conjecturam ἅπλους, quam corroborare videtur Ovidius A. Am. II. 721.

Adſpicies oculos tremulo fulgore micantes,
Ut ſol a liquida ſaepe refulget aqua.
Accedent queſtus, accedet amabile murmur,
Et dulces gemitus, aptaque verba joco.
Sed neque tu dominam, velis majoribus uſus,
Deſine; nec curſus ante eat illa tuos.
Ad metam properate ſimul. tum plena voluptas,
Quum pariter victi femina virque jacent.

His ultimis tamen verbis adducor, ut credam, veram lectionem eſſe, καὶ σὺ μένεις ἀπτὼς, quod melius reſpondere videtur voci παράκειμαι. Alluſit forſitan Philodemus ad ὑπτιασμοὺς palaeſtritarum, et quos vocant, τρόπους χαμαί. Martial. XIV. ep. 201.

Non amo, qui vincit, ſed qui ſuccumbere novit,
Et melius didicit τὴν ἀνακλινοπάλην.

De hoc luctae genere omnino conſulendus eſt Salmaſius Exercit. Plin. p. 205. Saepenumero ſcriptores graeci et latini verba, palaeſtram ejusque ritus ſpectantia, his rebus amatoriis accommodare ſolent. Theocrit. Eid. I. 97.

Κῆπε, τὺ θὴν τον Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Schol. σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου — λυγίσειν,

καταπαλαίσειν τὸν Ἔρωτα. Lucian. Dial. Deor. VII. T. II. p. 221. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε. Hinc explicandus est difficillimus Propertii locus I. El. XIII. 5.

Dum tibi deceptis augetur fama puellis,
Certus et in nullo quaeris amore moram;
Perditus in quadam tardis pallescere curis
Incipis, et primo lapsus abire gradu.

Hoc interpretes ita vulgo intelligunt, ut sit, *ab illo primo constantiae gradu declinare.* Burmannus contra Heinsii correctionem *lassus* unice veram habet. Sed cave aliquid mutes. Sensus est, *nondum* ter dejectus (ab Amore) sed *prima vice* lapsus abis, et victum te fateris. Satis constat, lege prohibitum fuisse, ne quis victor haberetur, anteaquam adversarium ter dejecisset, qui propterea dicitur τριαχθῆναι. Hinc metaphora ducta est. Salmasius l. c. laudat Sophoclis (?) versum de Venere:

Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;

Hoc ad causam Orestis commode transtulit Aeschylus Eumen. v. 584.

Τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.
'Ορέστης.
Ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.
Χορός.
Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

Ὀρέστης.

Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.

Suidas in v. Τριαχθῆναι. λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν. ἢ τὸ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δολιχόν. Victor talis dicitur τριακτὴρ, Aeſchyl. Agamem. 179. invictus ἀτρίακτος, Choeph. 336. Haec res fugit Brodaeum ad Antholog. Wechel. p. 185. ubi explicat Lucillii epigramma (Anal. T. II. p. 321.)

Εἰς ἱερόν ποτ᾽ ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ᾽ ὁ παλαίστης·
Τὸν δ᾽ εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ᾽ ὤλισθεν ἐπ᾽ ἰσχίον· οἱ δ᾽ ἐβόησαν
Τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
Ἀνστὰς δ᾽ ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν. Οὐχὶ τρί᾽ ἐστίν·
Ἓν κεῖμαι, λοιπὸν τἄλλα μέ τις βαλέτω.

Ibi Brodaeus: „οὐχὶ τρί᾽ ἐστίν. lege ἕστην. *ſtant et firma ſunt* duae manus et alter pes. ait enim ὤλισθεν ἐπ᾽ ἰσχίον. ἓν κεῖμαι: unus tantum pes." Mira obſervatio! Grotius egregie vertit:

Venerat ad luctae quondam Milo ſolus honores,
Praetor ei juſſit ſerta repente dari.
Ivit et in coxam cecidit, negat eſſe corona
Hunc dignum populus, qui procul hoſte cadat.
Surgit et exclamat: certatur triplice caſu,
Unus hic eſt. *aliquis, ſi potes,* adde duos.

Quandoquidem ſemel delati ſumus ad compa-

rationem Propertii cum graecis ſcriptoribus, hic ſtatim ſubjiciamus epigramma Archimeli, idque componamus cum quodam Callimachi Romani loco, fortaſſe omnium obſcuriſſimo.

Archimeli.

Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου
Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα.
Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος· εἰ δέ τις αὐτὴν
Εἰσβαίνει, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος.
Ἢν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα χαράξῃς,
Ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν· ἔα στεφάνους.

Anal. T. II. p. 64. Ultimum diſtichon ut olim Planudi, ita recentiore aetate Dorvillio viſum eſt δυσνόητον. Planudes plane omiſit, Dorvillius hunc ſenſum inde eruit: „ſi alias quidem Euripidis tragoedias quis velit aemulari, aſperam inventurus ſit viam, licet appareat levis et facilis: at ſi tentet Medeam, praecipitatum iri talem poetam et omni poetica gloria privatum iri.“ Mira ſane dictio eſt, ἄκρα χαράσσειν, quanquam χαράσσειν pro ſcribere ſatis notum eſt. Hinc Timon Sillographus viros doctos, qui quondam in Muſeo Alexandrino, tanquam magni pretii aves, Mu-

ſarum in cavea incluſi, regio ſumtu alebantur, βυβλιακοὺς χαρακίτας vocavit, teſte Athenaeo Lib. I. c. 19. p. 22. D. ſi vera eſt Caſauboni explicatio. Eo fortaſſe reſpexit Vellej. Pat. I. c. 16. — Neque in his verbis haeſiſſe videtur Dorvillius, (ad Charit. p. 587.) cui pentameter modo obſcurus manebat. Jacobſius contra, vitium in χαράξης quaerens, legit: (Animadv. Vol. II. P. I. p. 193.)

Ἦν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος οὐ παραθρέξῃς
'Αμνήμων κείσῃ νέρθεν —

„Niſi Medeam ſuperaveris, ignotus et inglorius inter umbras verſaberis. Quare tibi ſuadeo, ut totum illud tragoedias ſcribendi negotium omittas." Mihi gravius quoddam ulcus in hoc diſticho latere videtur; cui tamen vel detegendo vel tollendo me imparem eſſe ſentio. Indicabo tamen ſimilem Propertii locum, qui fortaſſe aliis profuerit ad verum inveniendum, II. El. X. 21.:

Ut caput in magnis ubi non eſt tangere ſignis,
Ponitur hic imos ante corona pedes:
Sic nos, nunc inopes laudis conſcendere carmen,
Pauperibus ſacris vilia tura damus.

An ſcripſit Archimelus, κεῖσθαι νέρθεν ἔα στεφάνους? Sed his reliqua non ſatis reſpondent. Relicto igitur epigrammate graeco, illuſtremus potius dictionem, in Latinitate quidem ſingu-

larem, *laudis conſcendere carmen.* Huic pro ſuo quisque ingenio aliam eamque meliorem lectionem ſubſtituere conatus eſt. Palmerius conjecerat, *conſcendere in arcem.* Burmannus, „videntur, ait, viris doctis haec placuiſſe propter verbum *conſcendere.* quo illecti *conſcendere currum* divinare poſſemus, ut Marklando etiam in mentem venerat.“ Talia apud Pindarum invenias v. c. Pyth. II. 113.

Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον, ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων.

Eldickii, Oudendorpii, aliorumque Criticorum conjecturas collegit Burmannus. Sed ſatius erat, fontem graecum indicare, unde haec ducta ſunt. Recte Vulpius, *eſſe hoc unum ex Propertii ſingularibus* adfirmavit, quod fortaſſe a Callimacho vel Phileta derivaverit. Enimvero Propertius non adeo ſe addixerat his poetis, ut, in conformanda inprimis ad Graecorum exemplum lingua vernacula, reliquos Elegiarum ſcriptores non curaret. Quidni imitari is potuerit Alexandrum Aetolum, cujus hoc extat fragmentum apud Athenaeum Lib. XV. p. 699. C.

Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων·

Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
Ξεῖνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

Haec est palmaria Casauboni emendatio, (pro eo, quod vulgo legitur, δεῖ σε πόσα κρονίων) ad cujus elegantiam nihil comparari posse statuit etiam Valckenarius Diatr. p. 279. Ἰέναι εἰς ἄκρον ἔπος, sive εἰς ἄκρον ἐπέων, ut dicendum potius fuit, verti ad verbum fere potest, *conscendere carmen*. Hoc profecto aeque dicere potuit Propertius, atque *percutere lyrae carmen* et similia. — Lectio Ἀγαθοκλῆος debetur Jacobsio, qui legit, τόνδ' Ἀγαθοκλῆος, Animadv. in Epigramm. Vol. I. P. II. p. 245. —

Marci Argentarii.

Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον εὔδεις,
Ἔγρεο, καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον,
Ὃν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραινόμενον δὲ πρὸς ἠῶ
Ὄψεαι, ὑμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

Anal. T. II. p. 269. Vers. 1. Planudes reposuit, ἡδύπνοιε. Eidem debemus lectionem, μύρον εὔδεις, cujus vim non assequor. Elegantior est codicis lectio, μύρον ὄσδεις. Sed malim corrigere:

Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρου ὄσδεις.

Thomas M. in v. Μύρου ὄζει Ἀττικοί, οὐ μῦρον. Grotius eleganter vertit:

Quamquam Arabum messes somnus tuus, Isias, halat,
Sis vigil, et capias haec, rogo, serta manu.
Si sapis, haec nostrae tibi sunt aetatis imago:
Sic hodie florent, cras sine honore jacent.

Contra ἐλαίου ὄζειν dicuntur viri, palaestrae studio dediti. Xenophon. Sympos. c. II. §. 3. αἱ μέντοι γυναῖκες, ἄλλως τε καὶ ἣν (ὅταν) νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, ὥσπερ ἡ Νικηράτου καὶ Κριτοβούλου, μύρου μέν τι καὶ προσδέονται. αὗται γὰρ τούτου ὄζουσιν. ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παροῦσα ἡδίων, ἢ μύρου γυναιξί, καὶ ἀποῦσα ποθεινοτέρα. Hinc explicandus Nicostrati locus apud Jo. Stobaeum Serm. LXXII. p. 445. Πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμυθίῳ, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ ὑπογραφῆς, καὶ ἄλλου χρώματος ζωγραφοῦντος καὶ ἀφανίζοντος τὰς ὄψεις. Gesnerus vitium quaerit in verbo δεηθῆναι. Idem facit Fr. Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 150. Ille corrigit δευθῆναι, hic ἀλειφθῆναι. Nos retineamus vulgatam, quam confirmat Xenophon. Lego: Πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμυθίου, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ (ὑποφθαλμίου) ὑπογραφῆς. Xenophon. Cyrop. I. c. III. 2. Καὶ ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν

ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. Athenaeus de Sophocle L. XV. p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρησὶ (ἐν Κρίσει) τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Callimachus H. in Pallad. 15.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως

(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)

Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτριν· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.

Vide Spanhem. Obſervat. p. 611. Ad epigramma M. Argentarii inprimis pertinent verſus Propertii II. El. XXIX. 15.

Quae quum Sidoniae nocturna ligamina mitrae

Solverit, atque oculos moverit illa graves:

Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores,

Sed quos ipſe ſuis fecit Amor manibus.

Perictyone apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 486. οὐδ' ἀλείψεται Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα. Heſiod. Scut. Herc. 7.

Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων

Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Stratonis.

Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ,
"Αγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ.
Ἦ με πόθος ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου;
Μοῦνον ἐπεί με λιπὼν εἰς ἰδίην ἔφυγεν.
Χθιζὸς ἔβη Διόδωρος, ὃς εἰ πάλι μὴ ταχὺς ἔλθοι,
Οὐκ ἔτι μουνολεχεῖς κοίτας ἀνεξόμεθα.

Anal. T. II. p. 375. Lect. p. 214. In Codice Vatic. versus 3. legitur ita:

ἢ με ΚΑΤΟΤΝ ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

In his quidvis aliud lateat, quam πόθος, quod recepit Brunckius. Levi admodum mutatione facta, vera, nisi fallor, lectio evadet haec:

"Αγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,
"Η με ΧΑΤΟΤΝΤ' ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

Homer. Odyss. B. 249. de Penelope:

Οὔ κεν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ'.

Apollonius Rhod. I. 887. τὰ δὲ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος. Propert. IV. El. III. 27. *Diceris et macie vultum tenuasse: sed opto E desiderio sit color ille meo.*

Incerti.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανείκελος, ὦ Διόδωρε,
Οὑμὸς ἔρως, ἀσαφεῖ κρινόμενος πελάγει.
Καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν· ἄλλοτε δ' αὖτε
Εὔδιος ἀβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι.
Τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν
Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΚΥΜΑΤΙ πλαζόμενος.
Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες σκοπὸν, ἢ πάλι μίσους,
Ὡς εἰδῶ, ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Anal. T. III. p. 157. Ante Brunckium edidit Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 85. ad locum Hesiodi Op. et D. v. 550. Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι. Elegans epigramma, cui levem maculam adsperſit librariorum incuria. Neque enim probabile eſt, auctorem ter deinceps poſuiſſe vocem κῦμα. Scribendum haud dubie v. 6.

Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΧΕΙΜΑΤΙ πλαζόμενος.

Euripides Androm. 885. Ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς. Alcaeus apud Heraclid. Ponticum de Allegor. Homeri p. 13. ed. Schow.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν. ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
Ναΐ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ.
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.

Vide Mitſcherlich. ad Horatii I. Carm. XIV. Egregie C. Nepos de Attico, c. 10. *Quodſi gubernator praecipua laude fertur, qui navem ex hieme marique ſcopuloſo ſervat: cur non ſingularis ejus exiſtimetur prudentia, qui ex tot tamque gravibus* procellis civilibus, *ad incolumitatem pervenit?* Caeterum verba, χειμὼν, χεῖμα, χειμάζεσθαι, non ſolum de amore, ſed de aliis etiam animi corporisque morbis gravioribus uſurpari ſolent, docente Valckenario ad Eurip. Hipp. p. 198. Sophoclis Ajax v. 207. θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας, quod λύσσης πνεῦμα μάργον vocat Aeſchyl. Prometh. v. 889. Lucret. III. v. 491.

quia vis morbi diſtracta per artus
Turbat agens animam, ſpumans ut in aequore ſalſo
Ventorum validis ferveſcit viribus unda.

Satis motus eſt Euripidis verſus, Oreſt. 279. in quo pronuntiando lapſus eſt Hegelochus:

Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Alius ejusdem fabulae locus v. 340. ſollicitari fortaſſe non debebat a viro ingenioſo:

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε
Δεινῶν πόνων, ὡς πόντου,
Λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.

Ita interpungendi videntur hi versus: δαίμων κατέκλυσε (ὄλβον) δεινῶν πόνων ἐν κύμασι, ὡς πόντου ἐν κύμασι. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 283. Quid sit χειμάζεσθαι ἔρωτι, optime expressit Catull. Epithal. P. et Th. 97.

Qualibus incensam jactastis mente puellam
Fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem.

Dionysii Sophistae.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς,
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.
Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀραμένη, κομίσαις στήθεσι χιονέοις.
Εἴθε κρίνον γενόμην λευκόχροον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀραμένη, μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

Hoc epigramma ita constituit Planudes Lib. VII. ep. 117. e tribus diversorum auctorum distichis, quorum primum ἀδέσποτον est, secundum, quod inscribitur ἀδέσποτον ὁμοίως, hoc modo in Codice legitur:

Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀρσαμένη χαρίσῃ στήθεσι χιονέοις.

Nulla igitur ratio erat, cur Brunckius secundum distichon conjuncte cum priori ederet Anal. T. III. p. 162. Idem Lect. p. 262. „ter-

tium, ait, in membranis non comparet, et spurium videtur; forte ipsius est Planudis, qui sua sibi habeat. Adumbratum est e veteri scolio, quod habes T. I. p. 158. XIX. " Sed non spurii sunt, nec Planudei hi versus, quos, sicut in Codice leguntur, describam:

Θεοφάνους ἐρωτικόν.

Εἴθε κρίνον γενόμην ἀγέννακον, ὄφρά με χερσὶν
'Αρσαμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

Exemplo hoc etiam carmen est, quanta omnino Planudis audacia fuerit ac temeritas non modo in corrigendis epigrammatis, sed etiam in mutandis auctorum nominibus. Dionysii Sophistae distichon est, quod praecedit. Hinc sequentes versus, quorum auctores ignorabat Criticus Cpolitanus, inscripsit τοῦ αὐτοῦ.

Lucillii.

Εἰς γραμματικὸν κερασφόρον.

'Εξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
"Ενδον ἔχων πολλοὺς σῆς 'Ελένης Πάριδας.

Anal. T. II. p. 318. Planudes lemma, quod huic epigrammati praefixum est, transtulit ad aliud ejusdem auctoris distichon, Anal. II. p. 327. XLIX. (vid. Lect. p. 201.)

Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναται — ποτὲ εἶναι,
'Οργὴν καὶ μῆνιν καὶ χόλον εὐθὺς ἔχων.

In Codice enim lacuna eſt poſt δύναται, quam explevit Planudes, addenda voce ἄρτιος. Hunc ſecutus Grotius vertit:

In Grammaticum intractabilem.

Grammaticis qui ſit ſanum caput, his quibus artis
Auſpicium faciant lis gravis, ira, furor.

Sed quis unquam hominem intractabilem, aut moroſum κερασφόρον dixit? Contra mariti, quorum uxores male audiebant, jam Artemidori aetate hoc nomine deriſi, Onirocrit. Lib. II. c. 11 ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποιήσει. Vid. Salmaſ. ad Tertull. de Pallio p. 338. et Menagium in Lexic. Etym. v. *Corne*. Menagii haud aliena eſt ſententia, Gallis hanc dictionem primum innotuiſſe Conſtantinopoli tempore expeditionum ſacrarum. Ibi enim hoc irriſionis genus omnibus lippis ac tonſoribus notum fuiſſe, cum aliunde conſtat, tum ſignum docet viri, quatuor cornibus ornati, ad quod accedere ſolebant, qui uxorum pudicitiam ſuſpectam haberent, mariti, plerumque hoc experimento cornuti declarati: ὅστις γὰρ εἶχεν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι κερατίαν, ἡνίκα ἐλθὼν προσέγγιζε τῇ στήλῃ, εἰ ἦν, ὡς ὑπελαμβάνετο, ἐγύριζε ἡ στήλη ἐκ τρίτου, εἰ δὲ οὐκ ἦν, ἵστατο ἀκίνητη, ut ſcribit Codi-

nus de Or. Conftant. n. 125. Vide Heyne in Comment. Soc. Reg. Gottingenfis T. XI. p. 27. et T. XII. p. 287. Spanhem. de Ufu et Praeft. Num. Differt. V. p. 573. Hinc intelligitur, quid fibi voluerit Scholiaftes, ad Palladae epigramma: Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται, Anthol. Lib. I. Tit. XVII. ep. II. ita in Codice fcribens: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν, νομίζω ὅτι κερᾶ ἦν παράξενος, quod corrige fodes, νομίζω, ὅτι κερατᾶς ἦν παρὰ ξένου, *cornutus redditus erat ab hofpite bonus Grammaticus, ut Menelaus a Paride.* Byzantinis enim homo cornutus κερατίας dicebatur et κερατᾶς. Ad talem maritum fpectare etiam videtur Parmenionis, five Callicteris Mantifii epigramma XXXVI. Antholog. Lib. II. Tit. XLVII. Anal. T. II. p. 294.

Ὅστις ἔσω πυροὺς καταλαμβάνει οὐκ ἀγοράζων,
Κείνου Ἀμαλθείας ἡ γυνή ἐστι κέρας.

Brunckius hoc diftichon comparat cum alio Parmenionis epigrammate, quod edidit in Lect. p. 177. Hoc ita in Apographo legitur:

Αὐτῷ τις γήμας πιθανὴν τῷ γείτονι ῥέγχει,
Καὶ τρέφεται. τοῦτ' ἦν εὔκολος ἐργασία,
Μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν, ἀλλ' εὐστομάχως ἀπορέγχειν,
Ἀλλοτρίῳ δαπάνῃ πλούσια βοσκόμενον.

Quae fatis plana funt et aperta. Brunckius, qui in Apographo Buher. v. 1. invenerat αὐ-

τῷ τῇ, nomen viri in his latere ratus, versus illos, sensu carentes, in Commentarium rejecit. Simile negotium, mutatis tamen personis, transigit Gnatho apud Terentium Eunuch. Act. V. fin. ubi deridendum ac comedendum tradit Phaedriae Thrasonem:

— principio et habet quod det, et dat nemo largius.
Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctesque et dies:
Neque tu istum metuas, ne amet mulier: pellas facile ubi velis.

Caput VII.

Disputatur de fabulis aliquot Menandri ad epigramma Agathiae Scholastici. Πολέμων *non est titulus comoediae peculiaris, sed persona dramatis, quod* Περικειρομένη *vocatur, auctoribus Agathia et Frontone. Agathias rem ita proponit, ut probabile fiat, eandem hanc fabulam esse, atque* Ῥαπιζομένην. *Hoc confirmare videntur Propertius, Tibullus et Ovidius. Neque huic sententiae obstant Dialogi Meretricii. An ad idem argumentum referenda sit* Γλυκέρα? *Jos. Scaligerum in vertendo epigrammate graeco longe superavit Hugo Grotius.*

Agathiae Scholastici.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
Κείραντα γλυκεροὺς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
Βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο.
Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,
Μάστιζε ῥαδινῆς ἄψεα θηλυτέρης.
Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα. τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον.
Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε. μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Ἀλλ' ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ. αὐτὰρ ἔγωγε
ΔΥΣΚΟΛΟΣ, οὐχ ὁρόων τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

Antholog. Planud. VII. ep. 30. Anal. T. III. p. 33. Quae literis majusculis exprimenda curavimus tria verba, totidem sunt tituli fabularum Menandri. Hoc, si a Περικειρομένη discesseris, quam indicaverat Fabricius Bibl. Graec. Vol. IV. p. 369. primus omnium animadvertisse sibi videbatur Toupius Epist. Crit. p. 28. ed. Lips. addens: „has graecas venustates nemo adsequi poterit, nisi qui in veterum scriptis probe subactus atque exercitatus fuerit: quod paucorum hominum est." Atqui diu ante Toupium has venustates assecuti erant magni sane in paucis viri, Josephus Scaliger, et Hugo Grotius, ut mox videbimus. Notae sunt Menandri Μισούμενος et Δύσκολος. Tertiam, quae Περικειρομένη inscripta fuerit, praeter Agathiam Scholasticum et Frontonem ep. II. Anal. T. II. p. 346. nemo hoc nomine laudavit. Sed in indice fabularum Menandri commemoratur etiam Πολέμων, hanc solam ob causam, quod Philostratus Epist. XXVI. narrat, id quod confirmat Agathias, amatorem crines puellae *carpentem* in Comoedia, dictum fuisse Polemonem. Lepidum commentum! Una eademque fabula est Πολέμων, et Περικειρομένη. Jam accuratius rem examinanti, haud dubie apparebit, miseram istam puellam apud Menandrum non modo *comis privatam* fuisse a

Polemone, sed etiam *plagis irrigatam*. Dicit enim manifesto Agathias Scholasticus:

Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,

Μάστιξε ῥαδινῆς ἄψεα θηλυτέρης.

Hinc suspicio oritur, ad idem argumentum referendam esse aliam Menandri fabulam, in qua ejusmodi aliquid accidisse titulus ipse testatur. Cui non audita ἡ Ῥαπιζομένη? Vereor sane, ne temeritatis nomine suspectus fiam. Sed in manibus sunt testes gravissimi, Elegiographorum inter Romanos principes, Ovidius, Tibullus, Propertius, qui rem eodem fere modo, quo Agathias, uberius tamen exponunt. Perpetraverat Polemon, quod nemini dubium videri potest, facinus illud, stimulis Zelotypiae incensus. Qui majori fortasse jure Cynthiam perfidiae insimulabat Propertius, se tamen non militis, sed poetarum more levitatem istam vindicaturum esse minatur his verbis II. El. V. 21. (II. El. IV. 21.)

Nec tibi perjuro scindam de corpore vestem,
Nec mea praeclusas fregerit ira fores:
Nec tibi connexos iratus carpere crines,
Nec duris ausim laedere pollicibus.
Rusticus haec aliquis tam turpia proelia *quaerat,*
Cujus non hederae circuiere caput.

Respexisse Propertium ad Menandri fabulas

dicam an fabulam? tam certum est, quam quod certissimum. Quis non in verbis:

Nec tibi connexos iratus carpere crines,

τὴν Περικειρομένην agnoscat? Aut cui non in mentem redeat ἡ Ῥαπιζομένη, legenti pentametrum:

Nec duris ausim laedere pollicibus?

Menandri etiam scenam redolent illa, *scindere de corpore vestem*, περισχίζειν τὸ ἱμάτιον, περιῤῥηγνῦναι τὴν ἐσθῆτα, (Terent. Eunuch. IV. Scen. III. *Vestem omnem miserae discidit, tum ipsam capillo conscidit;*) et *frangere fores praeclusas*, ἀράσσειν τὴν αὔλιον. Mores autem istorum hominum, qui, finito aliquo stipendio, per Graeciae civitates, Philemonis et Menandri aetate, vagantes, Baccho et Veneri litabant, Thrasonis, Polemonis, ac similium, egregie repraesentat *rusticus, cujus non hederae circuiere caput.* Talem hominem Plutarchus vocat ἀπάρυφον, et ἄγροικον, φορίνην παχεῖαν φέροντα. Tom. I. p. 98. ed. Steph. Sed omnem fere dubitationem tollunt *Dialogi Meretricii*, Luciano vulgo adscripti, quos ex eodem fonte ductos esse dudum monuit Berglerus ad Alciphronem, octavus inprimis, et decimus quintus, ad Ῥαπιζομένην spectantes. Vix unum alterumve verbum, quod non expresserit imitando (Menandrum) Propertius, deprehendi-

mus in his Dialogi VIII. T. III. p. 299. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν. Similem amatoris actum, ſed apertam januam obſervantis, caeterum plorantis, pulſantis, interfecturum ſe puellam minantis, veſtem diſcindentis, in altera Dialogi parte exponit Ampelis: ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεῳγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεῤῥήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας. Redit tota diſputatio eo, ut perſuadeat Chryſidi, male habitae ab amatore, Ampelis, ſine ira, plagis et rixis frigere Venerem, *veri* haec eſſe ſigna *caloris*. Ναὶ ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. Hunc etiam locum eleganter, ſed mutatis perſonarum partibus, tractavit Propertius III. El. VIII.

Dulcis ad extremas fuerat mihi rixa lucernas,
Vocis et inſanae tot maledicta tuae.
Dum furibunda mero menſam procellis, *et in me*
Projicis inſana cymbia plena manu.
Tu vero noſtros audax invade capillos.

Et mea formosis unguibus ora nota.
Tu minitare oculos subjecta exurere flamma,
Fac mea rescisso pectora nuda sinu.
Nimirum veri *dantur mihi* signa caloris:
Nam sine amore gravi femina nulla dolet.

Lucianus: τί λέγεις ἀεὶ ῥαπίζειν με; — Οὐχὶ ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέπεις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἴ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις; Summam totius orationis his verbis complexus est Propertius v. 33.

Aut tecum, aut pro te mihi cum rivalibus arma
Semper erunt: in te pax mihi nulla placet.

Ad eundem locum pertinet dialogus inter Meretricios XV. Hoc confirmare inprimis videtur distichon secundum:

Dum furibunda mero mensam procellis, *et* in me
Projicis *insana* cymbia *plena manu*.

Idem enim fecisse militem Aetolum, *magnum* Crocalae amatorem, Dinomachum, narrat Parthenis Dialog. XV. p. 322. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐῤῥάπισέ με, αὐλήσασαν εὑρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας, sive, quae mea est conjectura, ἐπισείσας, vibrans, *projiciens*. Philemon Fragm. p. 119. Bentl.

—— ἐπειδὴ δ' ἡ Ῥόδη

Κυμβίον ἀκράτου κατασέεισιχ' ὑμῖν ἄνω.

En alteram Cynthiam! — Fores etiam perfregerat Dinomachus cum suis, ut mox refert Parthenis: ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοὴ, ἡ αὔλιος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί.

Nec mea praeclusas fregerit ira fores.

Haec tamen in diversis comoediis peragi potuisse, largior. Sed unam modo fabulam fuisse τὴν Περικειρομένην atque τὴν Ῥαπιζομένην, in eaque militem simul fores perfregisse, et capillos carpsisse, et puellam verberasse, hoc ut credam, non Agathiae solum et Propertii, sed Tibulli etiam me movet auctoritas, quo nemo elegantius et accuratius argumentum fabulae, de qua agimus, expressit I. El. X. 49.

Pace bidens vomerque vigent: at tristia duri
Militis in tenebris occupat arma situs.
Rusticus e lucoque vehit, male sobrius ipse
Uxorem plaustro progeniemque domum.
Sed Veneris tunc bella calent; scissosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores.
Flet teneras subtusa genas; sed victor et ipse
Flet, sibi dementes tam valuisse manus.
At lascivus Amor rixae mala verba ministrat
Inter et iratum *lentus utrumque sedet.*

Haec non domestica, sed peregrina esse, et trans mare petita, per se probabile erat. Nunc res extra omnem dubitationis aleam posita videtur. Notandum inprimis illud: *sed victor et ipse Flet, sibi dementes tam valuisse manus.* E contextu orationis colligas, haec locum habuisse in Ῥαπιζομένῃ, tanquam peculiari et a Περικειρομένῃ diversa fabula. Sed refragatur huic sententiae Philostratus, qui talem palinodiam cecinisse Polemonem in Περικειρομένῃ, disertis verbis narrat Epistol. XXVI. p. 924. ed. Olear. Οὔτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὔτε αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Quodsi igitur, quae nostra est sententia, non diversae fuerunt istae fabulae, sed diversi modo ejusdem comoediae tituli, Philostratus minime discedit a Tibullo, sed admirabili quodam concentu cum eo conspirat. Quae media inter *scissos capillos*, et, *Flet teneras subtusa genas*, interjecta sunt verba:

Femina perfractas conqueriturque fores,

ea quis credat ad aliam comoediam spectare? Sed pentametrum hunc arctius etiam, quam vulgata, cum *scissis capillis* copulat memorabilis Corvin. lectio:

— — *scissisque capillis*

Femina perfractas esse fores queritur,

de qua vide accurate disputantem doctissimum interpretem Observ. p. 92. ed. II. Idem recte, quam Scaliger reposuerat, lectionem *suffusa* v. 55. rejecit. Femina *teneras* subtusa *genas*, est Menandri Ῥαπιζομένη, scissis simul capillis fores perfractas esse querens. Admiremur autem ingenium Tibulli, hunc etiam locum summa cum suavitate tractantis, et in rem suam convertentis. Ipse militatum abiturus, a quo negotio mores humanissimi poetae maxime abhorrebant, primum quidem personae militis convenienter, (ut Polemon alter, nova stipendia meriturus) inter pacis commoda refert ista *Veneris bella ferocia*; mox tamen resipiscens et hanc quoque ferociam detestans, addit;

Ah lapis est ferrumque, suam quicunque puellam
Verberat; *e coelo deripit ille deos.*
Sit satis, e membris tenuem rescindere vestem
Sit satis, ornatus dissoluisse comae:
Sit lacrymas movisse satis; quater ille beatus,
Quoi tenera irato *flere puella potest.*
Sed manibus qui saevus erit, scutumque sudemque
Is gerat, *et miti sit procul a Venere.*
At nobis, Pax alma, veni, spicamque teneto;
Perpluat et pomis candidus ante sinus.

Non videmus, Tibullum egregie confirmare,

quod propositum a nobis est, Menandrum haec omnia una eademque fabula peregisse? Satis est, vestem rescindere, ornatus comae dissolvere, lacrymas movere; sed verberare puellam, et capillos ejus carpere, militis est, ab omni humanitatis sensu alieni. Idem igitur existimandum de hoc loco Ovidii A. A. III. 565.

Ille vetus miles sensim et sapienter amabit;
Multaque tironi non patienda feret.
Nec franget postes, nec saevis ignibus uret;
Nec dominae teneras appetet ungue genas.
Nec scindet tunicasve suas tunicasve puellae:
Nec raptus flendi causa capillus erit.

Sed ut rem ad liquidum confessumque perducamus, in scenam tandem producenda est puella Ῥαπιζομένη, quae *fingitur*, Ovidii, Amor. I. El. VII.

Adde manus in vincla meas, meruere catenas,
Dum furor omnis abit, si quis amicus ades,
Nam furor in dominam temeraria brachia movit,
Flet mea vesana laesa puella manu.

Tunc ego vel caros potui violare parentes:
Saeva vel in sanctos verbera ferre Deos. —
Ergo ego digestos potui laniare capillos:
Nec dominam motae dedecuere comae? —

Nonne satis fuerat timidae inclamasse puellae,
Nec nimium rigidas intonuisse minas?
Aut tunicam summa deducere turpiter ora
Ad mediam? *mediae zona tulisset opem.*

At nunc sustinui, raptis a fronte capillis,
Ferreus ingenuas ungue notare genas. —
Ter tamen ante pedes volui procumbere supplex:
Ter formidatas repulit illa manus.

At tu, ne dubita, *minuet vindicta dolorem,*
Protinus in vultus unguibus ire meos.
Nec nostris oculis, nec nostris parce capillis:
Quamlibet infirmas adjuvet ira manus.

Quae leviter et quasi praetereuntes attigerunt Tibullus et Propertius, ea omnia, uno carmine complexus, peculiariter exposuit Ovidius. Ista enim sententiarum, verborum etiam similitudo, nonne testatur, cuncta ex eodem fonte profluxisse? Tibullus dixerat: *suam quicunque puellam Verberat, e coelo deripit ille deos.* Hoc Ovidius ita exprimit: *Tunc potui — Saeva vel in sanctos verbera ferre deos.* Inprimis autem hoc animadverti velim, Ovidium haud aliter, quam Propertium ac Tibullum, raptis a fronte capillis statim subjungere genas ungue notatas, eundemque ante

pedes procumbere, re commissa, supplicem, ut Polemon apud Menandrum κλαίει καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει, teste Philostrato, cui adsentitur Tibullus. Postremi denique Nasonis versus, qui egregie respondent loco Propertii III. El. VIII. v. 5 — 7. quem supra descripsimus, inclinant animum, ut credam, talem fuisse Polemonis apud Menandrum orationem, posteaquam ad sanam mentem rediisset, et genibus puellae supplex accidisset. Argumentum enim fabulae hoc fuisse videtur: Polemon puellam, bello captam, secum abduxerat Athenas. Eam quum aliquando domi non invenisset, forte ad convivium aliquod invitatam, eo properat statim homo ζηλότυπος, fores effringit, puellam verberat, vestem ejus rescindit, crines carpit. Mox se injuriam fecisse innocenti intelligens, ad genua flentis procumbit, plorat, tondendum se verberandumque praebet, donec tandem coiret gratia male sarta:

At lascivus Amor rixae mala verba ministrat,
Inter et iratum lentus utrumque sedet.

Haec igitur quum satis probabilia mihi videantur, vereor, ne doctissimus Boettiger in praeclara disputatione de Menandri fabulis ad Terentii Eunuch. p. 59. seq. auctoritati virorum praestantissimorum, Wesselingii ac Tou-

pii, plus tribuerit, quam res et veritas patiatur. Idem fere accidit Fabricio, pressius insistenti vestigiis Josephi Scaligeri, qui epigramma Agathiae Scholastici hoc modo vertit, Opusc. Var. p. 257.

Quod Polemo ille facit, Glyceres *qui conjugis aufert*
In Thymela crines, docte Menandre, tuas;
Hoc novus instituit Polemo meus. Ille Rhodanthes
Audaci cultas abstulit ungue comas.
Criminibus Tragicis mutavit Comica gesta,
Inflixit tenerae verbera saeva cuti.
Ah scelus indignum! *Nostros miserata dolores*
Quod tantum admisit turpe puella nefas?
Proh dolor. Exsculpensque oculos radicitus ambo
Invidiae informes duxit in ore notas.
Si tamen is fuerit Misumenos: *ast ego contra*
Dyscolos, *aspiciens nec* Pericironienen.

Haec versio mirum in modum discedit a graeco exemplo. Ac primum quidem satis apparet, Scaligerum, mutata lectione vulgata v. γλυκεροὺς πλοκάμους, in qua et alius offendere possit, legisse:

Κείραντα Γλυκέρας τῆς ἀλόχου πλοκάμους.

Quod arripuisse videtur Fabricius, Bibl. Gr. Vol. II. p. 467. ed. Harles. ubi haec scribit: „Πολέμων, Philostr. Epist. 26. (Meursii ed. 253) Agathias in epigrammate Lib. VII. Anthol. p. 588. latina versio Josi Scaligeri: *Quod Polemo ille facit, Glyceres quae conjugis aufert;*

in Thymela crines, docte Menandre, tua. Eadem comoedia Menandri fuiſſe videtur, quam ſupra memorabam, Γλυκέρα." Satis probaſſe nobis videmur, nullam Menandrum fabulam docuiſſe, *Polemonis* nomine inſcriptam, ſed hanc perſonam pertinere ad Περικειρομένην, ſive Ῥαπιζομένην. Reliquum eſt, ut demonſtremus, diverſa etiam dramata fuiſſe Γλυκέραν, et Ῥαπιζομένην, (ſive, Περικειρομένην) ne quis, Scaligeri auctoritate abuſus, duplicem hanc confundat comoediam, et unam modo ejusdemque argumenti fabulam fuiſſe arbitretur. Sed haec facilis eſt defenſio! Inter Alciphronis Epiſtolas una extat Glycerae (Lib. II. ep. IV.) ad Menandrum ſcripta, qua id, quod volumus, optime comprobatur. Leguntur ibi inter alia haec: ὥστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, ὅπως εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς εὐτρεπισμένα τὰ δράματα ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον, οὐ δημοκρατικὸν ὡς οἶσθα· εἴτε Θαΐδας, εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυλέοντα, εἴτε Ἐπιτρέποντας, εἴτε Ῥαπιζομένην, εἴτε Σικυώνιον. Mox addit Glycera: πάντως δέομαι, Μένανδρε, κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ με γέγραφας. Dubitari non poteſt, quin hic ſignificetur Fabula Γλυκέρα, quam memoravit Priſcianus,

plane illa diversa a Ῥαπιζομένῃ. quo sponte efficitur hoc, Scaligeri emendationem, facilem caeteroquin atque elegantem, hactenus modo probandam esse, si ponamus, Menandrum Glycerae nomen pluribus comoediis intexuisse.

Turbas istas in Fabula graeca excitaverat ἡ ζηλοτυπία. Eadem ad simile facinus perpetrandum adegit Polemonem alterum, de quo loquitur Agathias Scholasticus. In verbis adeo, Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα, totius epigrammatis cardo vertitur. Vim hujus sententiae minime assecutus est Scaliger, vertens: *Ah scelus indignum!* Sed hic levis est prae alio hujus versionis naevo. Posteaquam narrasset Agathias, Polemonem suum, zelotypiae oestro agitatum, verberasse conjugem, neque crinibus ejus pepercisse, poenam commemorat omnium gravissimam, amatori certe intolerabilem:

Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.

Quid igitur fecit iratus ille? Si Scaligerum audimus, hic minime audiendum,

——— *Exsculpens oculos radicitus ambo*
Invidiae informes duxit in ore notas.

Quod nollem excidisset viro magno. Fieri potest, ut Menandri Polemon *imitatus* sit, *oculos puellae subiecta excurere flamma*, quod legimus apud Propertium, aut ut, meliora

edoctus, se ipsum tali poena dignum habuerit, quod innuit Ovidius, dicens, *Nec nostris oculis*, nec nostris *parce* capillis. „In oculos autem maxime saevire feminas, et tragoediae fere omnes et comoediae protestantur," ut verbis utar Donati ad Eunuch. IV. Scen. VI. 2. *oculi illico effodientur.* Sed hae merae fuerunt minae atque exsecrationes. Neque eo invidiae ac furoris progressus est Polemon Agathiae Scholastici, ut conjugis exsculperet oculos radicitus ambo, sed, concludens eam, et oculis hominum subducens, effecit, ut ambo amantes vel mutui adspectus voluptate ac fructu privarentur. Hoc dudum vidit Grotius, cujus elegantissimam versionem corollarii loco adponam:

Antiquo Polemoni, facit quem scena Menandri
Uxoris teneras dissecuisse comas,
Alter idem fecit Polemon, pulchraeque Rhodanthes
Abripuit crines vertice saeva manus.
Comica res fuerat: tragicos superaddidit ausus,
Femineam flagris nam scidit ille cutem.
Trux facinus. quid enim tantum peccaverat illa,
Aerumnas fuerat si miserata meas?
Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri
Mutua fert: *tantus pectora livor habet.*
Verum est ille tamen Misumenos. *ast ego certe*
Dyscolos, *heu segrex a* Periciromene.

EPIGRAMMATA

ANTHOLOGIAE GRAECAE

MAXIMAM PARTEM INEDITA.

I.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Κόροιβον, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν ά Αἰτίων.

Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι καὶ Ἰναχίδεσσιν ἄθυρμα
Ἵδρυμαι. Ψαμάθης ἔκδικον οὐλομένης.
Εἰμὶ δὲ Κὴρ τυμβοῦχος· ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.
Κεῖται δ' ὧδ' ὑπ' ἐμοῖς ποσσὶ διὰ τρίποδα.
Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
Τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

Cod. Vatican. p. 228. Suidas in v. Κόροιβος, ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος· τὸν ὄγδοον ἄστε Κόροιβον. ὅτι Βουταλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης. Vide Schol. ad Ariſtophanis Ran. v. 1022. Callimachi Fragment. CCCVII quod ad Αἴτια hujus poetae referendum eſſe, ex lemmate epigrammatis colligere licet. Sed eodem jure referri illud poteſt ad Ibin Callimachéam propter locum Ovidii Ib. v. 575. ſq. Coroebi apud veteres ſcriptores inprimis commemorantur tres, genere illi, moribus ac rebus geſtis valde inter ſe

discrepantes, Eleus, Phryx, Argivus. De Coroebo Eleo haec narrat Eustathius ad Il. Λ. p. 879. ed. Rom. ὅτι δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα Ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μεγάλους τινὰς εἶχεν ἀγωνιζομένους, δηλοῖ ὁ πρῶτος τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀναδησάμενος ἀγῶνα Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὤν, ἀλλὰ μάγειρος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Athen. Lib. IX. c. 7. p. 382. B. Vide Scaliger. ad Euseb. p. 256. — Magnani nominis celebritatem nactus est Coroebus Phryx, Mygdonis, ut fertur, filius, vir, secundum Virgilium, manu fortis, idemque, Ulyssis instar, versutus, qui, Cassandrae amore incensus, quum auxilio venisset Priamo, Graecis urbem jam obtinentibus, omniaque ferro et igne devastantibus, auctor fuit Trojanis, ut clipeos mutarent, Danaumque insignia sibi aptarent. Nam dolus, inquit, (Virgil. Aen. II. 390)

— *dolus an virtus, quis in hoste requirat?*

Huc pertinet locus Suidae in v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. — καὶ αὖθις. τὸν Κόροιβον Ὀδυσσέα φήσας εἶναι τὸν πολύτροπον. Qui vero factum sit, ut hujus viri nomini stultitiae nota inureretur, incertum est. Ad hunc enim respiciunt, de Coroebo *stulto* loquentes, scriptores. Acceptum hoc fortasse referendum est Euphorioni, qui, si recte intelligimus Ser-

vium ad Aeneid. II. 341. primus vecordiae personam ei imposuit. Vide Heynii Excurs. X. Eustathius ad Od. K. p. 1669. καὶ Κοροίβους τινὰς ἀποσκώπτομεν, μαθόντες τινὰ Κόροιβον εὐήθη, Μυγδόνα, Φρύγα τὸ γένος, ὕστατον τῶν ἐπικούρων ἀφικομένων τῷ Πριάμῳ δι' εὐήθειαν. — Sed hic primo loco nominandus erat

— *armorum praestans animique Coroebus*

Argivus, nobilitatus praeclaro facinore, de quo agit epigrammatis auctor. Hanc fabulam pauci Mythologi attigerunt. Pausania et Papinio Statio, nemo accuratius eam persecutus est. Hos igitur inter se, utrumque cum Ovidio et epigrammate graeco comparemus, ut quomodo haec fabula paullatim sit conversa, eo magis appareat. Pausanias Attic. c. XLIII. p. 105. Ἔστι δὲ Μεγαρεῦσι καὶ Κοροίβου τάφος· τὰ δὲ ἐς αὐτὸν ἔπη κοινὰ ὁμοίως τοῖς Ἀργείων, ἐνταῦθα δηλώσω. Ἐπὶ Κροτώπου λέγουσιν, ἐν Ἄργει βασιλεύοντος, Ψαμάθην τὴν Κροτώπου τεκεῖν παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος· ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Καὶ τὸν μὲν διαφθείρουσιν ἐπιτυχόντες ἐκ τῆς ποίμνης κύνες τῆς Κροτώπου. Pueri nomen reticetur a Pausania et Statio. Ovidius cum aliis Linum vocat Ibi. v. 480.

Quique Crotopiaden diripuere Linon.

Vide Valckenar. ad Callimachi Fragm. p. 235.

Apud Statium Theb. I. 578. non exponit puerum Psamathe, sed, quod tamen nullum fere est discrimen,

— *poenae metuens (neque enim ille coactis*
Donasset thalamis veniam pater) avia rura
Eligit, ac natum septa inter ovilia furtim
Montivago pecoris custodi mandat *alendum.*

Euripides in fragmento Melanippes apud Dionys. Halic. Arte Rhetor p. 103. (Valckenar. Diatr. p. 185.)

εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

Pergit Statius, interpositis tamen aliquot versibus, quos describere nihil attinet, v. 586.

— — — — *sed fata nec illum*
Concessere larem, viridis nam cespite terrae
Projectum temere, et patulo coelum ore trahentem
Dira canum rabies morsu depasta cruento
Disjicit.

Lino a canibus dilacerato, Apollo in Argivorum civitatem immisit, quam Pausanias vocat, Ποινήν. — Ἀπόλλων δὲ Ἀργείοις ἐς τὴν πόλιν πέμπει Ποινήν. ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἁρπάζειν· ἐς δ' Κόροιβος ἐς χάριν Ἀργείοις φονεύει τὴν Ποινήν. Aliam publicae hujus calamitatis caussam adfert Statius, violentam nempe Psamathes mortem, a patre filiae illatam v. 591.

— — — — nec motus. at atro
Imperat, infandum! cupientem occumbere leto.

Mortis etiam genus notavit Scholiastes apud Barthium, ad marginem codicis scribens, *Psamathen a Crotopo vivam fuisse defossam:* quod confirmat Ovidius Ib. v. 575.

Utque patrem Psamathes condat te Phoebus in ima
Tartara, quod natae fecerat ille suae.
Inque tuos ea Pestis *eat, quam dextra Coroebi*
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.

Ovidii locus quin e Callimachi vel Ibide vel Αἰτίοις sit derivatus, dubitari vix potest. Hic igitur primus dixisse videtur, Crotopum etiam poenas dedisse Apollini, cujus rei neque apud Pausaniam, neque apud Statium ulla sit mentio. Caeterum Ποινὴν illam quomodo repraesentet Statius, non est praetereundum v. 596.

— monstrum *infandis Acheronte sub imo*
Conceptum Eumenidum thalamis: cui virginis *ora*
Pectoraque, aeternum stridens a vertice surgit
Et ferrugineam frontem discriminat anguis.
Haec tam dira Lues *nocturno squallida passu*
Illabi thalamis, animasque a stirpe recentes
Abripere altricum gremiis, morsuque cruento
Devesci, et multum patrio pinguescere luctu.
Haud tulit armorum praestans, animique Coroebus — —

Haec omnia poetarum recentiorum ingeniis deberi, et priscam illam Κῆρα, in Coroebi sepulcro positam, nihil monstri simile habuisse arbitror. Sed de hac re Pausanias tacet. Qui sequitur locus, Φονεύσας δὲ (οὐ γὰρ ἀνίει σφᾶς δευτέρα ἐπιπεσοῦσα νόσος λοιμώδης) Κόροιβος ἑκὼν ἦλθεν ἐς Δελφοὺς, ὑφέξων δίκας τῷ θεῷ τοῦ φόνου τῆς Ποινῆς· hic igitur locus prorsus egregie tractatus est a Statio, qui, si a paucis, inprimis ab ornatu poetico discesseris, (cf. Homer. Il. A. 44. sq.) optime cum Pausania conspirat, ut ex eodem fonte hausisse videatur. Jam mandatum, Coroebo a Pythia datum, quod pro fine carminis sui omisit poeta latinus, hoc est: ἐς μὲν δὴ τὸ Ἄργος ἀναστρέφειν οὐκ εἴα Κόροιβον ἡ Πυθία, τρίποδα δὲ ἀράμενον φέρειν ἐκέλευεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔνθα ἂν ἐκπέσῃ οἱ φέροντι ὁ τρίπους, ἐνταῦθα Ἀπόλλωνος οἰκοδομῆσαι ναὸν, καὶ αὐτὸν οἰκῆσαι. Καὶ ὁ τρίπους κατὰ τὸ ὄρος τὴν Γερανίαν ἀπολισθὼν, ἔλαθεν αὐτῷ ἐκπεσών· καὶ Τριποδίσκους κώμην ἐνταῦθα οἴκισεν. Callimachus non vicum, sed urbem dixerat Tripodiscos in libro Αἰτίων haud dubie *primo*, monente Stephano Byz. in v. Τριποδίσκος. — Καλλίμαχος δ' ἐν Αἰτίων πόλιν αὐτὴν εἶναι φησι.

Sequitur nunc descriptio tumuli, de quo longe aliter refert Pausanias, atque is, qui epigramma fecit, auctor incertus, magno ut fit

argumento, hoc et ſimilia Anthologiae graecae carmina, quae opera artium adſpectabilia exponunt, meros eſſe ingenii luſus. — Κοροίβῳ δὲ ἐστι τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ· γέγραπται δὲ ἐλεγεῖα, τὰ ἐς Ψαμάθην, καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόροιβον. Καὶ δὴ καὶ ἐπίθημά ἐστι τῷ τάφῳ Κόροιβος φονεύων τὴν Ποινήν. τούτων ἀγάλματα παλαιότατα ὁπόσα λίθου πεποιημένα ἐστὶν Ἕλλησιν, ἰδὼν οἶδα. Hanc narrationem prorſus diſcedere ab argumento epigrammatis graeci, nemo non intelligit. Nimirum auctor nullum omnino ſignum ante oculos habuit, ſed uſus unice, quod lemma etiam declarat, Callimachi poemate, inde carmen confecit, aptum quidem fabulae, ab Alexandrino poeta immutatae, non hiſtoriae, quam ſecutus eſt Pauſanias. — Nunc verba ipſa paulo accuratius examinemus*).

In lemmate Cod. Vaticanus exhibet, εἰς Κόρυβον. Ita hoc nomen alibi etiam ſcribitur. Etym. M. laudat fragmentum Incerti in v. Δασπλῆτις, ἡ Ἐριννύς. καλὸν δασπλῆτα Κόρυβος, ſi lectio vera eſt. Vide Sylburgii

*) Hac opera fortaſſe ſuperſedere poſſem, ſi ad manus eſſent commentarii, gallice ſcripti, *le Magaſin encyclopedique*, ubi editum eſſe hoc epigramma a doctiſſimo Chardono, accepimus.

Notas ad v. Μελιτίδης p. 134. et de fragmento illo Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 156. Usitatior scriptura est Κόροιβος, quam revocavimus.

Vers. 1. Ἰναχίδαισιν reponebat Ruhnkenius. Ἄθυρμα h. l. est statua, signum in tumulo positum, quam verbi significationem non praetermisit Suidas in v. Ἄ. καὶ ἐν ἐπιγράμματι.

Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν.

ἀντὶ τοῦ ἄγαλμα. Vide Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 291. — Versum tertium commemoravit Suidas, non sine aliqua lectionis varietate, in v. Κὴρ, ἡ ψυχή. καὶ ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. — Κὴρ δὲ ἡ ψυχή. διότι διὰ πυρός ἐστι. τὸ γὰρ ἔμφυτον θερμὸν, τοῦτο ψυχή.

Εἰμὶ δὲ κὴρ τυμβοῦλος. ὁ δὲ κτείνας με κόροιβος.

Ita locus legitur, sive verba spectes, sive accentus, in Edd. quas viderim, omnibus. Kusterus inde fecit, et in textum adeo recepit:

Εἰμὶ δὲ κὴρ Τυμβούλου. ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Quod quid sit, nemo facile dixerit. Unice vera est Codicis Vaticani, nunc Parisini, lectio, Κὴρ τυμβοῦχος, *tumulum obtinens*, servans. Cujus generis composita ubique occurrunt, ut κληροῦχος, μηλοῦχος, πρυμνοῦχος, κηροῦχος, *ceruchus*, Valer. Flac. I. 469. Nomen etiam

Κόροιβος h. l. ita exaratum est in codice, non Κόρυβος.

Ultimum epigrammatis distichon extat apud Suidam v. Δελφοί. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ Δελφίς, ἡ Δελφική, τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὸς γάρ φάμα τοῦδ' ἐξέθετ' ὄφρα γένοιμαν

Τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

Lectio ἱστορίη praeferenda videtur alteri, ἱστορίης. In re tamen incerta nihil equidem definio, dialectum etiam, quae sibi non constat in hoc carmine, intactam relinquens. Sed audiamus Heynium, virum in omni judicio elegantissimum, qui de isto epigrammate haec ad me scribebat: „Nulla Pausaniae aut alterius ratione habita, videndum est ex bonae interpretationis praeceptis primo loco, quid ipsa verba suppeditent. Ex his apparet, Coroebi sepulcro seu tumulo impositum fuisse signum, Κηρὸς i. e. factum hoc esse responso Delphis accepto, ad Psamathes memoriam servandam; ibi Κόρα pro Ποινὴ loquitur, signum tumulo impositum communi consilio Argivorum et Megarensium: ἄθυρμα est ἄγαλμα, quae notio saepe in epigrammatibus occurrit. Psamathe οὐλομένη puto esse miseranda. ὑπ' ἐμοῖς ποσὶ in tumulo ibi. Ὁ δ' ἐπὶ γραπτὸς τᾶς κείνου νύμφης σῆμα καὶ ἱστορίη, haud dubie legendum

est ex Suida. Unde enim repente Dorica forma? Nisi, quod verum esse censeo, totum epigramma dorice fuit exaratum. De Κῆρ τυμβοῦχος nemo dubitabit. Jam praescriptum est, ad Callimachum respexisse poetam. Nil mirum, si ea fabula diverso modo fuit tractata, sique adeo cum Pausania non convenit. Scilicet nihil commune cum eo habet, nec est epigramma illud, quod sepulcro inscriptum erat, sed ingenii lusus.“

II.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Κρῆς Ἀλκων Διδ . . . Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλὼν πύξ

Legitur hic versus inter epigrammata miscellanea quatuor foliorum, quae Codici Vaticano agglutinata sunt. — Simonidi etiam tribuitur p. 233 hexameter,

Σᾶμα τόδε Σπινθῆρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

Praeterea in margine Codicis p. 245 hoc extat distichon:

[illegible]

Adscripsit librarius, ... Codicis pagina, nescio. — Nomen etiam legitur in Aristonis ep. I. Anal. T. II. p. 258. in ep. IVI Gaetulici Anal. T. II. p. 167. de quo vide P. Leopardi Emend. p. 149.

III.

ΗΓΕΜΟΝΟΣ.

Εἰς τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος μετὰ Λεωνίδου χιλίους.

Εἴποι τις παρὰ τύμβον ἰὼν ἀγέλαστος ὁδίτας
Τοῦτ' ἔπος· Ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας
Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἐπέσχον αἷμα τὸ Περσῶν
Καὶ θάνον ἀστρεπτεί· Δώριος ἁ μελέτα.

d. ξεῦμα. v. Ind. nipid.

Cod. Vatic. p. 274. Ἡγέμονος. Hegemonis nomen alibi non occurrit in Anthologia graeca. Notus est Ἡγήμων Thasius, Comoediarum scriptor. Athen. lib. I. p. 5. B. καὶ Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆ, ὃν τ

ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. Auctor epigrammatis sine dubio etiam scribendus est Ἡγήμων, non Ἡγέμων aut Ἡγεμών. — Vers. 3. fortasse legendum: ἐπέσχον κῦμα τὸ Περσῶν, nisi ῥεῦμα malis. Tyrtaeus El. III. 21. Anal. T. I. p. 51.

Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.

Hinc Lucretius egregie dixit Lib. V. 1288.

Aere solum terrae tractabant, aereque belli
Miscebant fluctus, et volnera *vasta serebant.*

Miror, Bentlejum, talem virum, hic maluisse, *Miscebant* luctus, *et* funera *vasta serebant.* Recte Gilbertus Wakefield vulgatam tuetur. Sed diu ante Wakefieldum Petrus Victorius Var. Lect. lib. 37. c. 7. exquisitam hanc dicendi formam explicuit, et Lucretii locum comparavit cum dicto Theopompi, qui bellum, magno impetu in unam gentem irruens, appellaverat ῥεῦμα καὶ κλύδωνα πολέμου, teste Plutarcho. Vers. 4. Apograph. Δάριος αὖ μέλετα, adscripto tamen articulo ὁ.

IV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τῷ ἐν Θεσπιαῖς βωμῷ.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποτὲ τούσδε σὺν ὅπλοις
  Τιμωροὺς προγόνων βάρβαρον εἰς Ἀσίην,
Οἳ μετ' Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες
  Στῆσαν ἐριβρεμέα δαιδαλέον τρίποδα.

Cod. Vatic. p. 205. In lemmate Θεσπίαις. v. 1. Θέσπιαι exaratum. Stephanus Byz. in v. Θέσπεια — Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται. παρὰ Κορίννῃ. Καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ἦν δὲ Φιλιάδου Μεγαρέως·

Ἄνδρες θ' οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος
  Λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

(Br. Anal. T. III. p. 329.) Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. Eadem ſcribendi varietas obtinet in Πλάταια et Πλαταιαὶ, notante eodem Stephano Grammatico. — Verſ. 3. Cod. Ἀλεξανδρον, mox καθ' ἑλόντες.

V.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς τὰς Νύμφας παρὰ Τιμοκλέους κηπουροῦ.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, Δώρου γένος, ἀρδεύοιτε
Τοῦτον Τιμοκλέους κῆπον ἐπεσσόμεναι.
Καὶ γὰρ Τιμοκλέης ὔμμι, κόραι, αἰὲν ὁ καπεὺς
Κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ.

Cod. Vatic. p. 411. Elegans epigramma, sed gravi illud vitio deformatum, v. 1. cui mederi conati sunt viri praestantissimi. Jacobsius margini adscripsit: An fuit Δωτοῦς γένος, filiae Dotûs Nereidis? Heynio ἱερὸν γένος, Mitscherlichio placebat, ὀρέων γένος, mihi denique in mentem venit, Νύμφαι ἐφυδριάδες, κοῦραι Διὸς, ut apud Homerum Od. N. 356.

Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτ' ἔγωγε
Ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τοπάρος περ.

Repetitur quidem v. 3. vox κόραι. Sed omnino in hoc epigrammate suavis est eorundem verborum repetitio. — Vers. 2. ἐπεσσόμεναι. In margine notatum ἐπασσόμεναι sive ἐπεσσύμεναι. Illud dictum videri possit, ut apud Callimachum Fragm. CXXVI.

Αἴλια καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,

h. e. *litora cura vestra dignamini.* Vide Scaliger Conj. ad Varron. p. 106. Sed praestat legere, ἐπεσσυμέναι. Conf. Hermocreontis ep. I. Anal. T. II. p. 252. et Damostrati Anal. T. II. p. 259. Τιμοκλέης, sive Τιμοκλῆς quidam occurrit etiam in Onestae epigr. IX. Anal. T. II. p. 291. Idem nomen repositum in Chaeremonis epigrammate II. Anal. T. II. p. 55. a Ruhnkenio Epist. Crit. I. p. 119.

VI.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἐκ δεκάτας χαλκοῖο

Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἵδε παρὰ προθύροισι δ' Ἀθάνας
Ἑστᾶσιν, καλὸν δῶρον, Ἰτωνιάδος.
Πᾶσαι χάλκειαι, δυοκαίδεκα, Φράδμονος ἔργον,
Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκῦλον ἀπ' Ἰλλυριῶν.

Cod. Vatic. p. 478. Edidit L. Holsten. ad Stephanum Byz. p. 151. V. 2. Ἰτωνιάδος. Conf. Callimach. H. in Cer. v. 74. V. 4. Cod. σκῦλον. De Phradmone statuario vide Junii Catalogum Architect. p. 164. Addam versus

Theodoridae, paululum depravatos, qui extant p. 609.

Θεοδωρίδα τετράμετρον ἀρχιλόχειον.

Ἐκ δολιχοῦ τὸ ῥασφυρήλατον ὡς τάχει κρατήσας
Παῖς Ἀριστομάχειος ἀνεῖλε τὸν χάλκειον λέβητα.

Legendum esse, ῥα σφυρήλατον, quilibet intelligit, nisi in τὸ ῥα aliud quid latet. Dubito, an hoc integrum sit epigramma. In eadem Codicis pagina descripta sunt duo Callimachi fragmenta, quae edidit Bentlejus Nr. CXIV et CXV. Hic illud modo agebat Constantinus Cephalas, ut versus, diverso metro scriptos, colligeret, et speciminis loco proponeret. Verba ita construenda sunt; ὁ παῖς Ἀριστομάχειος ἐκ δολιχοῦ ἀνεῖλε, ὡς τάχει κρατήσας, σφυρήλατον τὸν χάλκειον λέβητα. Caeterum Theodoridae tribuendum videtur, quod de Theodorito quodam notatur in Etym. MS. v. Κορβαδία τὸ τὴν κεφαλὴν καλύπτον· Θεοδώριτος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι τὰς περικεφαλαίας κορβαδίας λέγει. Centies inter se permutantur nomina Theodorides, Theodoritus et Theodoretus. Vide Reiskii Notit. Poet. Anthol. p. 45. et Schneideri Anal. Crit. p. 7. Sed in editis Theodoridae epigrammatis vocem κορβαδία frustra quaeras.

VII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εὐρώταν ὡς ἀρτι διάβροχον ἔν τε ῥεέθροις
Εἵλκυσ' ὁ τεχνίτης ἐν πυρὶ λουσάμενον.
Πᾶσι γὰρ ἐν κώλοις ὑδατούμενος ἀμφινένευκεν
Ἐκ κορυφῆς εἰς ἄκρους ὑγροβάτιων ὄνυχας.
Ἁδε τέχνα ποταμῷ συνεπήρικεράτις ὀπείσας
Χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον.

Edidit Chard. de Rochette ...

Cod. Vatic. p. 475. „Scriptum videtur in aeneum Eurotae fluvii ſimulacrum, in quo poeta mollitiem admiratur. — V. 2. εἵλκυσε an dictum, ut *ducere*, de opere aeneo? an ſcribendum μήνυσε? ὁ τεχνίτης εἵλκυσεν αὐτὸν, τὸν ἐν πυρὶ, (in igne conflatum) ὡς ἐν ῥεέθροις λουσάμενον. — V. 4. „an ὑγρὸς ἐὼν ὄνυχας?" Verba ſunt Jacobſii. Ludere videtur Philippus in ambigua verbi ὑγρὸς ſignificatione, quod non modo de humidis, ſed de iis etiam rebus dicitur, quae flexibiles ſunt et ad ſenſum molles. Pindar. Pyth. I. 17. de aquila:

ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος.

Plato Sympoſ. c. XVIII. p. 234. ed. Bip. de Amore: πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ

Ruhnk. Ep. 6. ὕδατ ὑγροτέρῳ χευ... Nicet. Choniat. de Statuis ap. Banduri. Imp. Or. I. 317. p. III. καίπερ ... ὁρωμένη τῷ χαλκῷ καὶ ὑγραινομένη πρὸς ... τα.

ἂν οἷός τ' ἦν πάντη περιπτύσσεσθαι, οὐδὲ διὰ πάσης ψυχῆς καὶ εἰσιὼν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιὼν, εἰ σκληρὸς ἦν. συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχημοσύνη. — οὗ δ' ἂν εὐανθής τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει. Hunc locum ante oculos habuisse videtur in describendo Praxitelis Amore Callistratus Stat. III. p. 893. Ὑγρὸς μὲν ἦν, ἀμοιρῶν μέγα λειότητος, χαλκῷ δὲ ἔχων συνῳδὸν τὴν χροίαν, εὐανθὴς ἑωρᾶτο, τῶν δὲ κινήσεως ἔργων ἐστερημένος, ἕτοιμος ἦν δεῖξαι κίνησιν. Cicero Brut. 18. *Quis enim eorum, qui haec minora animadvertunt, non intelligit, Canachi signa rigidiora esse, quam ut imitentur veritatem, Calamidis* dura illa quidem, sed tamen molliora, *quam Canachi.*

Vers. 3. in margine Apographi corrigitur, ἆ τίς ὁ πείσας. Primum distichon sincerum videtur. Reliqua hoc fere modo legenda sunt:

Πᾶσι γὰρ ἐν κώλοις ὑδατούμενος ἀμφινένευκεν
Ἐκ κορυφῆς ἐς ἄκρους ὑγρὸς ἐπ' ὄνυχας.
Ἃ δὲ τέχνα ποταμῷ συνέπηξεν. Ἆ τίς ὁ πείσας
Χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον;

Nota formula, ἐκ κορυφῆς εἰς ὄνυχας, vel ex Homero Il. Ψ. 169. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, a Comicis, iisque, qui Comicos imitantur, passim inverso ordine effertur, ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν.

Hoc, ſemper, niſi fallor, ſenſu ridiculo. Ariſtophanes Plut. 649.

"Ακουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
Ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.

Obſcoeni aliquid hic ſubeſſe, adfirmat Scholiaſtes, qua de re dubitat Hemſterhuſius. Confirmare illud videtur Sophron apud Euſtathium ad Od. Z. p. 1766. 34. ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, τουτέστι κνῶμαι. καὶ Σώφρων· βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν. ἤγουν κέκνησμαι. — Notandum, priorem etiam locum, ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, e Sophronis petitum eſſe Mimis, quod diſcimus ex Etym. M. p. 523. ubi legitur, κνυζῶμαι οὐδὲν ἰσχύων. Conſentit Etym. MS. in v. Κνυζηθμός. — Σώφρων· κνύζομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων· ἃ δὲ ξῦσμα, ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν ἐππάζετο, ἀντὶ τοῦ νήθω, lege, κνήθω. Reliqua accuratius leguntur apud Euſtathium. Caeterum vide Eraſmi Adagia p. 9. qui, praeter alios, Ciceronis locum memorat Roſc. Com. 7. *nonne ipſum caput, et ſupercilia illa penitus abraſa, olere malitiam, et clamitare calliditatem videntur? nonne ab imis unguibus usque ad verticem ſummum — ex fraude, fallaciis, mendaciis conſtare totus videtur?*

VIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Ὅμηρον.

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς,
'Αλλὰ κατὰ στίχας ἶσα θεοῖσι σέβου.
Τὸν γὰρ Πιερίσιν τιμώμενον ἔξοχα Μοίσαις
Ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

Cod. Vatic. p. 208. in margine. Conf. Leonid. Tarent. ep. LXV. Anal. T. I. p. 237. — Verſ. 2. κατὰ στίχας. Jacobs corrigebat κατασπείσας, ſed ita, ut ſibi ipſe non ſatisfaceret. Fortaſſe, καταστέψας. Eurip. Oreſt. 1321.

Ὦ παρθέν' ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
Στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς.

Vide Tibull. II. El. IV. 48. Antigone Sophoclea v. 431.

Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει,

h. e. κοσμεῖ, ut apud Homer. Odyſſ. Θ. 170.
'Αλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Sed neutrum ſatis placet. — Verſ. 3. in margine notatum, γρ. Πιερίδεσσι τετιμμένον. Lege, τετιμένον.

IX.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Δῶρον Τερμήσσοιο δικασπολίης χάριν ἁγνῆς
Εὐσέβιος θεράπων δῶκε θεῷ τὸ γέρας.

Cod. Vatic. p. 475. Scribo, Τερμησσοῖο, a Τερμησσοῦς, quae eſt urbs Piſidiae. Apud Stephanum Byzant. legimus: Τερμισσὸς, πόλις Πισιδίας, quae falſa videtur ſcriptura. Epigrammatis lectio variis Numorum exemplis; quibus maxima in his rebus tribuenda eſt auctoritas, confirmatur, monente L. Holſtenio in Notis p. 320. ubi hoc epigramma edidit. Unum modo commemorari numum video ab Harduino Num. pop. p. 491. (Vide Cellarium Geogr. Antiq. T. II. p. 196.) cum epigraphe, ΤΕΡΜΙCΕΙΩΝ, ad Piſidiae urbem, Termeſſum, referendum, (ut teſtatur adverſa facies, cui, Σόλυμος, herois nomen inſcriptum eſt, a quo Piſidae *Solymi* ſunt dicti.) Reliqui conſentiunt in ſcriptura Τερμησσός, quam confirmat Strabo. At diverſa ab hac eſt, nomine ac ſitu, Τελμισσὸς, urbs Cariae, unde dramati deperdito titulum fecerat Ariſtophanes, Τελμισσεῖς. Cicero de Divin. I. 41. Telmeſſus *in Caria*

est: qua in urbe excellit haruspicum disciplina. Lege, *Telmissus*, cum Drakenborch. ad Livium XXXVII. 16. Quare falsam esse arbitror rationem Spanhemii de Usu et Praest. Num. p. 478. statuentis, ubique apud scriptores graecos et latinos reponendam esse formam Τερμησσὸς, et *Termessus*. Urbem Pisidiae, ita dictam, male etiam *Termissum* scribit Salmasius in Plin. Exercit. T. I. p. 551. Vide Eckhel Doctrin. Num. Veter. Vol. III. p. 27. — Versum 2. epigrammatis Spanhemius l. c. interpolavit sic:

Εὐσεβίης θεράπων θῆκε θεῷ τὸ γέρα.

i. e. *pietatis cultor hoc Deo praemium dedicavit.* Deum autem intelligit illum Termessensium heroa, Solymum. Hoc satis probabiliter. Neque tamen video, cur lectionem Codicis Vatic. oblitteremus, probatam etiam Holstenio. — Jam θῆκε auctor carminis scripsit pro ἀνέθηκε, ut multi alii, in his Callimachus de Coma Berenices, apud Scholiasten Arati p. 21. Hunc locum tractans Valckenarius, Callimachi Fragm. p. 85. „de Coma, ait, Diis *dedicata* paulo insolentius, quod est in Callimacheis,

— ὅν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

scripserat forsasse more solemni,

— ὃν κείνη πᾶσ᾽ ἀνέθηκε θεοῖς.

quam omnibus illa Diis dedicavit." Sed huic

viri praestantissimi conjecturae cum aliorum poetarum, tum ipsius Callimachi mos solemnis repugnat. Raro Callimachus aliter loquitur. Vide epigrammata XVIII. XIX. XXIII. XXVI. in Anal. Brunck. T. I. p. 465. seq. coll. epigram. Euripidis in Phoen. 578.

Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
'Ασπίδας ἔθηκε.

X.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Εἰς Κλεάνασσαν ἐν τῷ θαλάμῳ πυρπολῃθεῖσαν, μᾶλλον δὲ ἀναρπασθεῖσαν.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κρόῤῥῳ
"Ωριον, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης·
'Αλλὰ τεοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ 'Υμέναιος
Οὐδ' Ἥρης Ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν.
Πένθιμος ἀλλ' 'Αΐδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' 'Ερινὺς
Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα·
Ἤματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστὰς,
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.

Cod. Vatic. p. 234. Versu primo lege: σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρου "Ωριος, aut, κούρῃ, "Ωριος, quod praeferebat Jacobsius; Suidas,

ὥρα γάμων. ἡ ἀκμή. καιρὸς γάμων. — Verf. 3. 4. Inter deos, quorum in tutela matrimonium erat, praecipuum locum obtinebat Juno, quae hinc Ζυγία, a Latinis *Pronuba* vocatur. Apollon. Rhod. IV. 96. Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις. Ovid. Heroid. XII. 87.

Conscia sit Juno, sacris praefecta maritis.

V. 5. ἐπεκώμασεν. Suidas v. κώμη. — καὶ ἐκώμασεν, ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. Θρῆνος δ᾽ εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· (Philippi Theff. ep. LXXIX Anal. T. II. p. 234.) Similiter κατακωμάζειν dixit Eurip. Phoen. 363.

Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
Δώμασιν Οἰδιπόδα.

Ariftaenet. II. Epift. I. μὴ Φθόνου τις, ὦ γύναι, τὸ σὸν αἰτιάσηται κάλλος, μηδὲ ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσωσιν Ἐρινύες, five, ut Abrefchius, confentiente T. Hemfterhufio, edidit Ἐριννύες. — In Codice Vatic. perpetuo, quod fciam, fcribitur Ἐριννύς. Vide Brunck. ad Aefchyl. S. Th. 490. et ad Apoll. Rhod. II. 220. — Reliqua Verba verfuum 5 et 6. leguntur apud Suidam v. Ἐριννύς· καταχθόνιος δαίμων, κακοποιός. ἀμφὶ δ᾽ Ἐριννὺς Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα. Idem in medium profert, fed vitiofe fcriptum, ultimum difticbon in v. Νυμφεῖος οἶκος, ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσί. —

Νημάτια τῷ νύμφιος ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς,
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.

Ubi Kusterus, „Locus, ait, est corruptus, quem cum Porto sic legerim, Ἤματι, ᾧ νυμφεῖος, etc. Est autem pars epigrammatis in novam nuptam, quae ipso nuptiarum die obierat." Toupius Emend. in Suid. P. II. p. 276. corrigit,

Ἤματι, τῷ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς.

Sed retinenda est Codicis lectio, quam confirmat Suidas. Hic enim literae Α et Δ a librariis modo permutatae sunt. Conf. Erinne ep. III. Anal. T. I. p. 58.

Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἇς δόμον ἄγετο πεύκας
Τᾶδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.

Propertius IV. El. III. 13.

Quae mihi deductae fax omen praetulit, illa
Traxit ab everso lumina nigra rogo.

Ad epigramma Antonii Thalli inprimis pertinet Ovid. Heroid. VI. 41.

Heu! ubi pacta fides? ubi connubialia jura?
Faxque sub arsuros dignior ire rogos?
Non ego sum furtim tibi cognita; pronuba Juno
Adfuit, et sertis tempora vinctus Hymen.
At mihi nec Juno, nec Hymen, sed tristis Erinnys
Praetulit infaustas sanguinolenta *faces.*

XI.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Εὔδοξον τὸν Κνίδιον συγγραφέα περὶ τῆς ἰδίης ζωῆς μαντευσάμενον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ΗΓ ἔτι (ἔτη) ἐπέζησεν.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτε μοίρην
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου
Κοὐδὲν ἔλεξε πόθεν βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη
οὐδὲ λάλον μόσχῳ ἀπιδι στόμα
ἀλλαπαραυτὸν λέχριος στὰς ἐληχμήσατο στῶλου
προφανῶς τοῦτο διδάσκων ἀποδύσῃ βιοτὴν
ὅσσον οὔπω διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δεκάκις
πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντα παῖδας.

Cod. Vatic. p. 325. Hujus carminis disjecta membra inveniuntur apud Diogenem Laertium Lib. VIII. fin. de Eudoxo: ὅτε δὲ συνεγένετο ἐν Αἰγύπτῳ Ἰχόνουφι τῷ Ἡλιουπολίτῃ, ὁ Ἆπις αὐτοῦ θοιμάτιον περιελιχμήσατο. ἔνδοξον οὖν αὐτὸν ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον ἔφασαν οἱ ἱερεῖς ἔσεσθαι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονεύμασιν. ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην Εὔδοξόν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου. κοὐδὲν ἔλεξεν· βοῒ γὰρ πόθεν λόγος; φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἆπιδι στόμα. παρὰ δὲ αὐτὸν λέ-

χριος στὰς ἐλιχμήσατο στολὴν, προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὔπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος, δεκάκις πέντε ἐπὶ τρεῖς εἰσιδόντι πλειάδας. Quae verba in hos numeros redegit Salmasius Exercit. Plin. p. 313.

Ἐνὶ Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὰν ἰδίαν πρόσθε μοῖραν

Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύροιο, κοὐδὲν ἔλεξεν.

Πόθεν; οὐ γὰρ βοΐ φωνὴ, φύσις οὐ δῶκε μόσχῳ

Ἄπιδι στόμ', ἀλλὰ

Παρὰ δ' αὐτῷ λέχριος στὰς ἐλέιχμησε τὰ λῶπος,

Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὔπω,

Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δὴ δεκάκις πέντε καὶ τρεῖς

Ἐπιδόντι παῖδας.

Scripturam antiquam in scriptis codicibus Diogenis repertam, paucis admodum mutatis, in hunc ordinem se redegisse affirmat Salmasius. Carmen igitur foret tetrastrophon, tricolon, sive triplicis metri; nimirum Jonicorum pentametrorum catalecticorum duorum, tum Jonici tetrametri catalectici unius, deinde unius Ithyphallici. Sed carmina Jonica minora, quae tetrametris longiora sint, apud Graecos et Ro-

minus non inveniri, in consilium aliquando adhibitus, me monebat etiam Santenius ὁ μακαρίτης, (quem *meum* fuisse, nunquam non gloriabor) addens, ejusmodi catalecticos non antibacchio, sed fere anapaesto formari, neque unquam his Jonicis ithyphallicum subjungi. Sed subit mirari, quid sit, quare Salmasius nihil omnino commemoraverit de ea ratione, qua carmen illud legitur in Codice Vaticano. Adscribam versus emendatiores:

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε. πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη
Οὐδὲ λάλου μόσχῳ Ἄπιδι στόμα·
Ἀλλὰ παρ' αὐτὸν λέχριος στὰς ἐλιχμήσατο στόλον,
Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν
Ὅσσον οὔπω. Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δεκάκις
Πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντι παῖδας.

Huic etiam metro versuumque generi nihil sani inesse, qui in hac eruditionis parte non prorsus sunt hospites, facile animadvertent. Atque hoc causae fuisse videtur, cur Planudes totum carmen refingeret atque interpolaret. Dubitari enim nullo modo potest, quin Planudes auctor sit hexametrorum, qui leguntur

Antholog. I. Tit. XXXVII. ep. 23. (in Analectis Brunckianis non extant)

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον Ἄπιδος τοῦ καλλικέρω παρὰ ταύρου·
Κοὐδὲν ἔλεξε (πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπιδι στόμα)· ἀλλὰ παρ' αὐτὸν
Λέχρια κεῖνος στὰς, προφανῶς ἐλιχμήσατο λώπην.
Δηλῶν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὔπω.
Καὶ δὴ οἱ ταχέως ἐπελήλυθεν αὐτίκα πότμος,
Ἡλίους δεκάκις πέντ' ἠδὲ τρεῖς ἐσιδόντι.

Nos e codice hoc certe difcimus, Planudem non modo ex inepto carmine ineptius concinnaffe, fed etiam more fuo in auctoris nomine aliquid deliquiffe. Infcripfit enim ἄδηλον, quod membranae tribuunt Crinagorae. Quanquam verfus ifti, dicendique etiam genus, ab ingenio et ftilo hujus poetae plane abhorrent, ut adeo Planudes caufam fatis gravem habuiffe videatur, cur carmen illud Crinagorae abjudicaret. Equidem quin Diogenes Laertius auctor fit, nullus dubito. Is enim I. VIII. diferte ait: ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Anni vocantur παῖδες, fcil. faeculi. In Cleobuli, feu Cleobulinae aenigmate menfes dicuntur παῖδες anni. Anal. T. I. p. 76.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦραι ἑξήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι.
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάναταί δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

De vi vocis πάθεν v. 3, quae vertenda est, *nequicquam sane*, vel, *nihil minus*, vide Hemsterhusium ad Lucian. Timon. T. I. p. 115. Wolfium ad Demosth. Leptin. p. 238.

XII.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Φρὴν ἱερὴ μεγάλη Ἐννοσίχθονος, ἔσσο καὶ ἄλλοις
Ἠπίη, Αἰγαίην οἳ διέπουσιν ἅλα.
Κἠμοὶ γὰρ θρῄκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ
Ὤρεξας πρηεῖς ἀσπασίω λιμένας.

Cod. Vatic. p. 493. Φρὴν Ἐννοσίχθονος, ut apud Homerum Il. Β. 851. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. Alexander Aetolus apud Athen. L. XV. p. 699. C. Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες. Jacobsius v. 4. emendat, πρηεῖς ἀσπάσιος, ut hoc epitheton referatur ad Neptunum. Mihi Ἀσπάσιος videtur esse nomen proprium ejus, qui Neptunum alloquitur. Aspasius quidam occurrit etiam in epigrammate XX. Alcaei Messe-

nii Anal. T. I. p. 491. cui hoc lemma praefixum est in M. εἰς Ἀσπάσιον ναυαγήσαντα, ἢ ἄλλον τινὰ ναυηγόν.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος, ἐκ δὲ Βορείης
Λαίλαπος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
Οὐ στείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πόντος
Ἔκρυψ' Αἰγαίῳ ῥαιόμενον πελάγει.

Hinc in epigrammate etiam Crinagorae legendum videtur:

Κἠμοὶ γὰρ Θρηΐκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ
Ὤρεξας πρηεῖς Ἀσπασίῳ λιμένας.

Nisi malis, πρηῦς Ἀσπασίῳ λιμένας. Notus est *Threicius ventus* Horatii I. Od. 25. 10. Idem Epod. XIII. 2. *nunc mare, nunc sylvae Threicio Aquilone sonant.*

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες, ὅσσα Μένανδρος
Ἔγραφεν, ἢ Μουσέων σὺν μιῇ, ἢ Χαρίτων.

Ἄλλο.

Ἐς γάμον ἔζευξέ με νεοζευκταῖο Προκίλλης,
Τὰν Νυμφᾶν θαλάμους αἰὲν ἀειδόμενον,
Εὐξάμενος τάδε Μῆνις ὁ κωμικός, ὦ Ὑμέναιε,
Ἔρχεο καὶ Νύμφῃ καὶ γαμέοντι φίλος.

Cod. Vatic. p. 445. Nomen Crinagorae huic epigrammati non est appositum. Videtur tamen ejusdem auctoris esse, sicut monuit etiam Jacobsius. V. 2. in Codice notata est discrepans lectio, θαλάμοις. Sed praefero vulgatam. Utrumque epigramma scriptum videtur in actores Comicos.

XIII.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Οὐχ ὅτι με φθίμενον κῆδος λίπεν ἐνθάδε κεῖμαι
Γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυρφόρεοιο νέκυς.
Ταρχύθην γὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν ποτέ· νῦν δ' ἀροτῆρος
Χερσὶ σιδηρείη μ' ἐξεκύλισσεν ὕνις.
Ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· ὁππότ' ἐμοὶ, ὦ
Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος.

Cod. Vatic. p. 232. Edidit Enn. Q. Visconti, *Inscrizioni Greche Triopee* p. 104. V. 1. Jacobsius malebat, οὐχ ὅθι, *non eodem loco jaceo, quo necessarii* (κῆδος) *me posuerunt*. Sed vulgatae lectioni melius respondere videtur versus brevior, γυμνὸς ὑπὲρ γαίης. — V. 4. Mirum est, vocem ὕνις h. l. corripi, quod, alio tamen exemplo usus, notavit Suidas in

τι. Γῦνις. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ῥόπαλον, ἐν ἐπιγράμματι. ἱστοβόην τε σὺν γύροις ἀροτρεοῖς καὶ φιλόγαιον ὕνιν. — τὸ δ᾽ ὖ μακρόν. — V. 5. vertit Visconti: *aliquis enimvero ajebat mortem malorum esse finem; quando mihi neque tumulus, o hospes, postrema calamitas est.* Haec est versio ad literam, probans, verbis graecis vitium aliquod inhaerere. Cui incommodo occurrere voluit vir doctus, qui librum Viscontinum sub examen vocavit in Ephemer. literariis, quae Jenae prodeunt, scribendo:

Ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· οὔ ποτ᾽ ἐμεῖο
Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον, οὐδὲ τάφος.

Sed altera sententia alteri repugnare videtur. Vera est, nisi fallor, lectio Apographi, quod est penes Boschium, virum eruditissimum:

Ἦ ῥα κακῶς θάνατόν τις ἔφη λύσιν· ὁππότ᾽ ἐμεῖο —

Male aliquis mortem solutionem dixit, quandoquidem mihi ne tumulus quidem postrema calamitas est. Conf. Mercurii locus apud Stobaeum Serm. CXIX. p. 601. θάνατος γὰρ γίγνεται διάλυσις καμόντος σώματος. Plutarch. apud eundem Serm. CXIX. ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὴν τελευτὴν ἀπόλυσιν καλοῦσιν — τοῦτο γὰρ δεσμὰς ὀνομάζουσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ᾽ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ φύσιν. Vide Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 135. Adde Palladae ep. III. Anthol. Plan. I. Tit.

XXXVII. Caeterum similis argumenti epigramma extat inter ἀδέσποτα apud Brunck Anal. T. III. p. 246. quod Antiphilo tribuitur in Codice, teste Jacobsio.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Αρχελεως λιμενῖτα, σὺ μὲν μάκαρ ἤπιον αὔρην
Πέμπε καταστάθερῆς αἰχομένην ὀθόνην
Ἄχρις ἐπὶ τρίτωνα· σὺ δ' ἠϊόνος ἄκρα λελογχὼς
Τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην
Κεῖθεν δ' εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδὴν,
Πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέως Ζεφύρῳ.

Cod. Vatic. p. 492. Dolendum est, primum distichon hujus epigrammatis, quod in praestantissimorum numero reponendum videtur, tam negligenter a librariis descriptum esse, ut verum ejus sensum eruere vix liceat. Fortasse duo priora verba conjungenda sunt, ἀρχέλεως λιμενῖτα, *conditor urbis, praeses, dux coloniae, in portu posite.* Haec ratio placebat eruditissimo Heynio, qui Apollinem intelligebat. Jacobsius contra in margine Apographi notavit Ἀρχέλεω, i. e. *Archelai*, idque conjunxit cum voce ὀθόνην. Magis adhuc haeremus in verbo, καταστάθερῆς, quod quomodo vel

explicandum sit, vel corrigendum, definire non ausim; quamvis Heynius probaverit, κατὰ προθιρῆς οἰχομένης ὀθόνης, *velo semper aura repleto.* Adscribam locum similem Rutilii Itiner. v. 511.

Lutea protulerat sudos aurora jugales:
Antennas tendi litoris aura jubet.
Inconcussa vehit tranquillus aplustria flatus,
Mollia securo vela rudente tremunt.

Porro Heynius, vir praestantissimus, in verbis Τρίτωνα, et Πυθείου, urbium nomina latere ratus, pro Πυθείου scribebat Γυθείου. Livius XXXII. 29. *Certior deinde factus,* Gytheum *oppidum omnium rerum maritimarum Lacedaemoniis receptaculum esse.* Vide interpretes ad Stephanum Byz. in v. Γύθειον, ubi notat Grammaticus, hoc ipsum oppidum a quibusdam vocari Πύθιον. — Τινές φασιν, ὅτι Πύθιον ἐκαλεῖτο παλαιῶς.

Equidem verba priora ita accipienda esse putaverim: mitte placidam auram abeunti navi, ut e portu in altum mare perveniat, ἀχεὶς ἐπὶ Τρίτωνα. Suidas, Τρίτωνος, Ποσειδῶνος, θαλάσσης. Fortasse etiam Πυθείου v. 4. non urbem, sed templum Apollinis, sive Oraculum significat, quo tendebant nautae. Suidas. Πυθεῖον, τὸ μαντεῖον. Ejusmodi Πύθια, (utramque enim scripturam in usu fuisse probabile est)

varia apud Veteres commemorantur. Notum est Πύθιον Athenarum ex Thucyd. II. c. 15. Aliud respicit Sophocles Oed. Col. 2044.

Εἴην ὅθι δαΐων
'Ανδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
Μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
Ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς.

Ubi Scholiastes haec scribit: λέγοι δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς, τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον. Inprimis notandus est locus Philochori, qui ibidem legitur: Ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθίαι δὲ καὶ Δηλιάδες ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. θύει δὲ ὁ μάντις ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ. εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον. — Jam quod ab aliis scribebatur Πύθιον, ab Antiphilo scribi potuit Πυθεῖον secundum observationem Eustathii ad Od. Z. p. 1562. 55. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλὰ περιεκτικὰ διφορεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ Ι. κατά τινας δὲ διὰ διφθόγγου κατὰ τὸ Ἡράκλειον. καθ' ἑτέρους δὲ, Ἀπολλώνειον ὡς Ἰσεῖον. Fuerunt Gram-

matici, qui de vera horum verborum scriptura peculiaribus libellis agerent, ut Eugenius, (notante Suida in v.) ἔγραψε — περὶ τῶν τεμενικῶν ὅπως προφέρεται. οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Servata igitur lectione Πυθείου, reliqua ita legenda videntur:

πεύκῳ δ' ᾐόνος ἄκρα λελογχὼς
Τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην.
Κεῖθεν δ', εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδοί,
Πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέος Ζεφύρῳ.

Caeterum animadversionibus illis virorum doctissimorum in medio positis, spero fore, ut certius aliquid aliquando afferatur.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰς γραῖαν.

Κἢν τείνῃς ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς
Χρῶτα, καὶ ἀβλεφάρους ὦπας ἐπ' ἀνθρακιῇ,
Καὶ λευκὴν βάψεις μέλανι τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
Βοστρύχια κροτάφοις οὖλα περικρεμάσῃς,
Οὐδὲν ταῦτα γελοῖα, καὶ ἢν ἔτι πλεῖον ῥέξῃς.

Cod. Vatic. p. 517. Ulysses, aurea Minervae virga tactus, apud Homerum, Od. Π. 175.

Ἄψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
Κυάνεαι δ᾽ ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.

Vetula illa multum agendo nihil agebat. Τειχεῖν ἐξανάστα παρειῆς χρῶτα dictum ut in Macedonii ep. XVI. Anal. T. III. p. 115.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειήν.

Idem mox utitur verbo εὐρύνειν eodem sensu. Oculi ἀβλέφαροι graphice depingunt vetulam. Notanda autem vox ἀβλέφαρος, quae vix alibi occurret. — V. 3. lege βάψῃς. Lucillius ep. XXXII. Anal. T. II. p. 323.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσι,
Ἃς σὺ μελαντάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

V. 8. καὶ ἦν ἔτι πλείονα ῥέξῃς. Inprimis comparandum est Luciani ep. VI. Anal. T. II. p. 309. Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις, Οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας. — Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί.

XIV.

ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Πᾶνά με τόνδ᾽ ἱερῆς ἐπὶ δισκέλος αἰγιαλίτης,
Πᾶνα τὸν εὐόρμων τῇδ᾽ ἔφορον λιμένων,
Οἱ γριπῆες ἔθεντο· μέλω δ᾽ ἐγὼ ἄλλοτε κύρτοις,
Ἄλλοτε δ᾽ αἰγιαλοῦ τοῦδε σαγηνοβόλοις.

Ἀλλὰ παράπλει, ξεῖνε, σέθεν δ' ἐγὼ οὕνεκα ταύτης
Εὐπλοΐης πέμψω πρηῢν ὄπισθε Νότον.

Cod. Vatic. p. 491. Ἀρχίου νεωτέρου. Idem titulus praefcriptus eft epigrammati, quod primus edidit Jenfius nr. 108. Ἑρμῆ Κωρυκίων ναίων πόλιν. Anal. T. II. p. 97. Male igitur Reiskius Not. Poet. Anth. p. 197. illud νεωτέρου Graeculo inepto imputandum, aut pro Ἀρχίου legendum effe ftatuebat Ἀρχύτου. Is fcilicet omnia carmina, quibus hoc nomen praefixum eft, Archiae tribuebat, cujus caufam egit Cicero. Enimvero varii ejusdem nominis poetae fuere, quos enumerat Brunckius Lect. p. 148. Vide Ilgenii Opufc. T. II. P. I. p. 46 — 75. — Primus epigrammatis verfus in mendo cubat. Lego,

Πᾶνά με τόνδε ΠΕΤΡΗΣ ἐπὶ ΛΙΣΣΑΔΟΣ αἰγιαλίτην·

Quae verba facile confundi potuerunt cum vulgatis:

Πᾶνά με τόνδ' ΙΕΡΗΣ ἐπὶ ΔΙΣΣΑΔΟΣ αἰγιαλίτης,

Suidas in Λισσάδας πέτρας, λείας καὶ ὁμαλάς, τοῖς δὲ Σκύθαις πρὸς τὰς Ῥωμαικὰς ναῦς, ὥσπερ ἀνόρμους καὶ λισσάδας πέτρας, ἐξεβιάζετο τὰ σκάφη. Vide Aefchyli Suppl. 807. Theocritus Diofc. v. 36.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀείνναον κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ.

XV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν βραχὺν, ἰχθυβολῆες, ὑπὸ σχοίνῳ με Πρίηπον,
Στειλάμενοι κώπαις τὰν ὀλίγαν ἄκάταν,
sic V. Δίκτυά τ' ἀπλώσασθε, πολὺν δ' ἁλινηχέα βαῖκα,
Καὶ σκάρον, οὐ θρίσσης νόσφιν, ἀρυσάμενοι
Γλαυκὸν ἐνιδρυνθέντα νάπῃ, σημάντορα θήρης,
Τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὸν ἀπαρχόμενοι.

Cod. Vatic. p. 491. Non apte ſatis cohaereant hujus epigrammatis membra. Primus verſus pendet a ſexto, Πρίηπον τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων. Quae his interpoſita ſunt, Δίκτυά τ' ἀπλώσασθε, orationem quodammodo hiulcam reddunt. V. 2. lege, ἄκατον, quae certe uſitata forma eſt. V. 3. 4. Agathias ep. LVII. Anal. T. III. p. 55.

Μοῦνον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήπου
Ἢ σκάρον, ἢ βαίκας φλέξον ἐρευθομένους.

Piſcium nomina, βὼξ, θρίσσα, in Lexicon ſuum retulit Suidas, nullis tamen additis exemplis. Θρίσσα etiam τριχίας dicitur et τριχίς.

XVI.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ἑρμείῃ Βαίτων ἁλινηχέος ὄργανα τέχνας
　Ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.
Ἄγκυραν, γυρόν τε λίθον, σπυρίδας θ᾽ ἅμα φελλῷ,
　Ἄγκιστρον, κώπην καὶ λίνα καὶ δόνακας.

Edidit Chardon. in Enc. T. I. an. VI. p. 231. qui γυρὸν expl. pierreâ fen

Cod. Vatic. p. 146. Aliquam hujus epigrammatis particulam deſcripſit Suidas in v. Ἁλινηχέος. ἐν θαλάσσῃ νηχομένης. ἐν ἐπιγράμματι ~~— οι —~~ ἁλινηχέος ὄργανα τέχνης Ἄνθετο.

Primum diſtichon poſt Salmaſium Exercit. Plin. p. 699. protulit Brunckius Lect. p. 251. Nunc etiam cum Grotii verſione edidit Boſchius T. III. p. 430. Γήραος ἀδρανίην v. 2. Julianus, indicante Jacobſio, debet Leonidae Tarentino ep. XII. Anal. T. I. p. 223.

Ἑρμείῃ Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸν πλοῦν
　Ἥβης, ἐκ γήρως ~~ὁ~~ ἀδρανίῃ δέδεται.

Utrumque exemplum et Leonidae et Juliani notavit Suidas in v. Ἀδρανές. ἀσθενές. καὶ ἀδρανία, διὰ τοῦ ῑ, ἀδυναμία, ἀσθένεια. ἐν ἐπιγράμματι· Ἄνθετο δειμαίνων γήραος ἀδρανίην. καὶ αὖθις· ἐπεὶ παρενήξατο — Cf. Macedonii ep. XXV. Anal. T. III. p. 118. Minus bene Julianus Aegyptius ep. XII. Anal. T. II. p. 503. dixit:

Οὔτι φύσις θήλεια, καὶ οὐ πολιοῖο καρήνου
'Αδρανίη φώνης σῆς κατέλυσε βίην.

Caeterum ineditum hoc epigramma majorem habet a ſimplicitate et elegantia commendationem altero, quo idem argumentum ambitioſius tractavit auctor, apud Brunckium Anal. T. II. p. 494. ep. VI.

Καμπτομένους δόνακας, κώπην θ' ἅμα, νηὸς ἱμάσθλην,
Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν,
Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ
Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
Ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπυρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
Τήνδε λίθον, νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων
Ἄγκυραν, γριπεὺς, Ἑρμοῦνι, σοὶ τάδε Βαίτων
Δῶρα φέρει, τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας.

Jam vide, quomodo hoc argumentum tractare conatus ſit Theaetetus Scholaſticus ep. I. Anal. T. II. p. 514. et compara, qui utrique praeivit, Philippum Theſſalonicenſem ep. XXII. Anal. T. II. p. 217.

XVII.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόδοντα σίγυνον,
Πανί τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάσιν·
Τὸν κύνα δὲ ζῶντα πάλιν ποτὶ τιῦλιον ἄξω,
Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Cod. Vatic. p. 172. Primum verſum commemorat Suidas in v. Σιγύνη. καὶ σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. ἐν ἐπιγράμματι. (Anal. T. II. p. 8.)

Τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην
Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. — καὶ ἀλλαχοῦ·
Τὸν κύνα τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον.

Idem diſtichon ſecundum exhibet in v. Ἄκολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ ἀκόλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι. Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας. Ὅμηρος. (Odyſſ. P. 222.) καὶ αὖθις.

Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν ποτὶ ταῦλιον ἄξω,
Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Lege, ζώοντα, ſive cum Kuſtero, τὸν κύνα δὲ ζώοντα. Conf. Lucillii ep. I. Anal. T. II. p. 317. Theocriti Eidyll. XI. 12. et, qui hunc expreſſit, Diotimi epigr. X. Anal. T. I. p. 252.

XVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

v. T. III. 2. p. 21. Τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες ὁδῖται
Γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι,
ΜηΦυρδανοσσου δὲ βαρηγονυ κάμνετε μόχθῳ
Καὶ δίψα, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι.
Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος εὔσκιος· αἱ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
Πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον·
Ἔνδιον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα,
Ὡς θέμις, Ἑρμείην εἰνόδιον τίετε.

Cod. Vatic. p. 491. — Versus 3 — 5. misere depravatos ita resingendos esse arbitror:

Μὴ φύρδαν· ὅσσοι δὲ βαρεῖ γόνυ κάμνετε μόχθῳ,
Καὶ δίψᾳ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι·
Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος εὔσκιος, ἁ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
Πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον.

Probata haec sunt Jacobsio, qui vertit v. 3. „non omnes quidem (quasi mixtim, lassi et debiles juxta ac valentes) sed quicunque labore itineris affecti estis, βαρεῖ γόνυ — καὶ δίψᾳ. Coll. epigr. CCLX. Anal. T. III. p. 203.

Τᾶδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεὶς λειμῶνος, ὁδῖτα,
Ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πόνου·
Χὼ ποιμὰν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς

Συρίσδων, λασίας θάμνῳ ὑπὸ πλατάνου
Καύματ' ὀπωρινοῖο φυγὼν κυνός.

Haec ultima verba Muretus comparavit cum Tibull. I. El. I. 27.

Sed Canis aestivos ortus vitare *sub umbra*
Arboris, ad rivos praetereuntis aquae.

XIX.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἠνίδε καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον ὅπλον ἐρέσσει
Καὶ τὰν ὑπουθατίαν μόσχον ἄγει δάμαλις,
Βούταν μὲν τρομέουσα διάκτορα, τὸν δὲ μένουσα
Νήπιον, ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη.
Ἴσχες, ἀροτροδίαυλε, πεδιώρυχε, μὴ δὲ διώξῃς
Τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν.

Cod. Vatic. p. 504. Ὅπλον ἐρέσσειν omnino est *machinam movere*, *agitare*. Euripides dixit πόδα ἐρέσσειν, Iphig. in Aul. 138.

Ἀλλ' ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
Μηδὲν ὑπείκων.

Eadem dictione usus est Bianor in epigrammate inedito, quod infra describam. V. 2. Cod. μόσχει. Adjectivum ὑπουθάτιος vix alibi

occurret. Sed formam οὐθάτιος praeſtat Crinagoras ep. XXII. Anal. T. II. p. 146. ἐκ δὲ γάλακτος Θηλὴ ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου. Neque legere me memini ἀροτροδίαυλος v. 5. Sic dicitur is, qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphora ſumta a ſtadii curſu, quo quis poſtquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte a meta ad carceres redit. Δίαυλος enim, ut verbis utar Scholiaſtae ad Ariſtoph. Av. 293. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Hoc ad alias res, quae iterando peraguntur, translatum. De fluctibus maris reciprocis Eurip. Hec. 28.

Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

Aeſchyl. Agamem. 354. Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. ubi vide Schützium, elegantiſſimum Tragici interpretem.

In iſta *Ineditorum* farragine perpauca reperiuntur epigrammata, quae accurate a librariis ſint deſcripta; quaedam adeo depravata ſunt, ut in lucem ea proferre dubitarem, niſi reſtituendis iis operati eſſent viri doctiſſimi, quorum animadverſiones ſupprimere non licet. Ex quo genere eſt, quod Cod. Vatic. p. 493. exhibet:

Bianoros.

Μὴ πόδα γυμνὸν ἔρεσσε δι' ὑλάεσσαν ἀταρπὸν
Αἰγύπτου· χαροπῶν φεῦγε δι' ἐξ ὀφίων,
Ἄγρευ δουνακοφοιτον ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
Ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

nihil mutandum: fu per greges serpentum qui ibi sunt.

V. 1. Jacobſ. legit ἰλυόεσσαν. De qua conjectura ita ſtatuit Schneiderus: „ibi minime latent ſerpentes ſed in ſylvis. At contra Aegyptus paludoſa a Nilo fit, et in ripis latent ibi aſpides.“ V. 3. idem haec notavit: „An δουνακόφοιτος ἀγρεὺς auceps, qui arundine captat circumiens aves, δουνακόφοιτε καὶ ἐκ χέρσου. Monetur auceps, ne per ſylvoſum aut dumoſum iter Aegypti incedens, nudis pedibus ſerpentem calcet: ſed vide ſupra.“ Porro Jacobſius verſum 2. ita corrigendum putabat: φεῦγε δ' ἰὸν ὀφίων. Sed vox ἰὸς verſu 4. occurrit, et primam producit. Fortaſſe locus ita legendus eſt:

— χαροπῶν φεῦγε δ' ὑπ' ἐξ ὀφίων,
Ἀγρεῦ ΔΟΥΝΑΚΟΦΟΙΤΑ, τὸν ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
Ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

Vide Homer. Il. O. 628. ibique Erneſtum. Adde Il. N. 89. Δουνακοφοίτης, ut ἠεροφοίτης, de qua voce alibi videbimus.

XX.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἤδη τοι φθινόπωρον, Ἐπίκλεες, ἐκ δὲ Βοώτου
Ζώνης ἀρκτούρου λαμπρὸν ὄρωρε σέλας·
Ἤδη καὶ σταφυλαὶ δρεπάνης ἐπιμιμνήσκονται,
Καί τις χειμερινὴν ἀμφερέφει καλύβην.
Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θέρμη κρόκυαι οὔτε χιτῶνος
Ἔνδον ἀποσκλήσῃ δ' ἀστέρα μεμφόμενος.

Cod. Vatic. p. 512. Ultimum distichon hoc modo restituendum videtur:

Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θερμὴ κροκὺς, οὔτε χιτῶνος
Ἔνδον· ἀποσκλήσῃ δ' ἀστέρα μεμφόμενος.

Lucianus Dial. Mort. T. I. p. 442. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι. Ubi vide Hemsterhusium. Gloss. ἀπεσκληκώς. κακοπαθήσας. Conf. Hesiodus E. v. 534.

Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα,
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

Ejusdem auctoris epigramma, valde corruptum, quod legitur Cod. Vatic. p. 475. egregie post Schneiderum perpolivit Jacobsius Exercit. Crit. Vol. II. p. 81. ita:

Δένδρεον ἱερόν εἰμι παρερχόμενός με φυλάσσου
Πημαίνειν· ἀλγῶ, ξεῖνε, κολουομένη·

Μίμνει παρθενικὸς μοι ἔτι φλόος· οὐχὶ ἀπαρκῶμαις
'Αχράσιν· αἰγείρων τὶς γένος οὐκ ἐδάη.
Εἰ δὲ περιδρύψης με παρ' ἀτραπιτόν περ ἐοῦσαν
Δακρύσεις· μέλομαι καὶ ξύλον ἠελίῳ.

Cf. Apollon. Rhod. II. 476. seq. Diod. Zonae ep. V. Anal. T. II. p. 81. —
'Ω'νερ, τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν.

Utrumque epigramma Antipatro, non Sidonio, sed Thessalonicensi tribuendum esse arbitror.

XXI.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐκ ἔτ' Ἀλεξανδρεῦσι τὰ τίμια, χὼ Πτολεμαίου
Μόσχος ἐν ἠϊθέοις λαμπάδι κῦδος ἔχει.
Ὁ Πτολεμαίου μόσχος, ἰὼ πάλι, ποῦ δὲ τὰ μητρὸς
Αἴσχεα, πάνδημοί τ' ἐργάσιαι τέγεος;
Ποῦ δὲ . . . . σοφόρβια; τίκτετε, πόρναι,
Τίκτετε, τῷ μόσχου πειθόμεναι στεφάνῳ.

Cod. Vatic. p. 557. Obscurissimum epigramma! „Scriptum videtur in puerum, ex scorto procreatum, et ad magnos inter Alexandrinos honores elatum. Huc referendum, μητρὸς αἴσχεα. Haec enim publice ἐν τέγει corpore quaestum fecerat. — V. 6. τῷ — στεφά-

νῳ. honori μόσχῳ habito confisae. Hoc urbis exemplum confidentiam facere debet." Sunt verba Jacobsii. V. 1. τὰ τίμια. Diogenes Cynicus apud Plutarchum T. II. p. 5. C. εἰσελθὼν εἰς πορνεῖόν που, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐ διαφέρει. — V. 4. τέγος omnino de vili casa dicitur, ut στέγος. Euripides El. 1139.

Χώρει πένητας εἰς δόμους· φρούρει δέ μοι,
Μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους.

Sed h. l. salax taberna, seu cella meretricia, quam alii ἐργαστήριον, Plautus Mil. Glor. III. Sc. III. 7. *opificinam* vocat, significatur. Hanc etiam *fumosam* dicere potuit auctor Copae v. 5. *Ebria fumosa saltat lasciva taberna.* Burmannus ad Anth. Lat. T. I. p. 709. praefert *famosa.* Nos sequimur Heynium. Hesychius Τέγη, στέγη, οἴκημα. Idem. Στεγῖτιν, τὴν πόρνην. Vide Valckenar. ad Ammonium p. 173. Demosthenes κλίσιον vocat lupanar, seu κλισίον, Cor. c. 40. ὡς ἡ μήτηρ σου μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς Καλαμίτῃ ἥρωι χρωμένη. — V. 5. συφόρβια.

XXII.

ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Εἰς κιθαρῳδοὺς Λουκίλλου ἀλλὰ μ καὶ τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς.

Ἑλλήνων ἀπέλυς πόλιν ποτὲ, δεσπότα Καῖσαρ,
Εἰσελθὼν αἴσαι Ναύπλιον ἡγέλογος.
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ κακὸν ἢ μέγα κῦμα
ἢ κιθαρῳδὸν ἔχων.

Cod. Vatic. p. 533. Agit Lucillius, si epigrammatis sensum assecutus sum, de inepto quodam actore, qui, coram Caesare, Nauplii mala canere instituebat. Hunc ficto nomine Hegelochum vocat, ratione habita Hegelochi illius, qui quoniam aliquando male pronuntiaverat versum Euripidis Orest. 279.

Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ,

Comicis, ut Sannyrioni, Aristophani, Platoni saepe ludibrio fuit ac deridiculo. Notus est locus Aristophanis Ran. 305.

Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ.

Ubi Scholiastes haec adfert Sannyrionis: τί ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι; Φέρ' εἰ γενοίμην γαλῆ. ἀλλ' Ἡγέλοχός με μηνύσειεν ὁ τραγικός, ἀνακράγοι τ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθροὺς μέγα· Ἐκ κυ-

μάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. Vide Schol. ad Euripidis l. c. et Suidam in Ἠγέλοχος. Plura hujus ambigui, in quo alia integro verbo significatio est, alia diviso, exempla collegit P. Leopardus Emend. II. c. IV. — De Nauplio, qui Graecorum post Trojae excidium in patriam redeuntium naves plurimas ad naufragium adegerat, egregius extat locus Propertii IV. El. I. 15.

Nec rediere tamen Danai: tu diruta fletum
Supprime et Euboicos respice, Troja, sinus.
Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Graecia pressa tuis.

Idem, secundum Apollodorum Lib. II. c. I πλέων τὴν θάλασσαν τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει qui locus perquam difficilis est et obscurus. Sed Kuhnius ad Pausaniam Corinth. p. 168. eleganter corrigit ἐπυρσοφόρει quatenus ille non Graecis modo, ex Asia redeuntibus, sed quibusvis aliis has insidias struxisse putatur, ut *falso* ac *ficto facum bellicarum lumine* eos *deciperet*; id quod graece dicitur παραφρυκτωρεύειν. Verbo utitur Lysias κατὰ Ἀγοράτου p. 257. ed. Taylor. Vide Suidam: et Harpocrat. in v. Schol. ad Euripidis Orest. 432. Ναύπλιος — καὶ χειμῶνα φυλάξας φρυκτωρίας ἧψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας. Kuhnio adstipulatur T. Hemsterhusius ad Pol-

lucem IX. 14. quanquam ea, quae sequuntur apud Apollodorum, huic emendationi non satis accommodata videntur; συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ᾧπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. Rem aliter explicuit doctissimus Interpres Not. P. I. p. 275. — Duplex olim, sicut videtur, Sophoclis fabula extitit, Ναύπλιος Καταπλέων, h. e. proficiscens ad Graecorum castra eo consilio, ut poenas exigeret ab iis, quorum fraude Palamedes interemptus esset, et Ναύπλιος Πυρκαεὺς, sive, facem in Capharco promontorio accendens. Idem argumentum posteriore aetate a poetis tractatum esse cum aliunde constat, tum ex hoc Lucillii epigrammate discimus. Examinemus verba ipsa. V. 1. Jacobsius voci ἀπώλυε substituit in margine ἐπέκλυσε, et quod v. 2. legitur αἶσαι, corrigit ᾆσαι. In Collatione Gruteri p. 515. versus secundus ita legitur:

Εἰσελθὼν νάσαι ναύπλιον ἦν ἔλοχος.

Quod quorsum spectet, non intelligo. Fortasse epigramma hoc modo constituendum est:

Ἑλλήνων ΑΠΟΛΤΕ πόλιν ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
Εἰσελθὼν ΛιΣΕΙ Ναύπλιον Ἡγέλοχος.
Ναύπλιος. Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ — κακὸν, ἢ μέγα κῦμα,
— — ἢ κιθαρῳδὸν ἔχων.

Caesarem suum in editis etiam epigrammatis

ita passim alloquitur Lucillius, ut ep. LXXX. Anal. T. II. p. 353.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, ὅστις νέος οὐδέποτ' οὐδεὶς
"Ηρεσε. κἂν εἴπῃ, Μῆνιν ἄειδε θεά.

Ep. CXII. v. 5. Ὀπλίζου Καῖσαρ. Magna etiam verborum similitudo inest ep. XL.

Εἰς Ἀΐδος κατέπεμψε πάλαι ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
Ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα.

Atqui haec verborum structura vulgatae potius lectioni, quam nostrae respondet conjecturae, qua particula ποτὲ diverso sensu accipienda foret: *libera* tandem aliquando *civitatem a Graecis*, nisi conjungere malis, Ἑλλήνων πόλιν. Sed nos in utramque partem disputantes, rem ipsam aliis dijudicandam relinquimus. Illud αἰεὶ καλὸν v. 3. ita dictum est, quemadmodum apud Ciceronem Verr. V. c. 12. omnes Siciliae *semper praetores*. Vide Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 197. Propertius I. El. XVIII. 13.

Quamvis multa tibi dolor hic meus aspera debet,
Non ita saeva tamen venerit ira mea,
Ut tibi sim merito semper furor, *et tua flendo*
Lumina dejectis turpia sint lacrymis.

Caeterum hic primo loco commemorandum erat Crinagorae epigramma II. Anal. T. II. p. 140.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμονος ἦσεν Ἀριστὼ
Ναύπλιον· ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμην·

Ὁ ψεύστης δ' ὑπὸ νύκτα Κηφησιῆς ἀπὸ πέτρης
Πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορον εἰς κραδίην.

Ad quem locum nunc consule Animadversiones Vol. II. P. I. p. 378. — In lemmate lego: ἀλλ' ἅμα καὶ τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, simul etiam in Tragicos et Comicos *actores*. Recentiores ipsos poetas sic dicere non dubitarunt, ut hoc verbo deceptus Aelianus V. H. XIV. c. 40. Theodori, nobilissimi artificis scenici, tanquam poetae tragici, mentionem fecisse videretur Valckenario Diatr. p. 182. Leonteus, actor tragicus, ab Athenaeo Lib. VIII. p. 343. E. vocatur τραγῳδὸς, a rege Juba in epigrammate ibi memorato, τραγικός. Citharoedos etiam cum citharistis interdum confundunt, quos distinguit Plato Jon. T. I. p. 533. (T. IV. p. 185. ed. Bipont.) οὐδ' ἐν αὐλήσει γε, οὐδὲ ἐν κιθαρίσει, οὐδὲ ἐν κιθαρῳδίᾳ, οὐδὲ ἐν ῥαψῳδίᾳ. Sed ut citharoedus recte dicitur κιθαρίζειν, ita idem dici etiam potuit citharista, v. c. Amphion Thebanus apud Ciceronem. In mentem hic venit epigrammatis inediti p. 101. quod deinceps describam.

Ἄδηλον. εἰς γυναῖκα.

Ἤθελον, ὦ κιθαρῳδὲ, παραστὰς, ὡς κιθαρίζεις,
Τὴν ὑπάτην κρούσαι, τήν τε μέσην χαλάσαι.

Amphibolia, quae subest in ὑπάτῃ et μέσῃ, aliunde nota est. Strato ep. XXIX. Anal. T. II.

p. 366. Aelian. V. H. IX. c. 36. Τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν τὴν μέσην. Lemma, εἰς γυναῖκα, ab hoc loco alienum videtur.

XXIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Κόνων δίπηχυς, ἡ γυνὴ δὲ τεττάρων·
Ἐν τῇ κλίνῃ δὲ τῶν ποδῶν ἰσουμένων,
Σκόπει, Κόνωνος ποῦ τὸ χεῖλος ἔρχεται.

Cod. Vatic. p. 523. Parvulus hic Conon Pygmaeus videretur, spectatus juxta Dinonem, *longum* mulieris Syracosiae maritum, in Theocriti Adoniazusis v. 17.

Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

Igitur Natura ipsa adjuvante fecit, quod longos etiam homines fecisse alibi legimus. Eodem morbo laborasse videtur Demetrius, memoratus in epigrammate, quod tribus istis senariis male adjunxit librarius:

Οὐδ' ἐπικύψαι ἔχει Δημήτριος οὐδὲν ὁ μικρός,
Ἀλλ' ἔρριπται χαμαὶ πάντοτ' ἐπαιρόμενος.

Nihil tamen his verbis inest, quod suspicionem nostram confirmare possit; quanquam saepe fellatores istos tecte traduxerunt epi-

grammatum fcriptores, ut Euphorionem Crates Grammaticus (Anal. T. II. p. 3.) quo nemo elegantius hoc argumentum tractavit:

Χοίριλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοίριλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος,
Καὶ κατάγλωττ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
Ἀτρεκέως ᾔδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν.

Senfum horum verborum, qui Salmafium fugit et Reiskium, optime explicuit acutiffimus Toupius Ep. Crit. p. 135. ed. Lipf.

XXIV.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ βείνει Φαβορῖνος ἀπιστεῖς, μηκέτ' ἀπίστει·
Αὐτός μοι βείνειν εἶπ' ἰδίῳ στόματι.

Cod. Vatic. p. 538. Et hic elegans eft in re turpiffima verborum lufus. Jungere licet εἶπ' ἰδίῳ στόματι, et βείνειν ἰδίῳ στόματι. — Addam Meleagri epigramma, quod legitur p. 101.

Ἐξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ.
Ἢν ἐσίδῃς καίεις, ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας.

V. 2. in Codice exaratum, καὶ εἰς ἣν γε θίγεις. Ariftaenetus II. Ep. I. Σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις,

καὶ ἀκουσθεῖσα τιτρώσκεις. Sic locum correxit Toupius Ep. Crit. p. 110. Alio fenfu Germanicus, egregius vir, *vifuque et auditu juxta venerabilis*, dicitur apud Tacitum Annal. II. c. 72. Nota eft Τιμάριον, feu Τιμὼ, ex editis Meleagri epigrammatis, quorum unum LXXV. Anal. T. I. p. 22. huic difticho jungendum effe ftatuit Jacobfius, (Animad. Vol. I. P. I. p. 89.)

Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
Τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

XXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν κεφαλὴν σείεις, καὶ τὴν πυγὴν ἀνασείεις·
Ἓν μὲν μαινομένου, ἓν δὲ περαινομένου.

Cod. Vatic. p. 552. Nimirum *capita Maenades vi jaciunt hederigerae*, ut loquitur Catullus, et περαίνειν τὸ συνουσιάζειν, fecundum Suidam.

XXVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πᾶσα γυνὴ φιλέει πλέον ἀνέρος· αἰδομένη δὲ
Κεύθει κέντρον ἔρωτος, ἐρωμανέουσα καὶ αὐτή. [illegible] Nonni. Dionys. XLIII, p. 10[illegible] zi.

XXVII.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Γωβρυ, Διώνυσός σε, καὶ ἡ φιλελάστρια Κύπρις
Τέρποι, καὶ γλυκεραὶ γράμμασι Πιερίδες·
Ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆσδ' ἐσέρωτας
Ἔρχεο· τοῦ δὲ φίλας λαβροπότει κύλικας.

Cod. Vatic. p. 491. Hoc etiam elegantissimum epigramma illotis manibus contrectarunt librarii, non ita tamen, ut veteris scripturae vestigia omnino obliterarent. Quanquam nomen proprium, Γωβρυ, quomodo sit refingendum, definire equidem non ausim. Sed hoc ad intelligentiam carminis lepidi parum, aut nihil refert. Majoris momenti vitium haud dubie latet in voce φιλελάστρια v. 1. quae litura sananda est. Scripsit Argentarius:

— Διώνυσος σε, καὶ ἡ φιλεράστρια Κύπρις.

Hujus emendationis optimum interpretem habemus Philodemum ep. XVII. Anal. T. II. p. 87. cujus duo posteriores versus, servata Codicis lectione, ita interpungendos esse supra monuimus:

Καὶ σὺ, Φίλη Ξανθώ με . . . σὺ δ', ὦ Φιλεράστρι' ἄκοιτις,
"Ηδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Haec fere est Codicis Vaticani lectio. Hinc Apographa etiam alia, ξανθιῶ με σὺ δ' ὦ φιλεραστρι' ἄκοιτις, alia, Ξανθώ με σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης. Erunt etiam, quibus placeat in Codice notata lectio, καὶ σὺ φίλη, Ξανθώ, με Σὺ δ', ὦ φ. Quod attinet ad alterum locum, φιλεράστρι' ἄκοιτις, ne hanc quidem scripturam temere spernendam esse, ratione habita epigrammatis, quod hic prima vice editur, adfirmavimus, quanquam bene intelligentes, quid causae fuerit, cur alii, ut Brunckius, substituerent, φιλεράστρια κοίτης. Usus etiam vocis ἄκοιτις pro *meretrice* paulo insolentior est. Utcunque sit, verum tamen hoc est, et Philodemum et M. Argentarium scripsisse φιλεράστρια. Quam emendationem postea quam communicassem cum Jacobsio, significavit mihi vir doctissimus, se in eandem incidisse. Et in reliquis eum consentientem habui. Versu 5. legendum:

Ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆς δ' ἐς ἔρωτας
"Ερχεο· τοῦ δὲ φίλας λαβροπότει κύλικας.

Ἔρχεσθαι εἰς ἔρωτάς τινός, dictum fere ut, εἰς λόγους τινὶ ἔρχεσθαι. Saepe ἔρχεσθαι et ἰέναι periphrasi inserviunt ejus verbi, cujus substantivo adjunguntur ope praepositionum εἰς et διά. Euripides Androm. 417.

Καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰών,
Δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας,
Λέγ᾽, οἷ᾽ ἔπραξα.

Hoc Livius imitatus est I. c. 5. „ut nudi juvenes, Lyceum Pana venerantes, *per lusum atque lasciviam currerent.*" Nota est poetarum latinorum dictio, *per laudes alicujus ire.* Διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις ἔρχεσθαι, *pugnare.* Obiter corrigamus Pindarum Pyth. II. 153.

Φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ᾽ ἐχθρὸν ἅ
τ᾽ ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἄλλ᾽ ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.

Praestat legere, nisi fallor, ποτὶ δ᾽ ἐχθρὸν ἅτ᾽ ἐχθρὸς ἰών. — V. 3. Saepe in Anthologia graeca invenitur forma, ἀποδρέπτεσθαι, pro ἀποδρέπεσθαι. Ad sensum conferas Pindari dictum apud Stobaeum Serm. CCXI. p. 711. Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Suidas in v. Δρέπομαι — πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος, καὶ τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας, sive, φιλοσοφίας ἄνθη, ut Ruhnkenius alicubi corrigit. Priori loco apud Sui-

dam convenit Plato Sympof. 10. ἃ εἴ τις τολμώη ποιεῖν, ἀλλ' ὁτιοῦν διώκων καὶ βουλόμενος διαπράξασθαι πλὴν τοῦτο, φιλοσοφίας τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνείδη. Euripides φέρβεσθαι σοφίαν eodem fenfu dixit in praeclaro illo Athenienfium praeconio, (quibus Natura dederat τὸ φιλοκαλεῖν μετ' εὐτελείας et φιλοσοφεῖν ἄνευ μαλακίας, ut jure fuo adfirmat Pericles apud Thucydidem II. 35. feq.) Euripides igitur M. Argentarii fententiam ita expreffit Med. 824.

Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
Τ' ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος.

Longum eft, totum locum defcribere, quo elegantiorem apud Euripidem vix reperias; cujus fumma haec eft, Venerem Athenienfibus, cujuslibet boni pulchrique amantiffimis

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

XXVIII.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων, νώτοις κατακρίνει·
Κἂν δῷς, κἂν μὴ δῷς· ἔστιν ἀεὶ Πολέμων.

Cod. Vatic. p. 533. Anteaquam in rem praesentem veniamus, primum quaerendum videtur, quisnam sit iste Polemon, quem sugillat Ammianus, aut, si de hac re nihil memoriae proditum est, qui mores hominis fuerint, quod vitae genus. Vereor, ut de his omnibus aliquid compertum habuerit Planudes, qui carmina ejusdem argumenti titulis suis, tanquam certis circumscribens regionibus, hac via saepenumero ipse indicavit, se verum eorum sensum non esse assecutum. Scilicet in Florilegio Planudeo hoc legimus epigramma ἄδηλον, seu incerti auctoris Lib. II. Tit. XXV. ep. XI. ed. Wechel. p. 223.

Ἤδειμεν πολέμων ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν.

Hoc distichon capiti in *fures* subjecit Planudes, quod in errorem conjecit interpretes. Brodaeus vertit, πολέμων ἀντώνιον, *bellorum vicissim emptorem*. Acute contra vidit Vinc. Obsopoeus, πολέμων esse nomen proprium, ut te-

statur latina ejus interpretatio: *noveramus te omnes, o Polemon, Antonium, quomodo tam repente tres literae te reliquerunt. et factus es ὤνιος,* id est *venalis.* Addit tamen, scil. *ob furtum quod commisisti.* Atque ita totam sententiam convertit, deceptus a Planude. Hoc bene intellexit Hieronymus *Megiserus*, caeteroquin vitium in contrarium currens, vertendo Lib. II. p. 68.

Vidimus in bello *te cuncti* Antonion, edet,
Literulis careas cur modo victe tribus.

Aut nullus omnino sensus his verbis inest, aut scripsit Megiserus, *edes.* Vel sic tamen a scopo plane aberravit. Quod imprimis demonstrat nota, margini adjecta: *id est cur* onius *venalis sis factus, et libertatem amiseris.* Sed ut largiar, ὤνιον hoc loco esse hominem ab hostibus captum, qui venalis prostat, quid esse dicemus, *in bello Antonion*, sive πολέμιον ἀντώνιον, quam lectionem secutus est Megiserus? *Agrum emere* Xenophonti est, χῶρον ὠνεῖσθαι, ut contra χῶρον ἀντωνεῖσθαι, *emere agrum in locum alterius* Oec. XX. 26. Quis vero bellum emit in locum alterius belli? ut vertit Brodaeus. Aut, qui in bello fuit *Antonios*, ut retineamus vocem peregrinam, quomodo is fortunae vicissitudinem expertus est, si captus post bellum prostat ὤνιος? quod voluit Megiserus

In eundem ſenſum vertit Hugo Grotius, qui, quanquam non apparet, quomodo intelligi voluerit vocem πολέμων, tamen elegantiſſimo uſus verborum luſu, feliciter, ut ſolebat ingenium illud capitale, ſe expedivit, reddens locum ſic, Lib. II. p. 449.

Quam ſubito, fueras nobis qui Servius *ante,*
Deſtituit nomen littera quinta *tuum*!

Redit jam ſponte gravis haec diſputatio ad Planudem, unde declinavit ſcilicet. Diximus, Planudem epigramma in Polemonem non recte incluſiſſe in caput de *Furibus*. Sed hujus reprehenſionis veritas pendet a notione furis, quam qualem animo informatam habuerit monachus, nemo dixerit. Nimirum fures non ſolum ii vocantur, qui *omnia intus canunt*, ut Aſpendius citharista, ſed viri etiam, nomine, ac loco ornatiſſimi, judices v. c. qui pecunia corrumpi ſe patiuntur, neque tamen id, quod volunt homines, praeſtant. Talis fuiſſe videtur Antonius ille Polemo. Is omnino ὤνιος erat, non eo ſenſu, quo hanc vocem interpretati ſunt Brodaeus, Obſopoeus, Megiſerus, Grotius, ſed fidem ſuam, ac jurisdictionem venalem habebat, ut philoſophi quidam apud Lucianum diſciplinam ac virtutem, Nigrin. c. 25. T. I. p. 65. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ

ἀγορῆς προστιθέντων ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. Quae huic conjuncta ſunt verba, εὔωνος et εὐωνίζειν, egregie illuſtrat Hemſterhuſius ad Lucianum p. 62. opportune laudans Pollucem V. 163. ubi inter locutiones, quibus homo nihili ſignificetur, refert etiam ὤνιος, et εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων ὠνίων. Sed magis ad rem noſtram facit locus Aeliani apud Suidam in v. Ὠνίους ἀγοραστούς, ἢ τιμίους. — Αἰλιανός. καὶ ἀπολύουσι δικασταὶ ὤνιοι αὐτόν. — Jam, quemadmodum hic in titulo εἰς κλέπτας judicem deprehendimus inter fures, ita in titulo εἰς κριτὰς (Lib. I. XLIII. ep. 2.) furem inter judices:

Εὖ γλυκὺ τοῦ κλέπτοντος ὑπερφιάλου εὖ τὸ ἀγνόν.

Porro judices hac aetate venales fuiſſe et ὠνίους, praecipue diſcimus e Palladae epigrammate, quod ſequitur l. c. (Anal. T. II. p. 436.)

Μήτε δίκην δικάσειεν ἀνὴρ γεγονὼς δικολέκτης,
Μηδ' ἂν Ἰσοκράτεος ῥητορικώτερος ᾖ.
Πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος, οὐδ' ἐν ἑταίρῳ
Σεμνότερον δικάσαι, μὴ ῥυπαρῶς, δύναται.

Denique rem extra omnem dubitationem poſuit epigramma ineditum, quod ſupra deſcripſimus. Hoc enim ad eundem Polemonem ſpectat, et ab eodem auctore eſt inſcriptum; quia editum illud, Ἤσκησεν, Πολέμων, id quod latuit Brunckium, qui hoc epigramma retulit inter

ἀδέσποτα T. III. p. 159. ep. XLII. Ita enim se invicem excipiunt duo ista epigrammata in Cod. Vatic.

Ἀμμιανοῦ.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων νώναις κατακρίνει·
Κἂν δῷς κἂν μὴ δῷς· ἔστιν ἀεὶ Πολέμων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἤδειμεν, Πολέμων, ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν.

Dubitari igitur vix potest, quin utriusque carminis satyrici idem sit argumentum. Quid vero est, εἴδους κρίνειν, quid νώναις κατακρίνειν? Equidem nihil aliud hic extrico, nisi *Idus* et *Nonas* Romanorum. Idus constanter a Graecis recentioribus scribuntur αἱ εἶδοι. Nonas varie exarare solent, aliis νόναι, aliis νόνναι scribentibus, ut Suidas in v. Sed Ammianus etiam scribere potuit νῶναι. Nihil hic muto. Prima vox si retinenda est, accentum in ultima repone, nisi legendum potius sit, Εἰδοῖς. Alium sensum ex his verbis vix elicias. — Haud alienum videtur, duo hic Ammiani epigrammata in *Marcum* repetere, quae locum, quem tractavimus, bene illustrant. Extant in Analectis Brunckianis T. II. p. 386.

Λασταύρων ἀφελὼν δύο γράμματα, Μάρκε, τὰ πρῶτα,
Ἄξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομένων.

Εἰς τὸν αὐτὸν Μάρκον.

Θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, καὶ ἄνθρωπος διὰ γράμμα
Ἄξιος εἶ πολλῶν, ἐὰν παρὰ γράμμα γράφῃ.

XXIX.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐ πλεῖν ἀλλ' ἀντλεῖν ἡμᾶς Εὔανδρος ὁ πλωρεὺς
Εἰς τὴν εἰκόσορον φαίνεται ἐμβιβάσας.
Οὐκ ὀλίγον γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ ἔσω, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν
Ἐν ταύτῃ διαπλεῖν φαίνεται εἰς τὸ πέραν.
Ναῦ πρῶταν ναῦς ἅπτα ἱεροπικὴ ἀλλάγει
Μὴ σαρδονοῦσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Cod. Vatic. p. 651. V. 1. πλωρεὺς Jacobsius mutat in πορθμεύς. Malim ὁ πρωρεὺς *proreta*, qui est gubernatoris administer, et dicitur proprie πρωρατεύειν Aristoph. Equit. 588.

Ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
Ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
Κἆτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
Κἆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ.

Xenophon Exped. Cyri Lib. V. fin. ὅταν δὲ χει-

ιὼν ᾗ — οὐχ ὁρᾶτε ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρα, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνη. Utriusque imperio parebant nautae, ſed hujus in puppi, illius in prora, ut docet Weſſelingius ad Diodor. Sic. Lib. XIV. c. 43. p. 676. Suidas. Πρῶρα. τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεώς. καὶ πρώραθεν. καὶ πρωράτας τῆς νηός. καὶ πρωρεύς. Eleganter Sophocles Fragment. apud Brunckium p. 646.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωρατὴς στρατοῦ
Τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν.

Aeſchylus contra Eumen. 761.

Ὁρκωμοτήσας νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους
Μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς
Ἐλθόντ' ἐποισειν εὖ κεκασμένον δόρυ.

De dictione ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς ναῦν v. 2. *in navem aliquem introducere*, vide Lennep. ad Phalar. p. 24. Verſ. 3. ἔσων Optimi ſcriptores, ut Sophocles, Euripides, Eubulus, voculas ἔσω et ἔνδον permutarunt, notati propterea ab Ammonio in, Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. De Eubulo ita ibi refert Grammaticus: Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι τὶς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον. Verſus obſcurus! Scaliger, ut metro conſuleret, legit; ὅτι ὅ τις γέρων ἔσω, quod nemini placebit. Locus aliter, ſed accuratius deſcriptus eſt in Etym. MS. Εὔβουλος

ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Γαλαθηφόροις, ὅπως δὲ ἀπεύσσεσθαι ὅτι τὶς γέρων ἔσω. Unde ſenarius hic emergit:

"Οπως δ' ἀπεύσσεσθαι, ὅτι τὶς γέρων ἔσω.

Eadem voce uſus eſt Ariſtophanes Euſtathio teſte ad Il. Ξ. p. 964. 65. δῆλον δὲ ὅτι μαντικὴ ποτε λέξις τὸ ὄσσεσθαι, ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. (Ruhnken. ad Tim. p. 197.) τοιαύτη δὲ λέξις ἐστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὄπα τὴν κληδόνα, καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι Ἀριστοφάνης Λυσιστρατῇ (v. 597.) ὀπευόμενος κάθηται. Nihil autem frequentius allegoria, qua utitur Nicarchus. Simonidi ep. LXIV. Anal. T. I. p. 138. tres meretrices dicuntur ναυκλήρων ὁλκάδες εἰκόσοροι. Meleager ep. LXXVII. Anal. T. I. p. 22.

Νέρθε δὲ πάνθ' ὑπέραντλα νεὼς, κοίλη δὲ θάλασσα
Πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐστι σάλος.
Δύστανός γ' ὃς ζωὸς ἔτ' ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
Πλεύσετ' ἄνωθ' ἐπιβὰς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρου.

Verſum quintum in margine Apographi ita ſupplevit Jacobſius:

Νῦν πρῶτον ναῦς ὦπται ὑδρωπική, ἀλλά γε δείδω,
Μὴ σόρον οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Nunc demum videmus navem hydrope laborantem, ſed vereor, ne etc. Eurip. Heraclid. 167. εἰ γέροντος οὕνεκα Τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος — εἰς ἄντλον ἐμβήσῃ πόδα. Lucian. Dial. Meretr. XI.

T. III. p. 310. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκουν, εἴ μοι προσεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σορόν. ————————————————

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

An. II. 2. p. 110.

Τὸν λεπτὸν Θανεῦντα Μενέστρατον εἴαρος ὥρῃ
Μύρμηξ ἐξελθὼν εἵλκυσεν εἰς ῥαγάδα·
Μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὡς Γανυμήδην
Αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδαο.
Πῖπτε δὲ χειρῶν μυίης κοὐδ' ὡς θίγε γαίης,
Ἐκ δ' ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

Cod. Vatic. p. 565. Leve hoc argumentum nemo magis variavit Lucillio, cujus epigrammata extant in Analectis Brunckianis T. II, p. 328 — 331. V. 4. Κρονίδου. V. 5. Cod. θίγεν γαίης. Lego:

Πῖπτε δ' ὅγε χειρῶν μυίης κοὐδ' ὡς θίγε γαίης.

Lucillius ep. LXV. v. 3.

Καὶ τάχ' ἂν ἐῤῥοίζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο.

Sic etiam Phaeton periit, exclamat idem Menestratus, tergo formicae, cui ut elephanto scilicet insederat, excussus, apud Lucillium ep. LXIII. quod vertit Ausonius ep. CXV. Inprimis huc pertinet ep. XVI. Ammiani Anal.

T. II. p. 387. Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν, εἰς τρώγλην — εἵλκυσε μῦς.

XXX.

Α Δ Δ Α Ι Ο Υ.

Ἢν τινα καλὸν ἴδῃς, εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτείσθω·
Βάζ' ἃ φρονεῖς, ὅρκων δράσσεο χερσὶν ὅλαις.
Ἢν δ' εἴπῃς· τίω σε, καὶ ἔσσομαι οἷά τ' ἀδελφός,
Αἰδὼς σου κλείσει τὴν ἐπὶ τοὔργον ὁδόν.

ἔργων. rem lasciuam. ... T. I. p. 28. σὺ δὲ μη... ν εἴπῃς πρὸς παρθένον ... ἀφροδίσιον. τὸ δὲ ἔργον ἤτει. Et statim: ἐὰν δὲ ... ιτήσῃς (vulgo αἰτήσεις) τὸ ἔργον. sic Jacobs idem.

Cod. Vatic. p. 493. Addaeus et alibi *Adaeus* scribitur. Idem nomen restituit Valckenarius Adnot. in Adon. p. 263. Xenophonti Ἑλλ. IV. c. I. 39. ubi Agesilai regis scriba Ἰδαῖος vocatur, e Plutarcho T. I. p. 603. A. V. 2. Cod. βάζε ἃ φ. „Si sincerum est ὅρκων, accipe de jurejurando, quo se puero, cujus amplexus appetit, obstringit. Sed puto legendum: ὀρχέων, testiculos pueri utraque manu contrecta." *Jacobs.* Schneiderus etiam huic lectioni favebat, quae vera videtur. Hesychius. Ὀρχιπαιδίζειν, τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί. Sed hoc referri potest ad Aristoph. Av. 142.

cf. Strat. Ep. LXXIV.

XXXI.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ἐρίφῳ φασὶν ἐνεῖναι,
Εἶτα χολὴν μὲν ἔχει ζῶα τὰ φαυλότατα,
Ἐκκεῖσθαι δέ με πᾶσι, χολὴν μὴ ἔχοντα, κελεύεις,
Ὡς μηδὲ ψιλοῖς ῥήμασιν ἀνταδικεῖν.
Τοῖς ἔργοις ἀδικοῦντας ἀποφράξαντα δεήσει
Λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ στόμα μὴ δὲ πνέειν.

Cod. Vatic. p. 496. Multa epigrammata Anthologiae graecae vel a Planude omiſſa, vel ab aliis viris doctis nondum edita ſunt propterea, quod vitioſe admodum deſcripta in Codice Vaticano leguntur. In quo numero etiam hoc eſt ineptum Palladae carmen. Corruptus haud dubie eſt primus verſus:

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ΕΡΙΦΩι φασὶν ἐνεῖναι.

Sed huic loco praeſentem adferre poſſum medicinam. Legendum enim:

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ΣΕΡΦΩι φασὶν ἐνεῖναι.

Et formicae ſua bilis et ſerpho. Ariſtophan. Veſp. 351.

Πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ᾽, εἰ σέρφῳ
διαδῦναι.

Ubi Scholiaſtes haec animadvertit: ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν. Κρατῖνος δὲ μύρμηκα φησὶ τὸν

σέρφον. οἱ δὲ, ζωΰφιον κωνώπῶδες. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. παρεγγυῶσα μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. Suidas in v. Σέρφος. ζῶον μυρμηκῶδες. σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζει. καὶ παροιμία· ἔνεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. Hesychius. Σέρφοι, οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες. Idem alibi σύρφος scribit. Sunt qui hanc bestiolam etiam σέριφον dictam velint, eoque referant proverbium, γραῦς σέριφος, quod in Hesychio ed. Venet. a. 1549. scribitur γραῦς ἔριφος, et deinceps ἐριφία γραῦς. Unde Erasmus fecit adagium, *Anus Eriphus.* Sed de hac re, ut nunc video, accurate egit P. Leopardus Emend. lib. V. c. 21.

Vers. 5. lege cum Jacobsio, τοὺς ἔργοις ἀδικοῦντας. Idem vir doctissimus v. 6. corrigit, ὅλως σχοίνῳ, quod tamen necessarium non videtur. Vid. Suidas in v. ὁλοσχοίνῳ. — Versus 4—6. ita interpungendi ac legendi:

Ὡς μηδὲ ψιλοῖς ῥήμασιν ἀνταδικεῖν
Τοὺς ἔργοις ἀδικοῦντας· ἀποφράξαντα δ' ἑῆσαι
Λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ στόμα μηδὲ πνέειν.

Palladam an alius Martiali comparaverit, praeter Vincentium Obsopoeum, ignoro, cujus de isto viro hoc extat judicium ad ep. I. Anthol. Planud. Tit. XVII. p. 34. ed. Wech. „Hujus epigrammatis auctor est Pallada, oriundus ex Chalcide insula Euboeae, facile inter eos poe-

tas, qui epigrammata conſcripſerunt, principatum obtinet: tantum adhibet in ſcribendo *argutiae*, *leporis*, *ſalis*, *feſtivitatis* et *gratiae*, ut jure optimo *Martiali* prae caeteris comparetur.“ Nae! is pulchritudinis ſenſu plane deſtitutus ſit, qui tali judicio nomen ſuum adſcribere poſſit. Eſt ſine dubio Palladas omnium, qui epigrammata conſcribillarunt, inſulſiſſimus verſificator, ut recte de eo exiſtimet Caſaubonus ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 842. Atque hoc cum edita teſtantur carmina, tum inedita, e quibus tamen unum alterumve hic addere haud gravabor.

Οὐ δαψιλῶς μὲν ἀλλ' ὅμως κἀγὼ τρέφω
Παῖδας, γυναῖκα, δοῦλον, ὄρνιθας, κύνα.
Κόλαξ γὰρ οὐδεὶς τοὺς ἐμοὺς πατεῖ δόμους.

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς
Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Χρήζεις ὅμως οὖν τῶν ἀναγκαίων κακῶν.
Εὔνουν νομίζεις δοῦλον εἶναι δεσπότῃ,
Καλὸς δ' ἂν εἴη δοῦλος τὰ σκέλη κλάσας.

Tali ingenio digni ſunt verſus, qui, non adſcripto auctoris nomine, leguntur Cod. Vatic. p. 556. in Rufinianum.

XXXII.

Εἰς Ῥουφινιανόν.

Ῥουφινιανὸς, ῥοῦφος ὢν δισύλλαβος,
Συνεξέτεινε τοῖς κακοῖς τὰς συλλαβάς.
Οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην,
Κληθήσεται γὰρ καὶ δισύλλαβος πάλιν.
Ῥοῦφος κακοῦργος καὶ γόης ὡς ἦν ποτε.

Annexi ſunt his quinque verſibus ineptis decem alii, quos, quoniam nihil omnino commune habent cum Rufiniano, ſegregandos ſtatim et ſeorſim exponendos putavi. Haud dubie duo carmina diverſa in unum conflata ſunt culpa librariorum. — Quod hic de Juſtitia divina, ſevera illa ſcelerum vindice, ſatis ridicule dicitur,

Οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην,

hoc praeclare ita extulit Euripides apud Plutarchum de S. N. V. p. 6. ed. Wyttenb.

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα μάρψει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχῃ·

ſive, ut idem loquitur in Fragmento apud Sextum Empir. c. Mathemat. Lib. I. p. 275. Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη, quod perinde eſt

Ita etiam Thucyd. I. c. 142. τὸ δὲ ναυτικὸν, τέχνης ἐστὶν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον μηδὲν ἐκείνῳ πάρεργον ἄλλο γίγνεσθαι. Ad eundem locum pertinet veteris Graeci fragmentum, quod Grotius Stob. p. 119. ita edidit:

οὐχ εὕδει Διὸς
Ὀφθαλμός· ἐγγὺς δ' ἔστι καὶ παρὼν πόνῳ·

Oculus Jovis
Non dormit, operi ſed prope et praeſens adeſt.

In MS. invenerat Grotius, καί περ ὢν πόνῳ. Hinc Toupius Emend. in Suidam P. III. p. 582. ed. Lipſ. effecit: ἐγγὺς δ' ἔστι καί περ ὢν ἄνω. Ita Xenophon Oecon. c. XX. 11. de deo: καίτοι ὕδωρ μὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει. Clariſſimus Luzac Exercit. Acad. p. 112. corrigit: ἐγγὺς δ' ἔστι καί περ ὢν πόλῳ. Emendationem noſtram, καί περ ὢν πρόσω, alibi propoſitam, confirmari poſtea cognovimus editione Heerenii, qui, neſcio an e Codice dederit I. p. 106.

οὐχ εὕδει Διὸς
Ὀφθαλμὸς, ἐγγὺς δ' ἔστι, καί περ ὢν πόῤῥω.

Eſt haec conſtans ac perpetua fere oppoſitio verborum ἐγγὺς et πρόσω, ac ſimilium. Euripides Jon. v. 586.

Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.

Ad quem locum alludit Cicero Attic. XIII. 10. Aeschylus Eum. 65.

Ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν.

Idem (Grot. Excerpt. p. 371.) κλύει καὶ πρόσωθεν ὢν θεός. Euripides Phoen. 605. Vide Valckenar. Diatr. p. 35. Primus omnium Homerus dixerat Od. Γ. 231.

Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.

Sed describendi tandem sunt versus illepidi, quos carmini in Rufinianum male subjunctos esse supra diximus:

Ὦ τῆς ἁπάσης δυνάμεως ὑπέρτατε,
Σῶσόν με τὸν δύστηνον ἐκ παντὸς φθόνου.
Θέλεις ἀκοῦσαι, βούλομαι κἀγὼ λέγειν.
Τὸ γὰρ θέλημα τὴν χάριν τίκτει διπλῆν,
Διπλοῦν τε κάλλος τῷ λόγῳ χαρίζεται·
Λέγοντι κόσμος καὶ κλύοντι σεμνότης.
Φωστὴρ γὰρ εἶ σὺ καὶ λόγων καὶ τῶν νόμων,
Νόμοις δικάζων καὶ λόγοισιν ἐκπρέπων.
Αἴλουρον εἶδον χρυσίου τὸν Πρισκιπα
Ἢ βδέλλαν ὤμην χρυσοκόλλητον χόλον.

Octo prioribus hujus carminis versibus nihil inest, in quo aliquis offendere possit. Sed duo posteriores et corruptissimi sunt, et pro panno alieno habendi. Quibus longius immorari etsi vix operae sit pretium, tamen quaerendum videtur, quid lateat in verbis Πρισκιπα, et χρυσοκόλλητον χόλον. Prima vox latina videtur.

Quidni enim liceat hic hariolari? Et facile aliquis eam divinàrit. Ultimum verſum ita lego:

"Η βδέλλαν ὤμην, χρυσοκόλλητον χ' ὅλον.

Agitur de viro quodam, ad magnos honores evecto, quem propter vexationes populi, furtaque commiſſa auctor horum verſuum non dubitat vocare auri felem aerariique hirudinem. Atque hi verſus omnes ad unum eundemque virum ſpectare videntur, fortaſſe ad Rufinum, hominem, omnia jura divina et humana fusque deque habentem, quem imperium etiam affectaſſe ſcimus. Vide Gesnerum ad Claudianum V. 342. et Suidam in Ῥουφῖνος, ubi inter alia haec leguntur, δίκαι τε ἅπασαι προς τούτοις ἐδικάζοντο. — καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια, Ῥουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον: et de adulatoribus Rufini: ἄρτι δὲ χλαμύδας τάς τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Talem hominem recte dixeris χρυσοκόλλητον. Sed vide, ne duo illi verſiculi conjungendi ſint cum carmine, quod in eadem Codicis pagina, et quidem deinceps deſcriptum eſt, a nemine eorum, quibuscum communicavi, nedum a me intellecto:

Εἰς στρατηγόν.

Νῦν ὁ στρατηγὸς Ἑρμανούβης ἐγένου

Κύων ἀδελφὸς συλλαβὼν Ἑρμᾶς δύο

Ἀσημοκλέπτας συνδεθέντας σχοινίῳ
Ψυχροὺς ἀώρους ταρταρίους τε δαίμονας.
Οὐκ οἶδα χῶρον τοῦ τρόπου κατήγορον
Τρόπον δὲ χώρου τὸν κατήγορον λέγω.

De orthographia nominis Ἄνουβις vide T. H. ad Lucianum T. I. p. 392. Has tenebras dispellere an unquam aliquis sit aggressurus, vehementer dubito. — Praestat describere elegans epigramma in *Carinum*, qui Asiam exspoliaverat.

XXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆς Ἀσίης τὰ λάφυρα λαβὼν ἔπλευσε Καρῖνος
Ἤματι χειμερίῳ δυομένων ἐρίφων.
Εἰ δὲ καὶ Ἀδράστεια τὸ φορτίον — ἐφορώσης
Ὤχετο καὶ πελάγους δαίμοσιν ἐγγελάσας.

Cod. Vatic. p. 552. Monuit me Jacobsius, hoc epigramma editum esse a doctissimo Chardono *Magas. Encyclop.* a. IV. T. I. p. 93. et relatum ad Carinum, Imperatorem Romanum: lacunam autem v. 3. expletam esse sic, ὃς ἐ

ἐφορώσῃ — Nescio, uter dederit pro εἰ δὲ v. 3. εἶδε, quae vera lectio est:

Εἶδε καὶ Ἀδράστεια τὸ φόρτιον· ὅς δ' ἐφορώσῃ
Ὤιχετο καὶ πελάγους δαίμοσιν ἐγγελάσας.

XXXIV.

Εἰς καμάραν τοῦ Φόρου πρὸς τὴν δύσιν.

Μηνᾶς χρύσεον ἔργον ἐδείματο πᾶσιν ὁδίταις
Κυδαίνων πτολίεθρον ἐριχρύσων βασιλήων.

XXXV.

Εἰς ἑτέραν καμάραν.

Τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν,
Λευκῆς καὶ πτελέου μέσσον ὅρον θέμενοι,
Ἐνναέται χώρης, σημήιον ἀμμόριης δὲ
Αὐτὸς ἄναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης.

Cod. Vatic. p. 483. Lemma, εἰς ἑτέραν καμάραν, quomodo conveniat epigrammati XXIX.

non ſatis intelligo. Ea delenda videtur, utpote a librario per feſtinationem repetita. Epigramma enim ſcriptum eſt in aram, duarum civitatum in confiniis poſitam. Lege v. 2. pro λευκῆς καὶ πτελέου, quae Cod. lectio eſt,

Λεύκης καὶ Πτελέου μέσσον ὅρον θέμενοι,

quae ſunt nomina urbium in Ionia. *Leucam* Strabo Lib. XIV. p. 445. Λεύκας vocat: Κράσσος περὶ Λεύκας ἐπιθεμένων τινῶν ἔπεσεν ἐνὶ μάχῃ. — μετὰ δὲ Λεύκας Φωκαία ἐν κόλπῳ. εἶτα οἱ ὅροι τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Αἰολέων. Mela Lib. I. c. 17. fin. *In ſinu Smyrnaeo eſt Hermus amnis et urbs* Leuca: *extra Phocaea Ioniae ultima.* Nomen *Pteleum* variis urbibus commune fuit. Homer. Il. B. 697.

Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶν', ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην.

Sunt qui ſcribant Πτελέον, accentu in penultima poſito, ut auctor epigrammatis et Stephanus Byz. in v. Πτελεόν, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας.

XXXVI.

Εἰς καμάραν.

Μεσσαλίνοιο γόνος τόδε θέσκελον ἔκτισε τόξον.

Cod. Vatic. p. 474. Meſſalinus architectus memoratur etiam in Inſcriptione apud Chandlerum p. 11. quae extat in Analect. Brunck. Lect. et Emend. p. 288. Mirum autem, τόξον h. l. dici pro *fornice*, quod a Ducangio non eſt notatum, ad exemplum Romanorum, qui fornicem paſſim vocant arcum. Ovid. Metam. III. 29.

Eſt ſpecus in medio, virgis ac vimine denſus
Efficiens humilem lapidum compagibus arcum.

Arcus Latinum non eſt, notabat Scholiaſtes ineditus apud Spanhemium de Uſu et Pr. Numiſ. p. 357. ad Ciceronis *fornicem Fabianum*. Nimirum poſt Ciceronis aetatem demum invaluit haec ſignificatio, et translata tandem eſt ad graecam vocem τόξον.

XXXVII.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς ποτήριον οἰκείας θυγατρὸς παρθένου.

Χεῖλος ἀνικητεια τὸ χρύσεον εἰς ἐμὲ τέγγει,
  Ἀλλὰ παρασχοίμην καὶ πόμα νυμφίδιον.

Cod. Vatic. p. 481. Si lectio ſana eſt, quod vix credo, nomen puellae fuit Ἀνικήτεια, cujus mentio nulla ſit in editis Pauli Silentiarii epigrammatis. Occurrit Μακεδονία in ep. LXXXIII. Anal. T. III. p. 102. ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ, ἧς ὄνομα Μακεδονία. Sed haec potius fuit filia Macedonii. Vide Brunck. Lect. p. 250.

XXXVIII.

ΦΩΚΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ.

Εἰς Φιάλην, ἐν ᾗ συνάγονται τὰ περιττά.

Οἰνοχόῳ φίλον εἰμὶ μόνῳ δέπας, οὕνεκεν αὐτῷ
  Βάκχον ἀολλίζω τὸν περιλειπόμενον.

Cod. Vatic. p. 482. Edidit nuper Boſchi[illegible] T. III. p. 438. cum hac Grotii verſione:

Pocla ministranti poclum non gratius ullum,
Namque illi e vino colligo, quod superest.

XXXIX.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
τοῦ Μινωταύρου.

Εἰς κόγχον ἔχουσαν Ἀφροδίτην.

Ἁ μέγα σοι Διόνυσε χαρίζομαι· εἰς ἐμὲ Κύπρις
Λούεται· ἐξ αὐτῆς σοι τὰ κύπελλα φέρω.

Cod. Vatic. p. 472. Leontius Scholasticus cur dictus fuerit *Minotaurus*, equidem ignoro. Putabam olim, vitiose exaratum esse hoc cognomen a librario dubitantemque me confirmabat ejusdem auctoris ep. XV. Anal. T. III. p. 106. cui hoc lemma inscriptum est in Codice: εἰς λουτρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ Ζευξίππῳ Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ μηνώτοῦ.

Μὴ νεμέσα, Ζεύξιππε, παραντέλλοντι λοετρῷ·
Καὶ μεγάλῃ γὰρ ἅμαξαν ἐρωτύλος ἡδὺ φαείνει.

Nunc contra arbitror, vitiosam esse scripturam μηνώτοῦ, bene habere lectionem Μινωταύρου. Hoc enim cognomen iterum occurrit in lemmate epigrammatis VII. Antholog. Planud. IV. Tit. I. Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ Μινωταύρου εἰς

στήλην. Vide Heyne Comment. Soc. Gotting. Histor. T. XI. p. 55. In his autem rebus fides quaedam historica grammaticis denegari nequit. Nemo adhuc causam indagare vel potuit vel

Bast in append. ad ist. Plut. a Schaefero item

voluit, cur Apollonius Rhodius dictus sit Ἥλιος. Neque facile quisquam hoc credidisset Tzetzae, versum hujus poetae sub nomine Ἡλίου laudantis ad Lycophr. 480. nisi accessisset testimonium Grammatici veteris in Catalogo Bibliothecae Matrit. p. 449. qui idem cognomen tribuit Apollonio. His igitur inter se comparatis, Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 203. feliciter emendavit eundem Tzetzen ad Lycophr. 208. ubi Apollonius Rhodius male vocatur Ἡλιόδωρος.

XL.

Εἰς λουτρὸν ἐν Σμύρνῃ.

Χῶρος, τίς μερόπων σε λιπαυγέα τὸ πρὶν ἐόντα
Πλούσιον ἐν φέγγει θήκατο λουομένοις;
Τίς δὲ καὶ αἰθαλόεντι ῥύπῳ πεπαλαγμένον ἄρτι,
Κεῖνον ἀϊστώσας, φαιδρὸν ἔδειξε δόμον;
Φρηνόσοφος πᾶσι Θεοδωρίας, ὡς ἐτεὸν δὴ,
Κἀν τούτῳ καθαρὴν δεικνύμενος κραδίην.

Ὃς γὰρ ἐὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε, πατήρ τε,
Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας.
Ἀλλὰ θεὸς, φιλόπατριν, ἐρισθενὲς, ἄφθιτε Χριστὲ,
Πήματος αὐτὸν ἄτερ σῶζε τεῇ παλάμῃ.

Cod. Vatic. p. 461. Χῶρος v. 1. apud hos serioris aetatis scriptores universe significat aedificium qualecunque, ut templum etc. Anal. T. III. p. 139. ep. XXVIII. Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀνειμένος. Agathias ep. LII. Anal. T. III. p. 51. Χῶρος ἐγὼ τοπρὶν μὲν ἔην στυγερωπὸς ἰδέσθαι, Πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζόμενος. Leontius ep. XI. Anal. T. III. p. 105. ἵππων χῶρον ἀεθλοφόρων. Ita etiam Agathias Scholasticus in Praefatione, edita a Jacobsio Prolegom. p. LII. v. 118.

Ὅσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν, ἤ τινι χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.

V. 4. insolentius dictum, φαιδρὸν ἔδειξε δόμον. Nam δεικνῦναι proprie pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant, ut verbis utar Hemsterhusii ad illa Luciani, Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, T. I. p. 11. V. 5. mire depravata sunt haec, φρηνοοφηος πᾶσι Θεοδωρίας. Fortasse in πᾶσι latet παῖς, ut scripserit auctor, παῖς Θεοδώρου, ὡς ἐτεὸν δή. Sed hoc sine melioris Codicis ope ad liquidum

perduci vix poterit. In balneum Smyrnae aliud extat epigramma apud Brunckium Anal. T. III. p. 225.

XLI.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ καλούμενον ἵππον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἵππον εὐρρείτην χρονίῃ μάστιγι δαμέντα
Χρυσείῳ πολύολβος ἄναξ ἤγειρε χαλινῷ.

XLII.

Δάφνης εὐπετάλοιο φερώνυμόν ἐστι λοετρόν.

XLIII.

Ἐν κώμῃ τῆς Σμύρνης.

Οἷον ἔτλης καὶ τοῦτον, Ἀγακλείδη, μέγαν ἆθλον!
Θυμῷ τολμητῇ κῦδος ἄριστον ἑλών·
Νύμφης ἀρχαίης βάσσης πολυκαγκέα χώρην
Τέρσαι καὶ λουτροῖς δῆκας ἀφνειοτέρην.

Cod. Vatic. p. 471. Βάσσης. Nihil succurrit, quod commode substitui possit voci corruptae, nisi cum Heynio legere velis βήσσης, *convalle.* Gloss. Βῆσσα, ὁ βάσιμος τόπος, καὶ κοῖλος, καὶ ὑψηλός. — Homer. Il. Λ. 641, sitim vocat, πολυκαγκέα δίψαν.

XLIV.

Εἰς λουτρόν.

Νύμφαι Νηϊάδες, μετανάστιοι, οὐχ ἅμα πάσας
  Ἥξειν ὠϊόμην χεύμασιν ἡμετέροις.
Εἰ δὲ τόσην τὸ λοετρὸν ἔχει χάριν, οὐδὲν ὀνήσει ɟ.οὐδέ μ' ὀνάσει
  Ὁ φθόνος, εἰ Νύμφαι πᾶν ἀπέλειπον ὕδωρ.

XLV.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ξεῖνε, τί νῦν σπεύδεις, δρόων ἀκεσώδυνον ὕδωρ;
Εὐφροσύνης τὸ λοετρὸν, ἀποῤῥίπτει μελεδῶνας,
Μόχθον ἐλαφρίζει· τόδε γὰρ ποίησε Μιχαὴλ,
Ὃς κρατερῆς βασιληΐδος αὐλῆς ἡγεμονεύει.

Cod. Vatic. p. 487, ubi versu 3. vitiose Μισαήλ. Utrumque epigramma in idem bal-

netum est scriptum. In posteriore nemo haerebit. At quem sensum inesse statuemus priori? Hoc aenigmatis instar est. Et vereor, ut rem expediverit vir doctissimus, qui adscripsit: forte φεύξειν et ὑμετέροις v. 2. Non putabam, vos omnes hoc balneum derelicturas esse. Nec tamen illa vobis invidia multum proderit, cum hoc balneum, vel sine aqua, tantam amoenitatem habeat.

XLVI.

Εἰς μινσώριον τῶν Εὐβούλου.

Ἀντία Τηλεμάχοιο καὶ ἐγγύθι Πηνελοπείης
Τίπτε Πολυφράδμων πολυταρβέα χεῖρα τιταίνεις;
Οὐκ ἐρέει μνηστῆρσι τεὸν ποτε νεῦμα τιθήνη.

Cod. Vatic. p. 487. Μινσώριον scribitur etiam Μισσώριον, interdum Μινσούριον, ut apud Constantin. Porphyrog. de Them. Lib. I. §. ἐγένετο δὲ ἐν τοῖς κάτω χρόνοις ἄλλος τις στρατηλάτης τὴν ἀξίαν πατρίκιος, τοὔνομα Ἰορδάνης, οὗτινος εἰσὶ τὰ ἀργὰ (ἀργυρᾶ) μινσούρια τὰ ἀνάγλυφα, ἅπερ κεῖται κ. τ. λ. Eadem diversitas obtinet inter Latinos, nunc *Minsorium*, nunc *Missorium*, nunc *Missurium* scribentes. Scili-

cet μυνσώριον vox eſt barbara, notans *diſcum* vel *lancem*. Vide Du Cange in Gloſſario. Duo praeterea extant epigrammata in Florilegio Planudeo εἰς μυνσώρια. Lib. IV. Tit. XXXII. ep. X. εἰς μυνσώριον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια καὶ ἕτερα, et ep. XV. εἰς μυνσώριον ἔχον Ἀφροδίτην καὶ Ερωτας. Hic Cod. Vatic. exhibet μίσσώριον. Similiter *Anteceſſor* Graeci ſcribebant Ἀντικένσωρ. Vide Brunck. Lect. p. 277. — V. 1. Cod. Τηλέμαχοι. V. 2. lego πολυφράδμων, ut intelligatur Ulyſſes. Sed fabula ipſa, quae hic ſignificatur, niſi fallor, aliunde non eſt cognita.

XLVII.

Τόνδε Τύχης ἀνέγειρε δόμον Δημήτριος ἀρχὸς,
 Τὴν πόλιν οἰκτείρας, ὡς πάϊς Ἱερίου.
Αὐτοῦ καὶ βουλῇ τάδ' ἐδείματο, οὔτε πόληος
 Οὔτ' ἔτι δημοτέροις χρήμασιν, ἀλλ' ἰδίοις.

Cod. Vatic. p. 473. Ἀνέγειρε. Cf. ep. III. Anal. T. III. p. 132. Τετραπόροις ἁψῖσι πύλην Θεόδωρος ἐγείρας. Ep. XXII. p. 137. Φαιδρὸν Ἰουστινιανὸς ἄναξ ἐμὲ χῶρον ἐγείρει. — V. 3. Secundum Hierii conſilium exſtruxit templum

Ep. CCCXLV. Anal. T. III. p. 225. de balneo:
Τεῦξέ μιν οἰκείοις χρήμασι καὶ δαπάναις.

XLVIII.

Τέκτονά με σκοπίαζε σοφῶν κοσμήτορα μύθων,
Ἰθύνοντα τέχνην εὐεπίης κανόνι.

Cod. Vatic. p. 484. In rhetorem, qui eloquentiam ad artis regulam exigebat. Nota metaphora! Theognis, v. 543. χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι, Κύρνε δίκην. Vide Valcken. ad Ammon. p. 108. Etymol. M. in v. Κανών. — ὥσπερ γὰρ ὁ τέκτων κέχρηται κανόνι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὸ ἀποτελούμενον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμεῖς κεχρήμεθα τῷ κάνονι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὰς λέξεις. Epigr. Byzant. XXVII. Anal. T. III. p. 138.

Ὡράων σκοπίαζε σοφὸν σημάντορα χαλκόν.

XLIX.

Εἰς εἰκόνα Μαρκιανοῦ βασιλέως.

Μορφὴν τήνδ᾽ ὁράας, ζώῳ ἐναλίγκιον ἵππῳ,
Μαρκιανὸν φορέοντι, βροτῶν βασιλῆα γενέθλης·

Δεξιτερὴν δ' ἐτάνυσσε, θέοντα δὲ πῶλον ἐπείγει
Δυσμενέος καθύπερθεν ὅστις κεφαλῇ μιν ἀείρει.

Cod. Vatic. p. 485. Hic v. 1. exaratum ὁραᾶις pro ὁράας. Illud ὅστις v. 4. mutandum in ὅτις. Sed apud Homerum etiam quidam legerunt Od. Α. 47.

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

L.

Εἰς Ἰουστῖνον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα.

Οὗτος Ἰουστῖνος, Σοφίη σχεδόν· ἀμφότεροι δὲ
Χρύσεον ἔργον ἔτευξαν ἀπ' Ἀσσυρίοιο θριάμβου.

LI.

Εἰς Ἰουστῖνον.

Θεῖον Ἰουστῖνον καθαρὸν φρουρήτορα θεσμῶν
Δομνῖνος καθαραῖς ἐν προθύροισι Δίκης.

Cod. Vatic. p. 487. Vide epigrammata in Analectis Brunckianis T. III. p. 158.

LII.

Τί ἂν εἴποι Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Αἴαντα (φίλον θῆναι.)

φιλωθῆναι. vide Suid. in φιλωθέντες

Οὐ θέμις ἐν φθιμένοισιν ἔχειν κότον· ἄλγεα γαίης
Καλλείψας ἀγάπαζε τεὸν φίλον· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἤλιτεν εἴς σε θέλων, βριαρὴ δὲ σ' ἔπεφνεν Ἀθήνη,
Ζεὺς δὲ πατὴρ καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς.
Αἴθε δὲ τεύχεα ῥίψεν ἐς ἁλμυρὰ βένθεα πόντου
Δῖα Θέτις, καὶ νεῖκος ἀπέσβεσε σεῖο μενοινῆς.

Cod. Vatic. p. 438. Verſus quartus debetur Homero Il. T. 85.

Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τε με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.

Virgil. Aeneid. II. 601.

Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacaenae
Culpatusve Paris; verum inclementia Divûm
Has evertit opes.

In uſu etiam fuit ἠεροφοίτης. Etym. MS. Ἠεροφοίτης ἀρσενικὸν, ὁ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶν. παρὰ τὸ δι' ἀέρος φοιτᾶν καὶ σκότους. καὶ τὸ θηλυκὸν ἠεροφοῖτις, ἡ ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἀπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. Hujus generis multa carmina in Codice Vaticano reperiun-

tur, quorum aliquam partem edidit Planudes Lib. I. Tit. V. Plura collegit Brunckius Anal. T. III. p. 141. seq. Nos reliqua dabimus.

LIII.

Τί ἂν εἴποι Ἀχιλλεὺς ὁρῶν τὰ ὅπλα κείμενα.

Μῆτερ, τεύχεα ταῦτα καὶ ἀγλαὰ δῶρα κομίζεις
Ἀγχεμάχῳ σέο παιδὶ, τὰ μὴ πάρος ἔδρακεν ἀνήρ.
Οἶδα νῦν ὅτι πολλά τ' ἐφ' Ἕκτορι χεῖρα κορύσσει   l. Παλλάς.
Ἡμετέρης, καὶ Τρωσὶν ἀεικία λοιγὸν ἐγείρει.

Cod. Vatic. p. 437. Cf. Homer. Il. T. 21. Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν. — V. 3. leg. Ἡμετέρην fcil. χεῖρα.

LIV.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀλθαία παρακαλοῦσα τὸν Μελέαγρον.

Τέκνον ἐμὸν γενεῆς ἐπιλήθεαι, οὐδ' ἀλεγίζῃ
Πατρίδος ὀλλυμένης, βριαρὴν ἀπόειπας ἀκωκὴν,
Αἰσχύνων Καλυδῶνα καὶ Οἰνέα καὶ νάετῆρας.

Cod. Vatic. p. 438. In lemmate Cod. Ἀλθεα. Homer. Il. I. 580. Πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ Ἑλλίσσονθ᾽· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο.

LV.

Τί ἂν εἴποι Πάρις τρωθέντος Μενελάου.

Ἔῤῥετε οἱ ξύμπαντες, ἐλεγχέες αἰγιαλῆες,
Ἄρτι θανὼν Μενέλαος ἐμὸν μέγα κῦδος ἀέξει.

Discrepant haec ab Homeri narratione, apud quem Menelaus a Pandaro vulneratur, Il. Δ. 104. nisi omnino de Paridis laetitia sermo est. Il. Ω. 239. Ἔῤῥετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες.

LVI.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἄλκηστις τοῦ Ἀδμήτου ζεύξαντος λέοντα καὶ κάπρον εἰς τὸ ὄχημα.

Ἠνορέης κλυτὰ ἔργα τεὴν ἔστρεψαν ἀπήνην,
Καὶ νύμφην βούωσιν ἀριστοπόνοις ὑμεναίοις.

V. 1. pro ἔστρεψαν Jacobsius malit ἔστεψαν. V. 2. Eurip. Hel. 1449. πᾶσαν δὲ χρῆν Γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις Ὑμέναιον Ἑλένης.

LVII.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Πηλεὺς ἀκούων ὅτι ἀπόμαχός ἐστιν Ἀχιλλεύς.

Πηλιάδες σκοπιαὶ κουρότροφοι, εἴπατε παιδὶ,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξεν, ἀριστεύειν ἐνὶ χάρμῃ,
Μῆνιν ἀποῤῥίψαι, καὶ λοίγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.

V. 2. ἀριστεύειν. Hom. Il. Λ. 782. Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. — V. 3. Il. Π. 281. Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

LVIII.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Νέστωρ ἀκούσας Ὀδυσσέα ἐπανελθόντα.

Ἐσθλὸς ἀνὴρ φύγε πόντον ἀπηνέα καὶ μετὰ μόχθου
Ἐς πάτρην ἀφίκανε, ἐμοῦ δέ κε φέρτερος εἴη
Εὖ δεδαὼς πτόλιάς τε καὶ ἔθνεα καὶ νόον ἀνδρῶν.

deret carmina breviora, fragmenta et sententias, per varios scriptores dispersas. Quod et alibi et hoc inprimis loco fecit. Igitur statim sequitur carmen, ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν, inscriptum: Τὰν Θέτιν ἀείδω, χρυσοέθειρα Θέτιν, Heliodor. L. III. c. II. Deinde p. 442. legitur:

Τῆς Χαρικλοῦς Ἡλιοδώρου.

Παντάρβην φορέουσα πυρὸς μὴ τάρβει ἐρωὴν
Ῥηϊδίως μοίραις καὶ τἀδόκητα πέλει.

Heliodor. L. VIII. c. XI. ubi μοίρας editum. Forte, Μοίραις καὶ τἀδόκητα μέλει. Vocatur autem hic Χαρικλὼ, cui nomen fecit Heliodorus Χαρίκλεια. In eadem pagina descripti sunt hi versus:

Στρατ.

Κεῖτο δ' ὁμοῦ σάκος, ἔγχος, θώρηξ, κόρυς, ἵπποι.

Ἄλλα.

Ἀσπὶς, τόξα, βέλεμνα, κόρυς, ξίφος, ἀλκήμον ἔγχος

Ἄλλο.

Ἰὸς, τόξα, σάκος, κυνέη, δόρυ, φάσγανα, θώρηξ.

In Στρατ. Stratonis nomen latere statuit Jacobsius. — Sequitur p. 444.

Ἐν τῷ Ἡροδότῳ.

Κοιλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρίξουσιν.

Lege, καλλιάδες ex Herodot. VIII. c. 96. p. 664. et vide ibi Wesseling. et Valckenar. — In carminum ineditorum numero hunc etiam versiculum repositum video a viro amicissimo:

Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.

Egregia sententia, quam exemplis aliquot illustrabo. Epicharmus apud Clementem Alexandrinum Strom. VII. p. 844. ed. Potter.

Καθαρὸν τὸν νοῦν ἐὰν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ.

Grotii Excerpt. p. 477. — De Pythagora hoc narrat Diodorus Siculus in Excerptis Valesii p. 246. Ὅτι ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας παρήγγελλε πρὸς τοὺς θεοὺς προσιέναι τοὺς θύοντας, μὴ πολυτελεῖς ἀλλὰ λαμπρὰς καὶ καθαρὰς ἔχοντας ἐσθῆτας· ὁμοίως δὲ μὴ μόνον τὸ σῶμα καθαρὸν παρεχομένους πάσης ἀδίκου πράξεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἁγνεύουσαν. Auctor incertus ep. CCXXXIX. Anal. T. III. p. 199.

Ὅστις δ' οὖλοον ἦτορ, ἀπόστιχε. οὔ ποτε γὰρ δὴν
Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

Jam versus iste, de quo agimus, ex eorum est genere, qui inverso ordine lecti, eadem verba, eundem sensum praebent. Καρκίνους vocant,

aut retrogrados. Qua re animadversa, consului caput Anthologiae Planudeae, ubi tales ingenii lusus extare memineram, ibique hunc etiam versum inter alios deprehendi. Vide Anthol. L. VI. Tit. XIII. Sed praestat h. l. describere aliquot melioris notae fragmenta, quae extant p. 568.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

ΔΙΦΙΛΟΥ.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππος, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας, εἰσὶ γὰρ πικροί.

ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

Senarii hi in mentem revocant locum Dionysii Halicarnassensis Ar. Rhet. c. XI. p. 401, ed. Reisk. ubi similis agitur Graecorum censura. Πάλιν Ἑλληνικὸν θῶμεν τὸ ἦθος. ἔστω Ἕλλην κοινὸν τὸ ἔθος (ἔθνος) Ἑλλήνων. Ἕλλην Ἀθη-

ναῖος, τορὸς, λάλος, σοφός. Ἕλλην Ἴων, ἁβρὸς, ἀνειμένος. Ἕλλην Βοιωτὸς, εὐήθης. Ἕλλην Θετταλὸς, διπλῶσαι ποικίλος. ἐντεῦθεν καὶ ἄνθρωποι φιλοσοφοῦντες — τὰ ἔθνη λοιδορίας ποιοῦνται· οὐκ ἐχόντων τῶν ἐθνῶν τὰς λοιδορίας· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιπολαζόντων ἠθῶν τοῖς ἔθνεσι τὰς βλασφημίας λαμβάνονται. De hoc Dionyſii loco nuper egit Boettiger in Muſeo Attico Vol. III. P. II. p. 333. docte inprimis diſputans de invidia Athenienſium in Boeotos, quos Comici saepenumero irriſione luſerunt, et Cratinus per calumniam, ut videtur, vocavit κρουπεζοφόρους, teſte Polluce VII. 87. κρουπεζοφόρους δ' εἶναι τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος (λέγει διὰ) τὰ ἐναυλητικὰ κρούματα. Sed non animadvertit vir doctiſſimus, ipſum Cratini fragmentum, quod Polluci, iſta ſcribenti, ante oculos obverſabatur, etiamnum extare apud Schol. Pindari ad Olymp. VI. 152. p. 311. ed. Heyn. διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις. Ην ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον. καὶ Κρατῖνος. Οὗτοι δ' εἰσὶ συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. Ubi haud dubie legendum eſt, κρουπεζοφόρον ſive, κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν. Pertinet huc egregia Themiſtii oratio XIX. qua docet, non locorum, ubi quis natus ſit, ſed ipſorum hominum, virtutumque quibus ſinguli

excellant, habendam esse rationem, p. 481. καὶ γὰρ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει, καὶ ὗν τινα, οἶμαι, Βοιωτίαν ἐκάλουν εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ Φῦλον ἐπισκώπτοντες. Ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος, καὶ Κόριννα, καὶ Ἡσιοδὸς οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑός.

LXIII.

Νῆσός τις πόλις ἐστὶ Φιτώνυμον αἷμα λαχοῦσα,
Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπὶ ἠπείροιο φέρουσα·
Ἔνθ' ἀπ' ἐμῆς, ἔσθ' αἷμα ὁμοῦ καὶ Κέκροπος αἷμα·
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχει χαίρων γλαυκῶπιν Ἀθήνην.
Κεῖθι θυηπολίην πέμπειν κελόμην Ἡρακλεῖ.

Cod. Vatic. p. 621. Hoc carmen in Codice inter aenigmata relatum. Esse illud oraculum, Byzantiis quondam datum, memoriae prodidit Achilles Tatius L. II. c. XIV. p. 65. ed. Mitscherl. ubi hi versus paululum depravati, neque integri, exhibentur:

Νῆσός τις ἐστὶ Φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα,
Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα.

Ἔνθ᾽ Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην.
Κεῖθι θυηπολίην σε φέρειν κέλομ᾽ Ἡρακλῆι.

Schraderus ad Musaeum p. 158. primum versum ita corrigit:

Ἔστι δὲ τὶς νῆσος φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Quod probat ac defendit Dorvillius ad Chariton. p. 575. Frustra! Vocem πόλις casu quodam excidisse post τὶς apud Achillem Tatium, ipsa hujus scriptoris verba declarant p. 66. ὑπόκειται δὲ πορθμὸς κάτωθεν ἰσθμῷ· καὶ γίνεται τὸ θέαμα καινὸν, πόλις ἐν θαλάσσῃ, καὶ νῆσος ἐν γῇ. Stephanus Byzantinus in v. Νῆσος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. Cf. Apoll. Rhod. IV. 982. Aeschylus Pers. 417.

Νῆσός τίς ἐστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσορμος ναυσίν.

Quid sit αἷμα φυτώνυμον, bene explicat Dorvillius: „Est sanguis, genus, gens a planta nomen ducens, id est Φοίνικες, qui a phoenice palma sic dicti. Recte igitur est insula sortita genus, sanguinem hominum plantae cognominum; nam Phoenices Tyrum incolebant.“ — V. 3. desideratur in Edd. Achillis Tatii. Hesychius. Ἐμῆς. ἐμοῦ. — V. 4. Plato Crit. p. 40. Vol. X. ed. Bip. Ἥφαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηνᾶ φύσιν ἔχοντες, ἅμα μὲν ἀδελφὴν ἐκ ταὐτοῦ πατρὸς, ἅμα δὲ φιλοσοφίᾳ φιλοτεχνίᾳ τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες, οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε

τὴν χώραν εἰλήχατον, ὡς οἰκείαν καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ φρονήσει πεφυκυῖαν. — De oraculis haec animadvertit Brunckius (in Lect. p. 258.) judex peritissimus: „Oracula, quae passim apud scriptores leguntur versibus expressa, collegit olim Jo. Obsopoeus, quae si quis emendatiora edere aggrederetur, is utilem, meo judicio, et antiquitatis studiosis non ingratam susciperet operam.“ Collecta a Constantino Cephala omisit Brunckius, Codice ipso destitutus. Equidem, quae nondum edita videntur, addam.

LXIV.

Κωνσταντῖνος ἐλθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ πλησίον ἐβουλήθη κτίσαι πόλιν βασιλικὴν, καὶ λαβὼν τὸν χρησμὸν ἀνεχώρησεν καὶ κτίζει Κωνσταντινούπολιν.

Οὐ θέμις ἐν Τροίῃ σε πάλαι τμηθέντι θεμειλίῳ
Ῥώμης ἱδρύσαι νέον οὔνομα· βαῖνε δὲ χαίρων
Ἐς Μεγαρήϊον ἄστυ Προποντίδος ἄγχι θαλάσσης,
Ἔνθ᾽ ἰχθὺς ἔλαφός τε νόμον βοσκονται τὸν αὐτόν.

V. 1. fortasse θεμείλῳ reponendum, quam formam alibi agnoscit Codex Vaticanus, ut in epigrammate XXXI. Macedonii Anal. T. III. p. 119.

Εὐσεβίῃ τὸ μέλαθρον ἀπὸ πρώτοιο θεμείλου.

Ubi Brunckius cum Planude edidit θεμέθλου. Ultimus verſus occurrit etiam in oraculo apud Codinum Orig. Conſtant. ab initio:

"Ενθα δύο σκύλακες διεςὴν μάςπτουσι θάλασσαν,
"Ενθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν.

Vide Heynium in commentatione elegantiſſima: *de Artibus ex Cpoli nunquam prorſus exulantibus,* Comment. Societ. Scient. Goiting. Vol. XIII. p. 4. ubi corrigit, δισσὴν λ. θάλασσαν. Iterum verſus iſte legitur in Oraculo apud Codinum p. 5. ſed ita ſcriptus:

"Ενθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

Stephanus tamen Grammaticus, qui idem reſponſum deſcripſit in v. Βυζάντιον, legit, νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν. Vide Spanhemii Diſſert. III. de Uſu et Praeſt. Num. p. 202.

LXV.

Χρησμὸς ἐρωτήσαντι Ῥουφίνῳ, πῶς λάβοι ὅρκους παρὰ τοῦ ἰδίου ναυκλήρου.

Εὖτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχῃ δόμον ὄρθρια Τιτὰν
Λύσας ἀκτῖσι ζοφερῆς δηλήματα νυκτὸς,
Λάμπει δ' αἰγλήεσσα νεὸν φάος Ἠριγένεια,
Δὴ τότ' ἄγων παρὰ θῖνας ἁλικράντους τε παρ' ἀκτὰς
Φῶτα στήσεις, ἔναντα δεδορκότα πρὸς φάος αὐγῆς.

Ἡελίου, καὶ τὸν μὲν ἔσω πόδα χεύματος ἐντὸς
Δεξιὸν ἐν δίναις ἐχέτω, λαιὸν δ' ἐπὶ γαίης
Στηρισάτω· χείρεσσι δ' ἐπιψαύων ἑκάτερθε
Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῇ δὲ ἑτέρῃ, πιστούμενος ὅρκον,
Οὐρανὸν ὀμνυέτω, χθόνα δ' ἄσπετον, ἠδ' ἁλὸς ὅρμους,
Αἰθερίου τε πυρὸς βιοδώτορα ἡγεμονῆα.
Τοῖον γὰρ θεὸν ὅρκον ὑπὸ στομάτεσσιν ἀτίζειν
Οὐδ' αὐτοὶ τολμῶσιν ἀγήνορες οὐρανίωνες.

V. 1. Ἀνέχειν et passivam significationem habet, ut, ὁ ἥλιος ἀνέχει, *oritur*, et activam, *efferre, in altum tollere*. Vide Ruhnkenium ad Callimachi Fragm. p. 517. Homer. Il. Λ. 734.

Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης.

Ad quem locum notat Eustathius p. 881. 45. τὸ δὲ ὑπερέχειν οὐ μόνον οὕτω λέγεται ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν, ἔτι δὲ καὶ ἐξέχειν. Sol igitur vel Aurora h. l. nisi fallor, ἀνέχειν δρόμον, non δόμον, dicitur, ut apud Ovidium Metam. VII. 663. *jubar aureus extulerat Sol.* — V. 4. lego: ἁλιξάντους τε παρ' ἀκτάς. Suidas in v. Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξαινομέναις. Archias ep. XXX. Anal. T. II. p. 100. de delphino:

Ἠ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης, ὡς ἐκυκήθη,
Κῦμα πολυξάντους σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

Hic Codex πολυψάμμους exhibet, quod Toupius Emend. in Suid. P. III. p. 375. mutavit in πολυξάντους. Recte! Ovid. Metam. L. II. 455.

Nacta nemus gelidum: de quo cum murmure labens
Ibat, et attritas versabat rivus arenas.

Mihi epitheton πολύξαντος non rupibus solum, quas unda verberando excavat, sed litoris etiam arenae, fluctibus *attritae*, satis accommodatum videtur, qua de re aliter statuit Jacobsius Animadv. Vol. II. P. I. p. 270. Jon dixerat de delphino, Grotii Excerpt. 449.

Κεῖται γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.
Virtus enim delphinis in sicco jacet.

Idem vir doctissimus vocem ἀλίξαντος restituere cum Brunckio voluit Diodoro Zonae, Anal. T. II. p. 82. ep. IX. ubi legitur:

Οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
Οἶδεν Ἀλεξάντῃ σὸν μόρον εἰνάλιον.

Quod est Planudis inventum. In Cod. Vatic. est, εἶδεν ἀλιξάντων. Hinc versum breviorem ita emendavit Jacobsius Animad. Vol. II. P. I. p. 210.

Εἶδεν ἀλίξαντον σῶμα τόδ᾽ εἰνάλιον.

In hac correctione mihi displicet vox σῶμα, substituta vulgatae, μόρον. Nam μόρος hic significare videtur *cadaver*, ut θάνατος apud Crinagoram ep. XXXV. Anal. T. II. p. 150.

Ψυχῆς ἀσθενὲς ἔρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
Λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων.

Idem accidit Nic. Heinſio in Propert. II. El. XIII. 22. (II. El. X. 22.)

Nec ſit in Attalico mors mea *nixa toro.*

h. e. ego mortuus, meum cadaver, ut explicat Barthius. Heinſius vero corrigebat:

Nec ſint Attalico corpora *nixa toro.*

Deinde minus bene convenire, ἀλίξαντον et εἰνάλιον, apparet. Forte vitium latet in εἰνάλιον, quod hoc fere modo tollendum:

Εἶδεν ἀλιξάντῳ σὸν μόρον αἰγιαλῷ.

V. 9. quae corrupta ſunt, τραφερῇ ὁδ' ἑτερῇ, facile ita corrigas:

Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῆς δ' ἑτερῇ, πιστούμενος ὅρκον.

In animo habuit auctor carminis Homer. Il. Ξ. 271.

Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην.

Quod ſequitur v. 10. ἁλὸς ὅρκους, vix ſanum eſſe poteſt. Neque tamen melior lectio ſtatim ſuccurrit. — V. 12. et 13. componendi ſunt cum Homer. Il. O. 36. ſeq.

LXVI.

Ἠέλιος μήνη τε καὶ ἀμφιθέοντες ἀλῆται
Ζωοφόρον, τοίην τοι ἐπεκλώσαντο γενέθλην.
Ἕκτην μὲν βιότοιο φίλη παρὰ μητέρι μεῖναι
Ὀρφανὸν, ὀγδοάτῃ δὲ μετ' ἀντιβίοισιν ἀνάγκη
Θητεύειν, νόστον δὲ, γυναῖκά τε, παῖδά τ' ἐπ' αὐτῇ
Τηλύγετον δώσουσι θεοὶ τριτάτῃ ἐπὶ μοίρῃ.
Δὴ τότε σοὶ Σκυθικοῖσιν ὑπ' ἔγχεσι παῖς τε δάμαρ τε
Ὄλλυνται· σὺ δὲ τοῖσιν ἐπάλλιστα δάκρυα χεύσας
Ἕπτα καὶ εἴκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Cod. Vatic. p. 636. Aſtrologicum hoc carmen eſt, ſive genethliacum, quo horoſcopus puero, recens nato, fata vitae futurae praeſagit. Is ſextam vitae partem apud matrem, octavam apud hoſtes in ſervitute transiget: deinde, redux in patriam factus, in tertia vitae parte uxorem ducet, filiumque ex ea ſuſcipiet: quibus mortuis, ipſe adhuc ſeptem et viginti annos ſuperſtes erit. — Verba ſatis accurate deſcripta ſunt a librario. Neque diu nos morabitur lectio vitioſa, ἐπάλλιστα δάκρυα, v. 8. Lego:

— σὺ δὲ τοῖσιν ἐπ' ἄλγεσι δάκρυα χεύσας,
Ἕπτα καὶ εἴκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Problema, propoſitum a Metrodoro, ut videtur,

docte nuper explicuit Nicolaus — Theodorus Reimer, in conſeſſu publico Societatis Scient. Gottingenſis. Summa diſputationis haec eſt: „Patet problema noſtro epigrammate propoſitum redire ad hoc: *Invenire numerum integrum, cujus* $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{3}$ *ſimul cum* 27 *efficiant numerum quaeſitum.* Eſt autem hoc problema e facilioribus algebraicis, et fere idem caeterorum epigrammatum plerisque ineſt; ita, ut, ſi unum ſolvere poſſis, reliquorum ſolutiones nihil difficultatis amplius habeant. Quaeritur igitur in iſto epigrammate numerus annorum vitae, puero illi ex fatali decreto conceſſae. Qui ſi denotetur litera x, retinetur aequatio $\frac{1}{6}x + \frac{1}{8}x + \frac{1}{3}x + 27 = x$, atque $27 = x - (\frac{1}{6} + \frac{1}{8} + \frac{1}{3})\,x = (1 - \frac{15}{24})\,x = \frac{9}{24}\,x$; unde ſit $27.\,24 = 9\,x$, et $x = 72$.

Numerus igitur 72 annorum deſignat tempus vitae, puero iſti deſtinatae, cujus ſexta pars ſunt 12, octava 9, et tertia 24. Itaque ad annum usque aetatis duodecimum apud matrem manebit; tum in hoſtium poteſtate erit usque ad annum vigeſimum primum; unde in patriam reverſus, uxore ducta, filium procreabit, quem una cum matre amittet, exacto aetatis anno quadrageſimo quinto; morietur annos natus 72."

LXVII.

Ἐσβέσαν Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μούνην·
Παρθένον εὑρήσεις υἱέα καὶ φονέα.

Cod. Vatic. p. 620. Athenaeus, qui plenam, omnibusque numeris perfectam historiam δειπνολογικὴν, libro suo complecti in animum induxerat, absolutis de vino potuque sermonibus, haec verba subjicit Aemiliano Lib. X. c. XV. Ὥρα ἡμῖν, ἄνδρες φίλοι, ζητεῖν τι καὶ περὶ γρίφων, ἵνα κἂν βραχὺ διαστήσωμεν ἀπὸ τῶν ποτηρίων. More enim receptum fuit apud Graecos, ut post epulas sese recrearent artibus iis, quibus non utilitas quaeritur necessaria, sed animi quaedam libera oblectatio. Erant, ut Casauboni verbis utar, quos canere juvaret, vel assa voce, vel ad lyram. erant, quos ἐπῇσιν εἰπεῖν, et veterum poetarum versus recitare. quidam sermonibus serendis tempus transigebant. alii proponendis solvendisque quaestionibus sese occupabant, non ex penetralibus quidem philosophiae petitis: sed in quarum tamen solutione aut acuminis aut eruditionis specimen appareret. Huic igitur Veterum consuetudini debemus etiam Aenigmata

illa, quae collegit, et ad calcem operis sui rejecit Constantinus Cephalas, carmina eleganter scripta, quorum nihil simile nobis in eodem genere reliquerunt poetae latini. Nam Symposii, quem vocant, centum Aenigmata vix, ac ne vix quidem in hunc censum veniunt. Haud me ingratum facturum esse literarum graecarum amantibus putavi, si omnia illa carmina, quae in Analectis Brunckianis desiderantur, huic Collectioni includerem, exceptis tamen iis, quae edidit et enarravit Chardonus in libro, cujus evolvendi copiam mihi non esse datam, supra dixi. (Paginas Apographo, quod penes me est, adscripsit Clariss. Jacobsius.) Reliqua et inedita sunt, et inenarrata. Haec solvenda relinquo viris ingeniosis, qui in hac griphorum palaestra me magis sunt exercitati.

Primi aenigmatis sensum aliunde cognitum habemus. Si literae, quae media est in voce πυρὸς, adjeceris unam ἑκατοντάδα, h. e. literam ῥ, centenarii numeri signum, non virginem invenies, sed virginis natum et interfectorem, qui est Πύῤῥος, Deidamiae filius, et Polyxenae occisor. Igitur distichon illud hoc modo corrigendum est:

Ἐς μέσον Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μούνην,
Παρθένου εὑρήσεις υἱέα καὶ φονέα.

Idem griphus, verbis paululum immutatis, extat apud Brunckium Anal. T. III. p. 518. Vide Lect. p. 305.

LXVIII.

'Ὀφθαλμοὺς Σκύλλης ποθέω, τοὺς ἔσβεσεν αὐτὸς
Ἥλιος, μήνη τε, πατὴρ δέ με δείδιε κούρην,
Λούομαι δ' ἀεννάοισι δύω παταμοῖσι θανοῦσα
Οὓς κορυφὴ προΐησιν ἐπ' ὀφρυόεντι κολώνῳ.

Hoc aenigma Oedipum ſuum adhuc deſiderat. Neſcio equidem, quomodo explicandi ſint v. c. ὀφθαλμοὶ Σκύλλης. V. 3. corrige, λούομαι ἀενάοισι.

LXIX.

Τόν με κτείναντα κατέκτανον· οὐδέ μοι ἦδος·
Θῆκε γὰρ ἀθανάτου τὸν κτάμενον θάνατος.

Lege, τόν με κατακτείναντα. Homer. Il. Σ. 80. Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος. Aliis verbis idem aenigma propoſitum legimus in Analectis Brun-

ckianis T. III. p. 526. Κτανθεὶς τὸν κτείναντα κατέκτανον· ἀλλ' ὁ μὲν οὐδ' ὡς Ἤλυθεν εἰς Ἀΐδην· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθανον.

LXX.

iatur Sactum. Εἰμὶ πόλου μίμημα· δύω δέ με θῆρες ἄγουσι
Πρόσθε μὲν Ἠριγόνης, Πασιφάης δ' ὄπιθεν.
Ἡρακλέους ἥρε μέν με συνευνέτις· ἡ δέ με Φοίβου
Τείρει νύμφα φίλη πολλάκι δαιομένη.

Designatur res obscoena, ut vidit etiam Jacobsius. Erigones bestia est ὁ κύων, de quo vide Hesychium; Pasiphaes ὁ ταῦρος. Consule Suidam. Etym. M. in v. Ταῦρος. — καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται, παρὰ τὴν ἀνάτασιν. Sed quis ille locus est *sub Graecis*, qui ταῦρος vocatur, et quidem παρὰ τὴν ἀνάτασιν! Rem aperit Etym. MS. in v. Ταῦρος. — σημαίνει δὲ τρία· τὸ ζῶον, καὶ τὸν ὑπὸ τῶν ὀρχέων τόπον, καὶ τὸ ἄστρον. Eandem lectionem in Cyrilli Lex. MS. invenerat Valckenarius ad Ammon. p. 40. — Herculis conjux est Ἥβη. Hinc M. Argentarius in epigrammate Anal. T. II. p. 529. de Heracléa:

Ἦ σοι τοὔνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ,
Μάχλε, φιλεῖν ἥβην κέκριται ἠϊθέων;

Jam quale verbum interjiciendum ſit Herculem inter et uxorem, haud dixerim. Mihi tamen non diſpliceret, πειρᾷ. Xenophon Hier. c. XI. 11. καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἄν σε δέοι. Phoebi nympham omnes novimus. At non ſatis conſtat, quas partes egerit in ſigno iſto coeleſti Daphne, ſeu laurus, combuſta. Fortaſſe ſermo eſt de tauri pilis. Omnino hoc tenendum eſt, auctorem loqui de voluptatibus, *pſeudothyro* intromiſſis.

LXXI.

Πήρην σὴν ὀπίσω, κάλαθον χερὶ, τὸν τράγον ὤμοις,
Αἰπόλε, σῶν ἀγρῶν σύμβολα πάντα φέρεις.

Cod. Vatic. p. 631. Adeo diſcrepant a reliquis hujus generis carminibus hi verſiculi, ut dubitem, an locum ſuum inter aenigmata tueri poſſint. Nihil hic ambigui eſt, nihil obſcuri. Videtur eſſe veri nominis epigramma, ſcriptum in anaglyphum, aut gemmam ſculptam.

LXXII.

Γράμματος ἀρνυμένου πληγὴν ποδὸς οὔνομα τεύχει
'Ημέτερον, παίειν δὲ βροτῶν πόδας οὔποτ' ἐάσει.

Cod. Vatic. p. 622. Fortaſſe legendum eſt v. 1. γράμματος αἰρομένου, *una litera ſublata, demta;* ut in alio aenigmate p. 621. quod edidit Chardon M. Enc. IV. T. I. p. 95. 'Ανθρώπου μέλος εἰμὶ, ὃ καὶ τέμνει με σίδηρος, Γράμματος αἰρομένου δύεται ἠέλιος, quo, monente viro doctiſſimo, ὄνυξ ſignificatur.

LXXIII.

Νυκτὶ μιῇ καὶ Τρωσὶν ἐπήλυθε καὶ τὰ Πελασγῶν
Φῦλα διατμήξας εἷλον ἄνευ δόρατος·
Οὔ μιν ὁ Τυδείδης, οὐδ' ὁ πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς
Τὸν θρασὺν ἐκ νηῶν ἔσθενον ἐξελάσαι.
'Αλλὰ μένος καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων,
'Αργείων στρατιὴν ὤλεσα καὶ Φρυγίων.

Non accurate ſibi verba reſpondent ἐπήλυθε, εἷλον, ὤλεσα. Tertiam perſonam requirunt illa, οὔ μιν ὁ Τυδείδης. Sed praeſtat legere v. 1. ἐπήλυθα, et v. 3. οὐ μὲν ὁ Τυδείδης.

LXXIV.

Κτεῖνα κάσιν, κτάνε δ' αὖ με κάσις, θάνομεν δ' ὑπὸ πατρός·
Μητέρα δ' ἀμφότεροι τεθνεότες κτάνομεν.

LXXV.

Μητέρ' ἐμὴν τίκτω καὶ τίκτομαι· εἰμὶ δὲ ταύτης
Ἄλλοτε μὲν μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη.

Nox diem gignit, dies noctem, fecundum temporum viciſſitudinem modo longior, modo brevior. Adſcripſit Jacobſius.

LXXVI.

Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
Οἶνος, ὑφ' οὗ δὲ θάνεν Παλλάδος ἦν στέλεχος.
Ὁ κτείνας ναυηγὸς, ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ
Κεῖται, μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
Παλλὰς καὶ Βρόμιος | καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις [illegible]. Ham. ad Onh. p. 729.
Οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

Cod. Vatic. p. 632. Vide aenigma XXXV. in Analectis Brunckianis T. III. p. 326. Ἢ δέ τις ἐν ζώοντι νέκυν τύμβῳ με καλύψῃ.

LXXVII.

Οὐδεὶς βλέπων βλέπει με, μὴ βλέπων δ' ὁρᾷ·
Ὁ μὴ λαλῶν λαλεῖ, ὁ μὴ τρέχων τρέχει·
Ψευδὴς δ' ὑπάρχω, πάντα δ' ἀληθῆ λέγω.

Symposius aenig. XCVI. p. 573. ed. Wernsd. similiter de Somno:

Sed me nemo videt, nisi qui sua lumina claudit.

Ultimo loco descriptum est epigramma arithmeticum Metrodori, ut videtur; quod, quoniam nihil commune habet cum his carminibus, supra exposui nr. LXIII. Reliqua sunt sex aut septem Aenigmata, a Chardono edita in commentariis, qui Parisiis prodeunt cura doctissimi Millini. Horum inspiciendorum copiam tandem aliquando mihi fecit Bibliotheca publica Academiae Gottingensis, cui nuper admodum, libello meo jam ad finem perducto, illati sunt. Qua opportunitate data, ea carmina hic indicanda esse putavi, quae ante me in lucem protraxit vir eruditissimus. Igitur II.

T. I. p. 92 — 101. tria edidit epigrammata, nostrae Collectionis I. XVI. XVII. eaque egregie illustravit, monens simul, id, quod me prorsus fugerat, epigramma in *Coroebum* primum omnium publici juris fecisse Prosperum Petroni in actis literariis, Romae editis: *Notizie letterarie oltramontane, per uso de' letterati d' Italia.* T. II. ann. 1743. p. 339. nulla tamen addita vel interpretatione vel animadversione. — T. V. p. 483. continuatur ista in Suidam Diatribe, initio facto ab epigrammate Simmiae, quod, quum editioni Analectorum Lipsiensi T. I. p. 138. insertum viderem, repetere nolui. Hoc non modo a Suida commemoratur, sed etiam ab auctore Glossarii inediti, quod ornat praeclaram illam, immensa bonorum librorum copia affluentem, Academiae Gottingensis Bibliothecam, in v. Εὐερκεῖ. καλῶς ἠσφαλισμένῳ, καὶ πεφραγμένῳ. Ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη. καναχὴ δὲ λέγεται ἡ κραυγή. Vide Ruhnkenium ad Timaeum in v. Εὐερκής. Primus versus in Codice etiam, nisi fallor, vitiose legitur: Τάνδε κατ' εὔδενδρον στείβων δρυὸς εἴρυσα χειρί. Recte Kusterus ad Suidam in v. Πτώσσοντες, reposuit δρίος. — Sequitur p. 487. Antonii Thalli epigramma in Cleanassam (X.) Non offendit vir doctissimus in verbis: σὺ μὲν γά-

μῴ ἔπλεο κούρῳ, Ὤριον, quibus vitium inesse, etiamnum persuasum mihi habeo. Unum praeterea hujus Collectionis carmen editum reperio p. 498. Ἤθελον, ὦ κιθαρῳδέ· quod Lucillii epigrammati XXII. subjecimus. Aenigmata, a nobis omissa, extant IV. T. I. p. 94. et T. II. p. 224. seq.

J e n a e
impresserunt Frommann et Wesselhöft.

310 a

Addenda.

P. 21. l. 8. ſcribe, *παρῆισι.*

P. 22. l. 25. ſcribe, *deſinitis.*

P. 39. l. 16. poſt ἄλλως adde: Vide Toup. Emend. in Heſychium Vol. IV. p. 188. Sed hunc locum longe aliter tractavit Bentlej. ad Menandri Fragm. CXIV. adſtipulante T. Hemſterhuſio ad Ariſtophanis Plut. p. 119.

P. 52. l. 23. poſt *dialectiee* etc. adde: Plato de LL. VII. p. 810. E. *Λέγω μὲν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσὶ τινὲς ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι καὶ τριμέτρων· οἱ μὲν, ἐπὶ σπουδὴν, οἱ δ᾽ ἐπὶ γέλωτα ὡρμηκότες.*

